Dreki hvÃ-slarann

by KatieWR

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Adventure, Fantasy
Language: Hungarian
Characters: Astrid, Hiccup, Stoick, Toothless
Pairings: Hiccup/Astrid
Status: In-Progress
Published: 2015-04-06 14:51:37
Updated: 2015-11-29 17:59:26
Packaged: 2016-04-27 08:05:21
Rating: K+
Chapters: 11
Words: 26,907
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: "- Igazad van, nem akarunk Ã¶rÃ¶kkÃ© hÃ¡borÃºt. Ã‰s ha a sÃ¡rkÃ¡nyok sem, akkor ez megvalÃ³sulhat. Ã‰s ezt neked kÃ¶szÃ¶nhetjÃ¼k. â€“ Mert ValkÃ¡Ã©rt mÃ¡r nem tehet semmit, de a fiÃ¡Ã©rt mÃ©g igen. Ã‰s akkor nem szÃ¡mÃ-that egy fÃ©l emberÃ¶ltÅ‘nyi bosszÃºvÃ¡gy vagy lÃ¡zas gyÅ±lÃ¶let." A filmek/sorozatok vilÃ¡gÃ¡t alapul vevÅ‘ tÃ¶rtÃ©net. A kÃ©p Knaicha munkÃ¡ja. JÃ³ olvasÃ¡st!

1. ProlÃ³gus

HelÃ³~
>Ez egy terveim szerint hosszabb regÃ©ny lesz, a filmeksorozatok vilÃ¡gÃ¡t alapul vÃ©ve, de elegendÅ‘ hozzÃ¡ csak a filmeket ismerni, minden mÃ¡st igyekszem megmagyarÃ¡zni a tÃ¶rtÃ©neten belÃ¼l. A jogok Cressida Cowellt (How to... sorozat) Ã©s a DreamWorks Animationt (Dragons filmek) illetik.
>KÃ¶szÃ¶net KijÃ¡nak a cÃ-mÃ©rt Ã©s az elÅ‘olvasÃ¡sÃ©rt, Ã©s Susie-nak az elÅ‘olvasÃ¡sÃ©rt~
JÃ³ olvasÃ¡st~

Dreki hvÃ-slarann

_Run boy run! They're trying to catch you
>Run boy run! Running is a victory~

#ProlÃ³gus

Olyan kicsire hÃºzza magÃ¡t Ã¶ssze egy sziklahasadÃ©kban, amennyire csak tudja, szinte mozdulni sem mer. Kapkodva lÃ©legzik, reszket, a szemeit szorosan lehunyva tartja. A zizegÃ©s megÅ‘rjÃ-ti, mintha a hasadÃ©k falÃ¡hoz szegeznÃ©, egyetlen mÃ¡sodpercre sem hagyja nyugodni. Vagy alszik, rÃ©mÃ¡lmokat lÃ¡tva Ã©les fogakrÃ³l Ã©s rengeteg tÅ±zrÅ‘l, vagy vacogva igyekszik elhitetni magÃ¡val, hogy hamarosan felÃ©bred, Ã©s ez csak egy lÃ¡zÃ¡lom, az a rettenetesen hosszÃºra nyÃºlÃ³ fajta, amirÅ‘l mÃ©giscsak sejti, hogy nem

valÃ³sÃ¡g, amibÅ‘l hamarosan kÃ¶dÃ¶s, szÃ¼rke, nyirkos Ã©s hideg reggelre Ã©bred az Ã¡gyÃ¡n egy szÃ¡l takarÃ³ba csavarodva, hideg verÃtÃ©kben fÃ¼rÃ¶dve. Fogalma sincs, mennyi ideje koncentrÃ¡l erre, mert inkÃ¡bb mÃ©g egy kÃ¼zdelmes, hosszÃº nap, mint az, ami itt vÃ¡r rÃ¡.
>Valami meleg fuvallat Ã¶sszeborzolja a hajÃ¡t, megdermed Ã©s megfeszÃ¼l, a reszketÃ©se is abbamarad. Nyugodt, egyenletes lÃ©gzÃ©s hangjÃ¡t hallja, mÃ-g Å‘ visszatartja az Ã¶vÃ©t. Nem kell sok, hogy mÃ©gis kiszakadjon belÅ‘le a levegÅ‘, zihÃ¡lva pillant fel fÃ©l szemmel, zÃ¶ldarany szemek nÃ©znek rÃ¡ egÃ©szen kÃ¶zelrÅ‘l. Semmi mÃ¡st nem lÃ¡t, csak ezt a tekintetet. EnnÃ©l jobban nem tudna a sziklÃ¡hoz prÃ©selÅ‘dni, ennÃ©l tÃ¡volabb nem tud kerÃ¼lni ettÅ‘l a szÃ¶rnyetegtÅ‘l. Itt lenne a vÃ©ge?
MegÃ©rinti valami, Ã¶sszerezzen, mert nagyon-nagyon furcsa Ã©rzÃ©s, mintha valaki vÃ©gigsimÃ-tana a vÃ¡llÃ¡n, csak Ã©ppen Ã©rintÃ©s nÃ©lkÃ¼l. Nem tudja elszakÃ-tani a pillantÃ¡sÃ¡t a zÃ¶ldarany tekintet lÃ¡tvÃ¡nyÃ¡tÃ³l, ami hirtelen egÃ©szen kedvesnek, mi tÃ¶bb, Ã©rtelmesnek tÅ±nik, s az Ã©rintÃ©s megismÃ©tlÅ‘dik, mire furcsa nyugalom szÃ¡llja meg, egÃ©szen ellazul tÅ‘le, s a sÃ¡rkÃ¡ny lassan hÃ¡trÃ©bb hÃºzÃ³dik, halovÃ¡nyan mintha elÃ©gedettsÃ©get Ã©rezne, ahogy az orrÃ¡val felÃ© lÃ¶k egy halat, ami a sziklapadlÃ³n hever. Enyhe bÃ¡torÃ-tÃ¡s, ahogy reszketÅ‘ kÃ©zzel felÃ© nyÃºl, fogalma sincs, miÃ³ta nem evett semmit, lehet, hogy a nyers hal nem a legjobb, de most nem vÃ¡logathat. Na persze, mÃ©g Ã-gy borzalmas az Ã-ze, de legalÃ¡bb Ã©letben marad.
>A sÃ¡rkÃ¡ny halkan mormog, ahogy ismÃ©t kÃ¶zelebb jÃ¶n, szÃ-ntiszta kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡g az a semmi-Ã©rintÃ©s, kÃ¶rbeszaglÃ¡ssza, de mÃ¡st nem tesz, csak visszahÃºzÃ³dik Ã©s tÃ¼zet lehel egy kÃ¶zeli sziklÃ¡ra, amitÅ‘l Å‘ egy pillanatra halÃ¡lra rÃ©mÃ¼l, majd megnyugszik a kellemes melegtÅ‘l. Zavartan bÃ¡mul a sÃ¡rkÃ¡ny utÃ¡n az izzÃ¡s fÃ©nyÃ©nÃ©l, amikor az tÃ¡vozik.<p>

****dreki hvislarann****

MÃ©g a levegÅ‘ is belerezdÃ¼l az eget-fÃ¶ldet rÃ¡zÃ³ Ã¼vÃ¶ltÃ©sbe, a kÃ¶nnyÅ± vikinghajÃ³k recsegve csÃºsznak vissza a kavicsos fÃ¶venyrÅ‘l a vÃ-zbe, megremeg a fÃ¶ld Ã©s megnyÃ-lik a szikla, ahogy a hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny elÅ‘tÃ¶r a hegy gyomrÃ¡bÃ³l. Vikingek szÃ³lnak isteneikhez, nem veszik Ã©szre a hegy roncsaibÃ³l elÅ‘kerÃ¼lÅ‘ mÃ¡sik alakot, aki kÃ¶rÃ¼lnÃ©z, elfintorodik, elhÃºzza a szÃ¡jÃ¡t, kirÃ¡zza a tÃ¶rmelÃ©ket a hajÃ¡bÃ³l Ã©s valamit morog maga elÃ©.
>Az Ã©les fÃ¼ttyszÃ³t sem halljÃ¡k meg, el vannak foglalva a parancs teljesÃ-tÃ©sÃ©vel: a sziget mÃ¡sik oldalÃ¡ra menekÃ¼lÃ©ssel. A fÃ¼ttyentÃ©sre vÃ¡laszul Ã©rkezÅ‘ hangra a SzÅ‘rÃ¶s HuligÃ¡n TÃ¶rzs tagjai zsigerbÅ‘l Ã¼vÃ¶ltenek fel:
- Ã‰jfÃºria!
>- Hasra!
Ãšjabb csendes sÃ³hajok az istenek felÃ©, de az Ã©jfekete sÃ¡rkÃ¡ny nem foglalkozik velÃ¼k, sÅ‘t, ahogyan felbukkan, Ãºgy el is tÅ±nik egy pillanattal kÃ©sÅ‘bb. Amikor legkÃ¶zelebb megpillantjÃ¡k, a hegymÃ©retÅ± sÃ¡rkÃ¡ny orra elÃ© lebeg, Ã©s _a hÃ¡tÃ¡n van valaki. _AprÃ³cska ember-alak, aki egy hosszÃº, vÃ©kony, mindkÃ©t vÃ©gÃ©n lÃ¡ngolÃ³ botot forgat a kezÃ©ben, ezzel elterelve a sÃ¡rkÃ¡ny figyelmÃ©t az emberekrÅ‘l. TÃ¶bben megtorpanva bÃ¡muljÃ¡k a jelenetet, PlÃ©hpofa felÃ¼vÃ¶lt:
>- A katapultokhoz!
Hamarosan sziklazÃ¡por zÃºdul rÃ¡juk, az Ã©jfÃºria hÃ¡trakapja a fejÃ©t, majd zuhanÃ¡sba kezd, az alak a nyakÃ¡ra simul, tesznek egy kÃ¶rt, addig az Ã³riÃ¡si sÃ¡rkÃ¡ny ismÃ©t az emberek felÃ© fordul. Az Ã©jfÃºria kiÃ¡ltÃ¡st hallat, kÃ¶zel repÃ¼lve lÃ¡ngba borÃ-t egy katapultot Ã©s feldÃ¶nt egy mÃ¡sikat, aztÃ¡n valaki eltalÃ¡lja egy bÃ³lÃ¡val*, az rÃ¡tekeredik a farkÃ¡ra Ã©s a halÃ¡l istentelen ivadÃ©ka lezuhan, az alak a hÃ¡tÃ¡rÃ³l gurul

pÃ¡r mÃ©tert. Egy pillanatra ott marad, majd felpattan, a botja egyik vÃ©ge mÃ©g mindig lÃ¡ngol, odaszalad az Ã©jfÃºriÃ¡hoz Ã©s leÃ©geti rÃ³la a kÃ¶telet, visszaugrik a hÃ¡tÃ¡ra Ã©s megint repÃ¼lnek.
>A hegymÃ©retÅ± sÃ¡rkÃ¡ny ezalatt megindul az emberek csoportja felÃ©, lÃ©ptei alatt reng a fÃ¶ld Ã©s fodrozÃ³dik a tenger, az Ã©jfÃºria rÃ¡kiÃ¡lt, elsuhan mellette, majd megint elÃ© lebeg, Ã¡m ezÃºttal a sÃ¡rkÃ¡ny rÃ¡ sem hederÃ-t. Amikor megprÃ³bÃ¡ljÃ¡k magukra vonni a figyelmÃ©t â€“ az Ã©jfÃºria meg az alak a hÃ¡tÃ¡n â€“ felÃ©jÃ¼k kap a fogaival. ElrÃ¶ppennek a kÃ¶zelbÅ‘l, majd vissza, Ã¡m amikor az Ã³riÃ¡si sÃ¡rkÃ¡ny megunja Å‘ket, tÃ¼zet lehel felÃ©jÃ¼k, a vÃ-zbe menekÃ¼lnek elÅ‘le. GÅ‘z emelkedik fel szisszenve, pÃ¡rÃ¡ba borÃ-tva a kÃ¶rnyÃ©ket, Ã©s mielÅ‘tt a sÃ¡rkÃ¡ny elÃ©rnÃ© az embereket valami belÃ© csapÃ³dik, amitÅ‘l majdnem az oldalÃ¡ra dÅ‘l.
Az Ã©jfÃºria rÃ¡Ã¼vÃ¶lt, felrÃ¶ppen mellette, a mÃ¡sik dÃ¼hÃ¶sen ordÃ-tva utÃ¡na, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyok hamarosan a felettÃ¼k gyÅ±lÅ‘ komor felhÅ‘kbe vesznek, csak hatalmas szÃ¡rnyak suhogÃ¡sa, mÃ©ly morgÃ¡s Ã©s fel-felcsapÃ³ lila lobbanÃ¡sok, az Ã©jfÃºria Ã©les kiÃ¡ltÃ¡sai, s aztÃ¡n elÅ‘robbannak a felhÅ‘k kÃ¶zÃ¼l, a kis fekete Ã©s a hegynyi mÃ©retÅ± sÃ¡rkÃ¡ny zuhannak lefelÃ©, a hatalmas tÃ¼zet fÃºj, de valami tÃ¶rtÃ©nik, mert hirtelen csapja szÃ©t a szÃ¡rnyait, a szÃ¡jÃ¡ban lÃ¡ng lobog Ã©s a fÃ¶ldnek csapÃ³dik, a felkavarodÃ³ porban percekig semmi nem lÃ¡tszik.
>SÃºlyos hamu Ã©s pernyeszag Ã¼li meg az egÃ©sz Pokolszirtkapu kÃ¶rnyÃ©kÃ©t, halÃ¡los csend ereszkedik le, mÃ-g PlÃ©hpofa meg nem tÃ¶ri:
- Mindenki a vÃ-zpartra! NÃ©zzÃ©tek meg a hajÃ³kat! BÃ©lhangos, MorgÃ³pÃ³c, velem jÃ¶ttÃ¶k! â€“ ezzel elindul a hely felÃ©, ahonnan bÅ±z Ã¡rad Ã©s forrÃ³sÃ¡g, lÃ¡ngok Ã©s pikkelyek maradÃ©ka: ahovÃ¡ a hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny lezuhant.
>- Nem akarok vÃ©szmadÃ¡rkodni, de jobb lenne, ha eltÅ±nnÃ©nk innen, amÃ-g senki Ã©s semmi nem tÃ¡mad rÃ¡nk â€“ jegyzi meg BÃ©lhangos.
- Valahogy egyet kell Ã©rtenem vele â€“ morogja maga elÃ© MorgÃ³pÃ³c. â€“ Ha az a valaki meg az Ã©jfÃºria rÃ¡nk tÃ¡mad, esÃ©lyÃ¼nk sem lesz.
>- Az Ã©jfÃºria rÃ¡lÅ‘tte az Ã¶sszes lÃ¡ngjÃ¡t â€“ veti hÃ¡tra, ahogy kitartÃ³an menetel elÅ‘re. A bestia maradvÃ¡nyai gyomorforgatÃ³an terÃ¼lnek el, Ã©ppen csak egy pillantÃ¡st vetnek rÃ¡, fordulnÃ¡nak vissza, hogy a viszonylag tiszta levegÅ‘jÅ± tengerparton a hajÃ³k maradvÃ¡nyai felÃ© menjenek, mikor nevetÃ©st hallanak.
Gyenge hangÃº, erÅ‘tlen gyerek-nevetÃ©st, de nevetÃ©st. Ã–sszenÃ©znek, lopakodva megindulnak a hang irÃ¡nyÃ¡ba. Nem messze tÅ‘lÃ¼k egy sÃ¶tÃ©t szikla mellett hever az alak, akit korÃ¡bban lÃ¡ttak az Ã©jfÃºria hÃ¡tÃ¡n. Jobban megnÃ©zve tÃ©nyleg csak egy gyerek: aprÃ³cska, vÃ©kony Ã©s Ã©pp mond valamit, egÃ©szen halkan csak, a hangjÃ¡bÃ³l Ã-tÃ©lve fiÃº lehet, mikor megmozdul mellette a szikla â€“ valÃ³jÃ¡ban az Ã©jfÃºria fekÃ¼dt eddig mellette. A sÃ¡rkÃ¡ny rÃ¡juk mordul, talpra ugrik, a fiÃº is hasonlÃ³an, Ã©s ahogy felnÃ©z, az elÃ¶l tÃºl hosszÃº haja alÃ³l elÅ‘villannak a zÃ¶ld szemei, meglepetten bÃ¡mul a hÃ¡rom fÃ©rfira, a sÃ¡rkÃ¡ny mellette morog, majd elhallgat, rÃ¡nÃ©z, mintha nem Ã©rtenÃ©.
>- Hablaty...? â€“ szÃ³lal meg PlÃ©hpofa olyan hangon, mintha nem hinne a szemÃ©nek.
Hablaty futÃ¡snak ered, el tÅ‘lÃ¼k.

A cÃ-m: SÃ¡rkÃ¡nysuttogÃ³, a kÃ¶nyvek emlegetik Ã-gy kedvenc szeplÅ‘s vikingÃ¼nket, Ã©n meg nagyon szeretem ezt a nevet.
>A fejezet eleji idÃ©zet Woodkid â€“ Run boy run c. dalÃ¡bÃ³l.<p>

*Egy kÃ¶tÃ©l, kÃ©t vÃ©gÃ©n nehezÃ©kkel, ilyennel lÃ¶vi le Hablaty az elsÅ‘ filmben Fogatlant.

2. ElsÅ‘ fejezet

And I feel something so right by doing the wrong thing

And I feel something so wrong by doing the right thing~

#I. Fejezet

Percekig bÃ¡mulja a fadeszkÃ¡kat, amÃ-g tudatosul benne, hol is van. Ãšgy Ã©rzi, mintha egy nagyon hosszÃº Ã¡lombÃ³l Ã©bredne hirtelen, egy kissÃ© talÃ¡n kÃ³tyagosan is. Ãšgy Ã©rzi, mintha valami kellemetlen szorÃ-tÃ¡s kÃ¶ltÃ¶zne a gyomrÃ¡ba Ã©s Ãºgy Ã©rzi, mintha a torkÃ¡t is elszorÃ-tanÃ¡ egyÃºttal. Rossz lÃ©legezni, rossz nyelni, rossz megmozdulni. MÃ©gis felÃ¼l, tÅ±z Ã©g a kandallÃ³ban, keserÅ± a fÃ¼stje, Ã©s megfÃ¡jdul a feje a levegÅ‘ hiÃ¡nyÃ¡tÃ³l. Innen nem Ã©r el az ablakig, csak rÃ©snyire nyitnÃ¡ ki, hogy nÃ©mi rendes fÃ©ny Ã©s pÃ¡r korty friss levegÅ‘ jÃ¶jjÃ¶n be, Ã©s megnyugodjon annyira, hogy kÃ©pes legyen vÃ©giggondolni mindazt, amit akar.
>Lassan az Ã¡gy szÃ©lÃ©re csÃºszik, megfontolt Ã©s nagyon halk mozdulatokkal, pedig biztos benne, hogy senki nincs a hÃ¡zban rajta kÃ-vÃ¼l. Lehuppan a padlÃ³ra Ã©s odaoson az ablakhoz, csak kÃ©t lÃ©pÃ©s, rÃ©snyire nyitja ki, Ã©ppen ki tudnÃ¡ dugni rajta az ujjÃ¡t. Nem akarja, hogy tudjÃ¡k, felÃ©bredt. Nem akarja, hogy bÃ¡rki a kÃ¶zelÃ©be jÃ¶jjÃ¶n, szÃ³ljon hozzÃ¡, megÃ©rintse vagy _megkÃ©rdezze _mi tÃ¶rtÃ©nt vele. Nem akar kÃ©rdÃ©seket, amikre nem lÃ©tezik megfelelÅ‘ vÃ¡lasz. Az a vÃ¡lasz, ami felmentenÃ© Å‘t a vÃ¡d alÃ³l, hogy sÃ¡rkÃ¡nyokkal barÃ¡tkozik Ã©s az Å‘ oldalukon Ã¡ll.

>Majdnem Ã¶sszeesik rÃ©mÃ¼letÃ©ben, mikor kivÃ¡gÃ³dik az ajtÃ³, Ã©s az apja lÃ©p be rajta. MÃ©g mindig az ablaknÃ¡l Ã¡ll, megkapaszkodik a keretben, Ã©s csak nÃ©znek egymÃ¡sra nÃ©mÃ¡n, mÃ-g Å‘ le nem sÃ¼ti a pillantÃ¡sÃ¡t.
- Fiam... â€“ Nem is olyan a hangja, mint arra emlÃ©kszik. Sokkal csendesebb, puhÃ¡bb Ã©s mÃ©lyebb. Mintha kopott volna az Ã©vek alatt. â€“ Hogy vagy?
>- JÃ³l â€“ sÃºgja rekedten a szorÃ-tÃ¡stÃ³l a torkÃ¡ban. OdatÃ¡molyog az Ã¡gyhoz, hogy le tudjon Ã¼lni, Ã©rzi, hogy a lÃ¡bai gyengÃ¼lnek, nem tartanÃ¡k meg. Gyakran Ã©rezte ezt rÃ©gebben is, de mÃ¡r majdnem elfelejtette, milyen is volt.
- Ã‰hes vagy? Szomjas? â€“ MegrÃ¡zza a fejÃ©t vÃ¡laszul. KÃ©ptelen lenne bÃ¡rmit lenyelni. Rettenetesen fÃ¡radtnak Ã©rzi magÃ¡t, Ã©s fogalma sincs, az apja meddig akar itt lenni.
>Csend ereszkedik rÃ¡juk, Ã©s az Å‘ gondolatai egyre akÃ¶rÃ¼l jÃ¡rnak, mi lehet Fogatlannal. Nem meri megprÃ³bÃ¡lni Ã©rezni Å‘t, amÃ-g valaki a kÃ¶zelben van. Nem tudja, sikerÃ¼lt-e megszÃ¶knie. Å• is biztosan nagyon fÃ¡radt volt addigra, Ã©s tÃ¼zet sem tudott fÃºjni mÃ©g egy ideig. Azt hitte, minden gondja megoldÃ³dik, ha VÃ¶rÃ¶s mÃ¡r nem lesz tÃ¶bbÃ©, Ã©s keresve sem kÃ-nÃ¡lkozott jobb alkalom, mint mikor egy csapat viking fedezte fel a fÃ©szket â€“ csakhogy pont a SzÅ‘rÃ¶s HuligÃ¡n TÃ¶rzs szÃ¡llt partra SÃ¡rkÃ¡nyszigeten. Ã‰s amikor szembetalÃ¡lta magÃ¡t a hÃ¡rom fÃ©rfival, el akart rohanni, el akart futni, menekÃ¼lni, ezzel csak rontott a helyzeten. Valaki Ãºgy fejbe vÃ¡gta, hogy mÃ©g most is sajog.
Fogatlan...?
>MegkÃ¶szÃ¶rÃ¼li a torkÃ¡t. Igyekszik minden bÃ¡torsÃ¡gÃ¡t Ã¶sszeszedni.
- Mi lett... mi lett a sÃ¡-sÃ¡rkÃ¡nnyal? â€“ kÃ©rdezi vÃ©gÃ¼l, mÃ©g mindig tÃºl halkan. PlÃ©hpofa felemelkedik, eddig a tÃ¼zet piszkÃ¡lta.
>- Elfogtuk â€“ jelenti ki bÃ¼szkÃ©n Ã©s szigorÃºan. ZÃ¶kken egyet a vilÃ¡g. â€“ Amint jobban leszel, a falu szÃ-ne elÅ‘tt kÃ¼zdÃ¶k meg vele.
Fordul egyet a vilÃ¡g.

>Az nem... az nem lehet!
Remegve hanyatlik vissza az Ã¡gyba, zÃºg a fÃ¼le Ã©s hÃ¡nyingere van, nem tudja kinyitni a szemeit, nem is akarja. Az apja meg fogja Ã¶lni az egyetlen barÃ¡tjÃ¡t, Ã©s neki annyi ereje sincs, hogy az ajtÃ³ig elmenjen... Zavaros, rÃ©mkÃ©pekkel teli Ã¡lomba merÃ¼l, a teste prÃ³bÃ¡l pihenni, mÃ-g a tudata nem nyugodhat.

Amikor Ãºjra felÃ©bred, odakint mÃ¡r szÃ¼rkÃ¼l, az ablakon nem szÃ¶kik be fÃ©ny, a tÅ±z lÃ¡ngjai tÃ¡vol tartjÃ¡k. Nem mozdul, rÃ©mÃ¼lt Ã¼ressÃ©g kÃºszik a torkÃ¡n egyre feljebb, de nem mozdul nemmozdul nemmozdul, nem szabad. Ha anÃ©lkÃ¼l tÃ©rnek nyugovÃ³ra, hogy rÃ¡ egy pillantÃ¡st vetnÃ©nek, akkor talÃ¡n kiosonhat Ã©szrevÃ©tlenÃ¼l Ã©s... Ã‰s mit fog tenni? KiszabadÃ-tja Fogatlant, Ã©s elmennek innen. Elmennek, de hovÃ¡? A fÃ©szek megsemmisÃ¼lt, SÃ¡rkÃ¡nyszigetet is bÃ¡rmikor Ãºjra megtalÃ¡ljÃ¡k, mÃ¡sik helyet kÃ©ne keresniÃ¼k Ã©s... Vagy van egy mÃ¡sik megoldÃ¡s, de nem biztos benne, hogy kÃ©pes rÃ¡. Mindenesetre meg kell prÃ³bÃ¡lnia.
>Ã‰s vÃ¡r. VÃ¡r, mÃ-g a tÅ±z elhamvad Ã©s kialszik a parÃ¡zs vÃ¶rÃ¶s ragyogÃ¡sa, vaksÃ¶tÃ©t hull a hÃ¡zra Ã©s csak az apja sÃºlyos lÃ©legzete hallatszik. Egyenletes lÃ©gzÃ©s, biztosan mÃ©lyen alszik.
ErÅ‘t vesz magÃ¡n Ã©s lassan felÃ¼l, hallgatÃ³zik, de teljes csend kÃ-vÃ¼lrÅ‘l is. Igyekszik Ã¶sszeszedni magÃ¡t, ha kinyitja az ablakot, nem lesz sok ideje kiszÃ¶kni rajta. Odaoson, a deszkÃ¡k nem recsegnek, mÃ©g mindig tÃºl kÃ¶nnyÅ± hozzÃ¡, s nagyon Ã³vatosan lÃ¶ki ki az ablakszÃ¡rnyat. Ã‰jjeli hideg szÃ¶kik be rajta, kÃ¶zeledik a tÃ©l, hamarosan szÃ¡llÃ¡st kell talÃ¡lniuk a dÃ©li utazÃ¡s elÅ‘tt...
>Amikor a fÃ¶ldre huppan az ablak alatt, semmi nem mozdul Ã©s minden nÃ©ma egy hosszÃº pillanatra. AztÃ¡n meghallja a lÃ©gzÃ©st, Ã©s tudja, hogy mÃ©g van ideje. Visszahajtja az ablakot, amennyire tudja, Ã©s futÃ¡snak ered. GyengÃ©nek Ã©rzi magÃ¡t, mintha csak egy helyben haladna, valÃ³jÃ¡ban mÃ©g soha nem rohant vÃ©gig ilyen gyorsan a hÃ¡zak kÃ¶zÃ¶tt. Å• mÃ©gis olyannak Ã©rzi, mint mikor rÃ©mÃ¡lomban menekÃ¼l kacagÃ³ emberÃ¡rnyak elÅ‘l, sehovÃ¡ nem halad, de vÃ©gÃ¼l ott Ã¡ll az arÃ©nÃ¡nÃ¡l, remegve Ã©s zihÃ¡lva.
Lehunyja a szemeit, s a szemhÃ©jai mÃ¶gÃ¶tt lÃ¡ngok lobbannak Ã©s fÃ©lelemmel vegyes dÃ¼h rohan neki, amitÅ‘l tÃ©rdre esik. MegprÃ³bÃ¡l csak Fogatlanra figyelni, Å‘ a legdÃ¼hÃ¶sebb mind kÃ¶zÃ¼l, amikor felfedezi Å‘t, megnyugvÃ¡s rohan Ã¡t rajta. Igyekszik csak Å‘t Ã©rezni, hogy tudja, melyik ajtÃ³ mÃ¶gÃ¶tt van. Tudja, hogy ki kell engednie a tÃ¶bbieket is, de azaz elsÅ‘, hogy Fogatlan elmehessen innen. Ha Å‘ szabad, semmi nem szÃ¡mÃ-t.
>Nyugalomra inti, ahogy felugrik Ã©s az ajtÃ³t nyitÃ³ karhoz lÃ©p. NekifeszÃ¼l, s szÃ©p lassan mozdÃ-tja, lent mÃ¡r a legkisebb rÃ©sen is igyekszik kifurakodni a sÃ¡rkÃ¡ny, s kÃ¶rbenÃ©z, mikor semmi nem mozdul kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte, amire tÃ¡madhatna.
- Fogatlan! â€“ szÃ³lÃ-tja halkan. A hÃ¡zak innen viszonylag messze vannak, de nem akar kockÃ¡ztatni. A sÃ¡rkÃ¡ny fÃ¼lel Ã©s felnÃ©z, Å‘ mÃ¡r a bejÃ¡rat felÃ© rohan, ahol Ãºjabb karral kell felemelni a rÃ¡csot. Fogatlan dorombolva bÃºjik hozzÃ¡, Ã¶rÃ¼l, hogy semmi baja, s az Ã©rzÃ©s kÃ¶lcsÃ¶nÃ¶s, Hablaty erÅ‘re kap, ahogy megszÅ±nik a magÃ¡ny Ã©s a fÃ©lelmes aggodalom Ã©rzÃ©se. â€“ KiszabadÃ-tom a tÃ¶bbieket is â€“ suttogja sietve. â€“ Mondd meg nekik, hogy legyenek halkan Ã©s csak repÃ¼ljenek el innen. Mondd meg nekik, hogy VÃ¶rÃ¶s meghalt Ã©s szabadok, ne Ã¡rtsanak a falunak, ne gyÃºjtsÃ¡k fel a hÃ¡zakat â€“ hadarja, s elengedi a sÃ¡rkÃ¡nyt, az visszakocog az arÃ©nÃ¡ba, Å‘ pedig sorban a karokhoz siet. Az elsÅ‘ mÃ¶gÃ¼l egy halÃ¡los siklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny kerÃ¼l elÅ‘, talÃ¡n csak Fogatlannak kÃ¶szÃ¶nhetÅ‘, hogy nem kezd Ã¡mokfutÃ¡sba, hanem a kijÃ¡rat felÃ© iramodik Ã©s szÃ¡rnyra kapva eltÅ±nik az Ã©jszakÃ¡ban.

>A mÃ¡sodik egy csettegÅ‘ rettentes rÃ©m, aki szintÃ©n csendesen tÃ¡vozik, bÃ¡r nem csaphatna igazÃ¡n nagy zajt, mÃ©gis, Hablaty kezd megnyugodni, kellemesen kedveskedÅ‘ Ã©rzÃ©st kÃ¼ld Fogatlan felÃ©, amiÃ©rt ilyen jÃ³ hatÃ¡ssal van a rÃ©mÃ¼lt-dÃ¼hÃ¶s tÃ¡rsaira. Marad kÃ©t igazÃ¡n izgatott sÃ¡rkÃ¡ny az ajtÃ³k mÃ¶gÃ¶tt. MÃ¡r megneszeltÃ©k, hogy tÃ¶rtÃ©nik valami, Ã©s ezÃ©rt mocorognak Ã©s morognak.
A harmadik ajtÃ³ mÃ¶gÃ¼l egy fertelmes cipzÃ¡rhÃ¡t tÃ¶r elÅ‘. Mire Fogatlan meggyÅ‘zhetnÃ© valahogy, gÃ¡zt fÃºj Ã©s meggyÃºjtja, Hablaty egy pillanatra semmit nem lÃ¡t a robbanÃ¡stÃ³l Ã©s a hangja kitÃ¶lti a koponyÃ¡jÃ¡t. ImÃ¡dkozik, hogy Fogatlan lenyugtassa vagy el tudja ijeszteni legalÃ¡bb. A faluban valaki felÃ¼vÃ¶lt Ã©s riadÃ³t fÃºjnak.
>Az utolsÃ³ kar alig akar engedni, Hablaty erÅ‘lkÃ¶dik, s mÃ¡r kiÃ¡ltÃ¡sokat hoz a szÃ©l, itt az arÃ©nÃ¡nÃ¡l talÃ¡n mÃ©g el is tudna bÃºjni egy idÅ‘re; ha szerencsÃ©je van, az Å‘ eltÅ±nÃ©sÃ©t mÃ©g senki nem vette Ã©szre. VÃ©gre enged a kar, a szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©g Ã¼vÃ¶ltve Ã©s lÃ¡ngolva ront elÅ‘. EnnÃ©l nagyobb lÃ¡rmÃ¡t aligha csaphatna, Ã©s a hÃ-don mÃ¡r lÃ¡tja a fÃ¡klyÃ¡kkal rohanÃ³ embereket.
- Fogatlan, menjetek! â€“ kiabÃ¡lja Ã©s Å‘ is rohan: le az arÃ©nÃ¡tÃ³l a vÃ-z fÃ¶lÃ© nyÃºlÃ³ peremek valamelyikÃ©n meghÃºzhatja magÃ¡t.
>A sÃ¡rkÃ¡nyok nem tÃ¡madnak a falu lakÃ³ira, elrepÃ¼lnek, egyedÃ¼l Fogatlan hangjÃ¡t hallja, de elÃ©g magasan van ahhoz, hogy ne lÃ¡thassÃ¡k. A koromsÃ¶tÃ©t neki kedvez.
- Kiszabadultak â€“ kÃ¶zli a tÃ©nyt BÃ©lhangos nem sokkal kÃ©sÅ‘bb. TÃ¶bben Ã¡tkozÃ³dva felkiÃ¡ltanak, nÃ©hÃ¡nyan meglepettek az Ã¼res, sziklÃ¡ba vÃ¡jt barlangok lÃ¡ttÃ¡n.
>- Vagy valaki kiszabadÃ-totta Å‘ket â€“ jegyzi meg egy fÃ©rfi. Hablaty ismeri a hangot, rÃ©grÅ‘l, homÃ¡lyos emlÃ©kekbÅ‘l, de hirtelen nem tudja, ki az.
- Az lehetetlen! â€“ vÃ¡gja rÃ¡ dÃ¶rgÅ‘ hangon az apja. â€“ Hibbanton senki nem tenne ilyet!
>- Ã•gy van â€“ tÃ³dÃ-t BÃ©lhangos, Ã¶rÃ¶k egyetÃ©rtÃ©sben. â€“ Ã‰s senkivel nem talÃ¡lkoztunk idefelÃ© jÃ¶vet, innen csak a hÃ-don Ã¡t lehet lejutni biztonsÃ¡gosan a kikÃ¶tÅ‘be a hajÃ³khoz, hacsak valaki nem mÃ¡szik sziklÃ¡t Ãºgy, mint a hegyikecske!
- Akkor az illetÅ‘ mÃ©g itt van valahol â€“ kÃ¶vetkeztet a harmadik, ismeretlen-ismerÅ‘s hang.
>- Ne viccelj mÃ¡r, MorgÃ³pÃ³c! Ã‰jszaka van. Menjen vissza mindenki aludni! â€“ zsÃ¶rtÃ¶lÅ‘dik a falu kovÃ¡csa, Ã©s egy pillanatra Hablaty nagyon hÃ¡lÃ¡s neki.
- Nem! Igaza van, mi van, ha tÃ©nyleg itt van mÃ©g, aki elengedte Å‘ket? KeressÃ¼k meg! â€“ adja parancsba PlÃ©hpofa hirtelen.
>Hablaty dermedten hallgatja a beszÃ©lgetÃ©st, s egyre a sziklÃ¡nak simul, ami mÃ¶gÃ© az elÅ‘tt ugrott, hogy meglÃ¡thattÃ¡k volna. Most a gyÃ©r holdfÃ©nynÃ©l kapaszkodÃ³t keres, le vagy fel az mindegy, csak el innen. MÃ©gis fel: talÃ¡l kapaszkodÃ³t Ã©s hangtalanul megmoccan, pillanatok alatt feljebb jut, mint ahol elsÅ‘re kereshetik, ezzel nyerhet egy kis idÅ‘t, Ã©s a szirtre felÃ©rve idehÃ-vja Fogatlant Ã©s elrepÃ¼lnek.
EgÃ©szen elÃ©gedett a tervvel, egÃ©szen elkÃ©pzelhetÅ‘nek tartja, hogy jÃ³ Ã¶tlet Ã©s mÅ±kÃ¶dni is fog. Ã‰s megcsÃºszik egy helyen, majdnem felkiÃ¡lt, kÃ¶vek potyognak a talpa alÃ³l, ahogy felkÃ¼zdi magÃ¡t viszonylagos biztonsÃ¡gba. Odalent kiÃ¡ltÃ¡s, felfigyelhettek a hullÃ³ kÃ¶vekre Ã©s hirtelen fÃ¡klya csapÃ³dik mellette a sziklÃ¡nak, parÃ¡zs hullik a kezÃ©re, szisszenve rÃ¡ntja el, ezzel elkÃ¶veti a hibÃ¡t, hogy nem kapaszkodik. ElveszÃ-ti az egyensÃºlyÃ¡t, felborul a vilÃ¡g Ã©s pÃ¡nikba esik, szÃ³ szerint.
>Ã‰rzi, hogy Fogatlan indulna segÃ-teni, de nem engedi, nem jÃ¶het ide, mÃ©g megÃ¶lik, abba Å‘ is belehalna. A tudata mÃ©g akkor is ezzel foglalkozik, mikor durva kezek fogjÃ¡k meg egy esÃ©s utÃ¡n, ami

kÃ©sÅ‘bb fog fÃ¡jni igazÃ¡n. S csak aztÃ¡n engedi Ã¡t magÃ¡t a sajÃ¡t Ã©rzÃ©seinek, mikor mÃ¡r meggyÅ‘zte a sÃ¡rkÃ¡nyt, hogy jobb tÃ¡vol maradni. A rÃ©mÃ¼letÃ©n nem segÃ-t, hogy az Ã¼res magÃ¡nyÃ©rzet visszatelepszik rÃ¡.<p>

****dreki hvislarann****

EmbertÃ¶meg zÃºg dÃ¼hÃ¶sen, annak ellenÃ©re, hogy Ã©jszaka van. BefÅ±tÃ¶ttÃ©k a Nagytermet Ã©s igazsÃ¡got kÃ¶vetelnek, bÃ¡rmi Ã¡ron. A helyzet egy idÅ‘ utÃ¡n Ã¡tcsapott cÃ©ltalan veszekedÃ©sbe Ã©s szemÃ©lyeskedÃ©sbe, erre mÃ¡r nem figyel. Hablaty hÃ¡rom szÃ©kkel arrÃ©bb Ã¼l, Ã©s meg sem prÃ³bÃ¡lja megvÃ©deni magÃ¡t. RÃ©gen azÃ©rt mindig elhadart-dadogott valamit, hogy mentse magÃ¡t, most egyetlen szÃ³t sem szÃ³lt. Csak Ã¼l sÃ¡padtan, meg-megremegve, a haja alÃ³l elÅ‘villanÃ³ szemeiben _SegÃ-tsÃ©g!,_ de Ã¶sszeszorÃ-tja a szÃ¡jÃ¡t Ã©s nem szÃ³l.
>Ã‰s neki Ã-tÃ©letet kell mondania felette, Ã-tÃ©letet a fia felett, akit Ã©ppen csak visszakapott az istenek kegyelmÃ©bÅ‘l, Ã©s aki egy nap alatt megint felfordÃ-totta a szigetet. Csakhogy most tudatosan cselekedett, nem vÃ©letlen botlÃ¡srÃ³l van szÃ³, Ã©s nagyon szÃ-vesen eltekintene az egÃ©sztÅ‘l, mit szÃ¡mÃ-t pÃ¡r sÃ¡rkÃ¡ny, mÃ©g ha az egyik Ã©jfÃºria volt is, majd fognak mÃ¡sikat, nem lÃ©nyeges, de az emberi Ã©let nem pÃ³tolhatÃ³, ezt nagyon is tudja, tapasztalta, nem kell bemutatni. MÃ¡srÃ©szrÅ‘l nem bÃ¡nthatjÃ¡k Hablatyot, bÃ¡rkinek is Ã¡llna ez szÃ¡ndÃ©kÃ¡ban, Ã©s erre sajnos lenne Ã¶tlete, nem bÃ¡nthatjÃ¡k, viszont akkor is kell talÃ¡lnia valamit, amivel ezt megoldja, kÃ¼lÃ¶nben oda a tekintÃ©lye. Amit ebben az esetben nem engedhet meg magÃ¡nak.
- Halljuk az Ã-tÃ©letet, PlÃ©hpofa! â€“ erÅ‘skÃ¶dik valaki. MÃ©ly levegÅ‘t vesz, de ekkor kicsapÃ³dik a Nagyterem kÃ©tszÃ¡rnyÃº ajtaja.
>- SÃ¡rkÃ¡nyok! â€“ kiÃ¡ltja HalvÃ©r elfÃºlÃ³ hangon, zihÃ¡lva Ã©s remegve. â€“ Nem sok, de-
- Mindenki kifelÃ©! â€“ mennydÃ¶rgi azonnal, megkÃ¶nnyebbÃ¼lve. Azonnal indul a tÃ¶meg kifelÃ©, Ã©s a fÃ©lelmet keltÅ‘ hang harsan, az Ã©jfÃºria Ã¼vÃ¶ltÃ©se a falu felett. Hablaty is felugrik, a szemeiben elszÃ¡nt tÅ±z lobog, amit nem tud mire vÃ©lni az elÅ‘bbi rÃ©mÃ¼lete mellÃ©. â€“ BÃ©lhangos Ã©s a kÃ¶lykÃ¶k vigyÃ¡znak Hablatyra â€“ adja ki a parancsot, ahogy a kiront a kezdÅ‘dÅ‘ hajnalba.
>Nincs sok sÃ¡rkÃ¡ny, de az Ã©jfÃºria itt van. Most vÃ©ge, elÃ©gtÃ©telt vesz, az Å‘ csalÃ¡djÃ¡t nem bÃ¡ntatja tÃ¶bbÃ© egyetlen bestia sem!<p>

A fejezet elÅ‘tti idÃ©zet OneRepublic â€“ Counting stars c. dalÃ¡bÃ³l van.

3. MÃ¡sodik fejezet

Here I am â€“ this is me~

#II. Fejezet

- KÃ©rlek, BÃ©lhangos â€“ suttog szinte esdekelve, mÃ¡r legalÃ¡bb Ã¶t perce. â€“ Ha valaha kedveltÃ©l egy egÃ©szen kicsit is, engedj ki!

>- Nem ronthatsz tovÃ¡bb a helyzeteden, Hablaty! â€“ dÃ¶rren rÃ¡ a kovÃ¡cs, mire megrezzen. BÃ©lhangos sosem beszÃ©lt vele Ã-gy azelÅ‘tt. De mÃ©rges rÃ¡, Ã©s talÃ¡n azÃ©rt van. PrÃ³bÃ¡lja nyugtatni magÃ¡t, hogy ez nem lesz mindig Ã-gy. â€“ Nem ronthatsz tovÃ¡bb a helyzeteden, fogalmad sincs, mibe kerÃ¼lt apÃ¡d, mikor

elmentÃ©l!
- De-
>- Nem! Itt maradsz! â€“ A parancs vÃ©gleges. A tÃ¶bbiek â€“ Astrid, HalvÃ©r, TakonypÃ³c Ã©s az ikrek, akik nevetnek rajta â€“ valamivel tÃ¡volabbrÃ³l figyelik Ã‘ket. BÃ©lhangos korÃ¡bban rÃ¡juk mordult, hogy nem kell neki segÃ-tsÃ©g egyetlen makacs Haddock-kÃ¶lyÃ¶k Ã‘rzÃ©sÃ©hez sem.
Nem vesztegetheti az idejÃ©t itt, Fogatlan tudja, hogy hol van, de nem prÃ³bÃ¡lhat meg bejutni ide, akkor biztos halÃ¡l vÃ¡rna csak rÃ¡ â€“ neki kell kijutnia. RÃ¡ is a majdnem-biztos halÃ¡l vÃ¡r, de ez Ã©rdekli a legkevÃ©sbÃ©, amikor elszÃ¡nja magÃ¡t.
>- ElÅ‘re is elnÃ©zÃ©st kÃ©rek, bÃ¡rmi is jÃ¶jjÃ¶n most â€“ mondja lassan, Ã©s felugrik majd fellendÃ¼l az asztalra, ami mellett Ã¼lt eddig. A kÃ¶zeli oszlop oldalÃ¡n lÃ©vÅ‘ fÃ¡klyatartÃ³bÃ³l kikapja a fÃ¡klyÃ¡t, Ã©s az utÃ¡na ugrÃ³k felÃ© fordul vele. â€“ Senkit nem szeretnÃ©k bÃ¡ntani, ne kÃ©nyszerÃ-tsetek rÃ¡ â€“ kÃ©ri komolyan, majd villÃ¡mgyorsan elhajol egy felÃ© rÃ¶ppenÅ‘ szekerce elÅ‘l.
- MegÅ‘rÃ¼ltÃ©l?! â€“ kiÃ¡lt fel Astrid, Ã©s tarkÃ³n vÃ¡gja TakonypÃ³cot, hogy az elÅ‘re esik, elterÃ¼l a sziklapadlÃ³n. â€“ Meg is Ã¶lhetted volna!
>- Eddig is halott volt, nem mindegy?! â€“ morogja, ahogy feltÃ¡pÃ¡szkodik.
- VÃ¡rjatok, Hablaty most egy kÃ-sÃ©rtet? â€“ kÃ©rdez rÃ¡ zavartan Fafej.
>Az emlÃ-tett lassan hÃ¡trÃ¡l egy lÃ©pÃ©st az asztalon.
- Hablaty, odakint _tÃ©nyleg _megÃ¶lhetnek â€“ figyelmezteti BÃ©lhangos, Ã©s pont Ãºgy nÃ©z rÃ¡, mint aki tudja, hogy nem tarthatja vissza.
>- Meg kell Ã¡llÃ-tanom Å‘ket â€“ mondja. â€“ MuszÃ¡j. Tudom, mit csinÃ¡lok. â€“ Leakasztja az egyik bÅ‘r tasakot az Ã¶vÃ©rÅ‘l, Ã©s a fÃ¡klyÃ¡ra ejtve magasra Ã¼ti. LÃ¡ng lobban Ã©s a tasak tartalma felrobban, a tÃ¶bbiek behÃºzott nyakkal prÃ³bÃ¡lnak vÃ©dekezni, de csak egy kis pernyÃ©t kapnak a hajukba. Sarkon fordul Ã©s kirohan a NagyterembÅ‘l, levÃ¡gtat a lÃ©pcsÅ‘n.
A sÃ¡rkÃ¡nyok nem tesznek kÃ¡rt a faluban, csak az Ã³riÃ¡si fÃ¡klyÃ¡kat Ã©s nÃ©hÃ¡ny hajÃ-tÃ³gÃ©pet gyÃºjtanak fel, elszÃ³rtan tÃ¡madnak: lent a kikÃ¶tÅ‘ben, tÅ‘le nem messze, Ã©s a siklÃ³ kÃ¶rÃ¶z az Ã©gen. Ã‰lesen fÃ¼ttyent, mire Fogatlan alÃ¡zuhan, s alig Ã©r fÃ¶ldet, szÃ¶kken a hÃ¡tÃ¡ra. Ã‰sjabb fÃ¼ttyjel, Ã©s magasra emeli a fÃ¡klyÃ¡t, a sÃ¡rkÃ¡nyok felemelkednek az emberek kÃ¶zÃ¼l, elÃ©ggÃ© fel, hogy elkerÃ¼ljÃ©k a nyilakat Ã©s a bÃ³lÃ¡kat.
>- Mondd nekik, hogy menjenek â€“ kÃ©ri Fogatlant, s a sÃ¡rkÃ¡nyok â€“ a cipzÃ¡rhÃ¡t Ã©s a rÃ©msÃ©g â€“ a nyÃ-lt tenger felÃ© veszik az irÃ¡nyt, a legrÃ¶videbb Ãºton. â€“ Hol a siklÃ³...?
A siklÃ³ Ã©ppen Astridot szorÃ-tja a Nagyterem melletti peremre, ami alatt csak a tenger van.
>- Ne szÃ¡llj le â€“ mondja Fogatlannak, Å‘ pÃ¡r mÃ©terrÅ‘l kÃ¶zÃ©jÃ¼k ugrik, a sÃ¡rkÃ¡ny felkapja a fejÃ©t Ã©s hÃ¡trÃ¡l. â€“ Nyugalom, hÃ¶lgyeim â€“ szÃ³l, s a fÃ¡klyÃ¡t lassan elhÃºzza a sÃ¡rkÃ¡ny orra elÅ‘tt. â€“ KÃ©rlek, ne bÃ¡ntsd Å‘t, Astrid. Nem akar semmi rosszat. â€“ LÃ©p egyet a siklÃ³ felÃ©, az elÅ‘re nyÃºjtja a nyakÃ¡t, a levegÅ‘t szagolja kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte. â€“ JÃ³l van, kislÃ¡ny, semmi baj. Szabad vagy, menj a tÃ¶bbiekkel. â€“ Megsimogatja az orrÃ¡t Ã©s elbocsÃ¡tÃ³ mozdulatot tesz a karjÃ¡val. A siklÃ³ levitorlÃ¡zik a szirtrÅ‘l Ã©s eltÅ±nik a sÃ¶tÃ©tben.
Ezalatt a kÃ¶zelben lÃ©vÅ‘k kÃ¶rÃ© gyÅ±lnek, de Ã©rzi, hogy Fogatlan is itt van Ã©s ezÃºttal nem megy nÃ©lkÃ¼le sehovÃ¡. Fegyvert fognak rÃ¡, Ã©s lÃ¡tja, hogy dÃ¼hÃ¶sek, hogy fÃ©lnek Ã©s nem Ã©rtik.
>- TÃ¶rÅ‘dj bele, PlÃ©hpofa â€“ mondja valaki â€“, a fiad megbolondult a vadonban!
- Nem... Me-megmagyarÃ¡zom! â€“ szÃ³lal meg, Ã¶nÃ¶n hangjÃ¡t is fÃ¡jdalmasan gyengÃ©nek Ã©rezve.
>- Ã‰s mÃ©gis hogyan? â€“ A kÃ©rdÃ©s jogos: kÃ©ptelen beszÃ©lni ennyi ember elÅ‘tt. Eldobja a fÃ¡klyÃ¡t, le a szirtrÅ‘l Ã©s megadÃ³an

feltartja a kezeit, nyitott tenyÃ©rrel. Ekkor pillantja meg az apjÃ¡t, aki felÃ© tart a tÃ¶megben.
- A-apa... beszÃ©lhetnÃ©nk...? NÃ©-nÃ©gyszemkÃ¶zt?
>FelzÃºg a tÃ¶meg, mielÅ‘tt bÃ¡rmi vÃ¡laszt kaphatna. Ez Ã-gy nem megy, nem jutnak szÃ³hoz. Tesz hÃ¡tra egy lÃ©pÃ©st Ã©s hÃ-vja Fogatlant, csak egy rÃ¶vid fÃ¼tty, a sÃ¡rkÃ¡ny valahol alatta van.
LelÃ©p a sziklÃ¡rÃ³l, Ã©les, dÃ¶bbent kiÃ¡ltÃ¡sok, huppan egyet a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡n Ã©s elhelyezkedik. FelfelÃ© repÃ¼lnek, a Nagyterem feletti pÃ¡rkÃ¡nyon szÃ¡llnak le.
>- E-elmondok mindent â€“ szÃ³l mÃ©ly levegÅ‘ket vÃ©ve. â€“ A-arrÃ³l, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok ne-nem az ellensÃ©geink tÃ¶bbÃ©, Ã©s nem fognak megtÃ¡madni. Apa, kÃ©rlek, csak hallgasd meg, amit mondani akarok... UtÃ¡na feladom magam â€“ Ã-gÃ©ri, remÃ©lve, hogy ez legalÃ¡bb egy beszÃ©lgetÃ©shez elÃ©g. â€“ A HollÃ³-szirtnÃ©l leszek. Ha nem jÃ¶ssz el, nem hallotok felÅ‘lem tÃ¶bbet, Ã-gÃ©rem.
Fogatlan a levegÅ‘be ugrik Ã©s erÅ‘s szÃ¡rnycsapÃ¡sokkal magasba emelkedik, elrepÃ¼l az alig kezdÅ‘dÅ‘ hajnalban, Å‘ mutatja az utat, merre kanyarodjon, hol szÃ¡lljon le. Amint fÃ¶ldet Ã©r a lÃ¡ba, Ã¶sszecsuklik, Ãºgy Ã©rzi, jottÃ¡nyi erÅ‘ sincs benne tÃ¶bb, zÃºg a feje, fÃ¡j a hÃ¡ta. A sÃ¡rkÃ¡ny Ã³vatosan megbÃ¶ki a vÃ¡llÃ¡t, halkan mormog.
>- Semmi baj â€“ motyogja. â€“ Megoldjuk. Te menj csak, fogj pÃ¡r halat reggelire.<p>

****dreki hvislarann****

A HollÃ³-szirt felÅ‘l fÃ¼stÃ¶t hoz a szÃ©l, fafÃ¼st, tÃ¡bortÅ±z Ã©s sÃ¼lt hal illata, nem messze a szirt szÃ©lÃ©tÅ‘l, ahol a tengerbe szakad a sziget, a fÃ¡k kÃ¶zt van a kis tÃ¡bor: egy kiszÃ¡radt fa tÃ¶rzse elfektetve, a letÃ¶rt Ã¡gaibÃ³l van rakva a tÅ±z. Ã‰s a tÅ±z tÃºloldalÃ¡n fekszik az Ã©jfÃºria, lehunyt szemekkel. Hablaty az oldalÃ¡nak dÅ‘lve Ã¼l, a sÃ¡rkÃ¡ny maga mellÃ© hajtott farkÃ¡n. Ãšgy fest, mint aki szendereg, egyik keze a bestia fejÃ©n nyugszik. FelnÃ©z, mikor meghallja a lÃ©pteiket, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny is felnyitja Ã©les zÃ¶ld szemeit, olyanok, mint a macskÃ¡Ã©i, Ã©s csak figyeli Å‘ket.
>- Menj onnan, fiam â€“ szÃ³lal meg, felemelve a szekercÃ©jÃ©t, Ã©s Hablaty nem mozdul.
- Nem. Tu-tudom, hogy dÃ¼hÃ¶s vagy rÃ¡, de Å‘ a legjobb barÃ¡tom, nem hagyhatom, hogy megÃ¶ld â€“ mondja halkan.

>- Ne mondjam mÃ©g egyszer! â€“ csattan fel, mire a sÃ¡rkÃ¡ny megrezzen, felmordul majdnem kirÃ¡ntja Hablaty alÃ³l a farkÃ¡t.
- Semmi baj â€“ nyugtatja talÃ¡n mindkettejÃ¼ket, ahogy felÃ¡ll. â€“ A sÃ¡rkÃ¡nyok nem az ellensÃ©geink tÃ¶bbÃ©. â€“ A hangja komoly, Ã©s mÃ©g mindig pont Ãºgy Ã¡ll, hogy bÃ¡rmikor egy eldobott szekerce ÃºtjÃ¡ba lÃ©phet.
>- Mi ez az Å‘rÃ¼ltsÃ©g?!
- Ã“, szÃ³val szeriнted is megbolondultam?
>- SzeretnÃ©nk azt hinni, hogy nem, bÃ¡r minden jel arra mutat â€“ kÃ¶zli BÃ©lhangos, Ã©s odabiceg a fatÃ¶rzshÃ¶z, hogy leÃ¼ljÃ¶n rÃ¡. â€“ Meg van veletek Ã¡ldva az ember â€“ teszi hozzÃ¡ a szemeit forgatva.
- Tudom, miÃ©rt tÃ¡madtak meg minket az Ã©lelmÃ¼nkÃ©rt a sÃ¡rkÃ¡nyok, Ã©s azt is tudom, hogy ezentÃºl nem fogjÃ¡k ezt tenni â€“ kezdi lassan Ã©s Ã³vatosan. Tart egy ki szÃ¼netet, mintha kÃ¶zbevetÃ©st vÃ¡rna, de az elmarad. â€“ A-a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l volt az oka, az a hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny SÃ¡rkÃ¡nyszigeten. LegalÃ¡bb hÃ¡romszÃ¡z Ã©ve ott Ã¼lt a szunnyadÃ³ vulkÃnban Ã©s arra kÃ©nyszerÃ-tette a tÃ¶bbieket, hogy etessÃ©k, kÃ¼lÃ¶nben Å‘ket eszi meg. Ã‰s amikor mÃ¡r nem tudtak elÃ©g halat fogni a tengerbÅ‘l, megtÃ¡madtÃ¡k az emberlakta helyeket a haszonÃ¡llatainkÃ©rt, mert kÃ¶nnyebb prÃ©dÃ¡nak szÃ¡mÃ-tottak. AzÃ©rt nem hagytÃ¡k ott a fÃ©szket, mert olyan hely

volt, ahol meghÃºzhattÃ¡k magukat, ahol biztonsÃ¡gban lehettek, Ã©s a legkÃ¶zelebbi mÃ¡sik fÃ©szek is elÃ©g messze van, bÃ¡r nem tudom, pontosan hol. Mi is el akartuk Ã©rni, hogy elÅ‘jÃ¶jjÃ¶n a fÃ©szekbÅ‘l, de az volt a tervÃ¼nk, hogy csak valahovÃ¡ Ã©szakra csaljuk, Ã©s a hideg majd vÃ©gez vele a tÃ©l beÃ¡lltÃ¡val, de nem hallgatott rÃ¡m Ã©s csak feldÃ¼hÃ-tettÃ¼k â€“ mÃ¡rmint mÃ©g jobban â€“ Ã©s hÃ¡t... muszÃ¡j volt kitalÃ¡lnunk valamit... â€“ egy pillanatra elhallgat, majd nagy levegÅ‘t vesz. â€“ A-a sÃ¡rkÃ¡nyok belÃ¼l nem tÅ±zÃ¡llÃ³ak, mint a bÅ‘rÃ¼k. Va-van egy pillanat a-amikor a gÃ¡zt gyÅ±jtik, de mÃ©g nem lobban be, ha a kifÃºjÃ¡s elÅ‘tt meggyullad az halÃ¡los lehet nekik... â€“ elhallgat, tanÃ¡cstalanul pislog rÃ¡juk, a sÃ¡rkÃ¡ny felemeli a fejÃ©t Ã©s megbÃ¶ki a vÃ¡llÃ¡t, mire rÃ¡nÃ©z Ã©s megsimogatja a fejÃ©t. Suttog valamit neki, de nem Ã©rti.
>- SzÃ³val nincs tÃ¶bb sÃ¡rkÃ¡nytÃ¡madÃ¡s? â€“ kÃ©rdezi BÃ©lhangos.
- Nincs.
>- Ez egy jÃ³ hÃ-r.
Nem mond semmit, talÃ¡n ez fontos, igen az, ha a falurÃ³l van szÃ³, de most nincs itt a falu, most nincs semmi, Ã©s egy egÃ©szen kicsit, pÃ¡r percig nem gondol rÃ¡. Ã‰s egy kicsit most csak Ã¶rÃ¼lhet, hogy visszakapott valakit, Ã©s ezzel egy Ãºj esÃ©lyt talÃ¡n...
>- Hol voltÃ¡l?
Hablaty rÃ¡nÃ©z, egy pillanatig ijedten, valami vÃ¡rakozÃ¡ssal, vÃ©gÃ¼l mÃ©ly levegÅ‘t vesz, Ã©s a vÃ¡llai megereszkednek, ahogy lesÃ¼ti a pillantÃ¡sÃ¡t.
>- Fogatlannal voltam a fÃ©szek kÃ¶zelÃ©ben, szinte vÃ©gig â€“ feleli, szinte csak suttogva. â€“ Kellettem neki, ezÃ©rt vigyÃ¡zott rÃ¡m Ã©s segÃ-tett, ha kellett. AztÃ¡n barÃ¡tok lettÃ¼nk, Ã©s nem csak muszÃ¡jbÃ³l van velem. HÃ¡t, ennyi...
- Ennyi?! â€“ csattan fel hirtelen jÃ¶vÅ‘ haraggal, a fiÃº megrezzen, hÃ¡trÃ¡l egy lÃ©pÃ©st. â€“ HÃ¡rom Ã©vig azt hiszem, meghaltÃ¡l, Ã©s ennyi?!
>A sÃ¡rkÃ¡ny felmordul, fenyegetÅ‘en, hÃ¡tracsapva a fÃ¼leit.
- Ssh â€“ nyugtatja Hablaty, de az Å‘ hangja is kissÃ© rÃ©mÃ¼lt. â€“ H-ha azt mesÃ©lnÃ©m el, merre jÃ¡rtam Ã©s miket lÃ¡ttam, az nem Ã©rdekelne...
>- Mikor akartÃ¡l visszajÃ¶nni? â€“ szegezi neki a kÃ©rdÃ©st. Nem kap vÃ¡laszt, a fiÃº meg sem mozdul egy ideig.
- Vissza akartam jÃ¶nni â€“ jelenti ki vÃ©gÃ¼l felnÃ©zve. â€“ D-de nem Ã-gy â€“ dobja a levegÅ‘be a karjait tehetetlenÃ¼l.
>- Hanem?! â€“ Å•szintÃ©n nem tudja, mit gondoljon. A kÃ©p nem akar Ã¶sszeÃ¡llni, ellentmondÃ¡sosnak tetszik, Ã©s ezt nem igazÃ¡n Ã©rti.
- KÃ©-kÃ©sÅ‘bb. A tojÃ¡srakÃ¡si idÅ‘szak utÃ¡n. DÃ©lre vonulnak egy csodÃ¡latos helyre, messze innen Ã©s ott keltik ki a fiÃ³kÃ¡ikat. Meg akartam nÃ©zni mÃ©g egyszer. Valamikor a Snoggletog kÃ¶rÃ¼l van, nem tudom pontosan. Akkor akartam visszajÃ¶nni. A hÃ-rrel, hogy bÃ©ke van. Az elÃ©g lett volna, hogy meghallgassÃ¡tok a... tÃ¶bbit.
>- Mi van mÃ©g?
- A sÃ¡rkÃ¡nyok... nem olyan rosszak, mint hisszÃ¼k. SÅ‘t, hasonlÃ³an Ã©lek, mint mi. SegÃ-tenek egymÃ¡snak, a betegeknek Ã©s vigyÃ¡znak a fiÃ³kÃ¡ikra, mÃ-g nem tudjÃ¡k magukat megvÃ©deni. Kedvesek egymÃ¡ssal. Ã‰s nem ostobÃ¡k, sÅ‘t. Az Ã©jjel megkÃ©rtem Å‘ket, hogy ne tÃ¡madjÃ¡k meg a falut, Ã©s-
>- MegtÃ¡madtÃ¡k a falut â€“ veti kÃ¶zben BÃ©lhangos.
- Csak engem kerestek! De senkit nem bÃ¡ntottak Ã©s nem gyÃºjtottak fel egy hÃ¡zat sem, mert megkÃ©rtem Å‘ket! â€“ bizonygatja.
>- MegkÃ©rted...?
- I-igen.
>- Tudsz parancsolni nekik? â€“ Ez Ãºj, ez mindent megvÃ¡ltoztat, ez-
- Nem! Csak szÃ³t Ã©rtek velÃ¼k. HÃ¡rom Ã©v utÃ¡n ez nem meglepÅ‘... â€“ Ã“vatosan felpillant, mintha valami reagÃ¡lÃ¡st vÃ¡rna, a szemei mÃ©g mindig ijedtek, a sÃ¡rkÃ¡ny megint felÃ© mozdul, hogy odahajtsa hozzÃ¡ a fejÃ©t. Hablaty halovÃ¡nyan mosolyog

rÃ¡ Ã©s Ãºgy lÃ©p, hogy az oldalÃ¡hoz dÅ‘lhessen. â€“ Soha nem prÃ³bÃ¡lt bÃ¡ntani â€“ szÃ³lal meg halkan. â€“ Nem mindig kedves, de mindig segÃ-t, ha kell... Ã©s nem zavarja, milyen vagyok. EzÃ©rt nem jÃ¶ttem vissza azonnal. JÃ³ volt egy kicsit megszabadulni az emberektÅ‘l.
>- Megszabadulni? Ez inkÃ¡bb csak gyÃ¡vasÃ¡g.
- Akkor gyÃ¡va vagyok â€“ vonja meg a vÃ¡llÃ¡t. â€“ De nem vÃ¡gytam vissza a folyamatos Ã©letveszÃ©lybe, meg abba, hogy mindenki utÃ¡lja mÃ©g a lÃ©tezÃ©sem is. A sÃ¡rkÃ¡nyok nem gondoljÃ¡k, hogy a fiÃ³kÃ¡juk Ã¼gyetlen vagy haszontalan, ha mÃ¡shogy csinÃ¡l dolgokat, mint a tÃ¶bbiek.

TalÃ¡n tÃºl messzire megy, talÃ¡n nem szabadna elmondania ezt, de ott tart, hogy majdnem mindegy. ElvÃ©gre amiÃ©rt elengedte a sÃ¡rkÃ¡nyokat, komoly bÃ¼ntetÃ©sre szÃ¡mÃ-that, Ã©s hiÃ¡ba prÃ³bÃ¡lnÃ¡, mÃ©g az apja sem tudnÃ¡ kimenteni a nyilvÃ¡nvalÃ³ vÃ¡d alÃ³l. Ã‰s talÃ¡n ezek utÃ¡n nem is akarja majd. Nem baj, a sÃ¡rkÃ¡nyok bÃ©kÃ©vel elmehettek, nincs ok a hÃ¡borÃº folytatÃ¡sÃ¡ra. BÃ¼szke lehet magÃ¡ra akkor is, ha senki mÃ¡s nem lesz az. Ha soha nem fogjÃ¡k elismerni, hogy mit tett... nem szÃ¡mÃ-t. Ha a sÃ¡rkÃ¡nyok tudni fogjÃ¡k, az is elÃ©g. ElÃ©gnek kell, hogy legyen.

>Nem Ã-gy kÃ©pzelte az egÃ©szet. Azt gondolta, bÃ¼szkÃ©k lesznek rÃ¡. Apa itt Ã©s anya a ValhallÃ¡ban. Mindent Ã©rez, csak elÃ©gedettsÃ©get nem. De talÃ¡n... mindegy is. TalÃ¡n azÃ©rt kÃ¼ldtÃ©k az istenek, hogy olyasmit tegyen, amit senki nem vesz vÃ©gÃ¼l Ã©szre.
Ã‰s Å‘ sem veszi Ã©szre, hogy mennyire elmerÃ¼l a gondolataiban, Ã©s kÃ¶zben olyan Ã©rzÃ©seket kÃ¼ld felÃ©, amiket meg akar tartani magÃ¡nak, Ã©s emiatt a sÃ¡rkÃ¡ny olyan kÃ¶zel bÃºjik hozzÃ¡, hogy megnyugtassa, amennyire csak lehet.
>- HÃ©, ne haragudj, pajti, nem akartam â€“ motyogja felrezzenve. â€“ Fi-figyelj, menned kÃ©ne... Keresd meg a mÃ¡sik fÃ©szket, ahol a tÃ¶bbiek laknak. Vagy... menj, keress mÃ¡sik Ã©jfÃºriÃ¡kat, keresd meg a csalÃ¡dod, biztosan aggÃ³dnak, hogy sokÃ¡ vagy el... Keress egy csinos Ã©jfÃºrialÃ¡nyt Ã©s menjetek dÃ©lre tojÃ¡st rakni, lefogadom, hogy imÃ¡dnÃ¡d a kicsiket, hm?
Fogatlan rÃ¡nÃ©z Ã©s lÃ¡tja, hogy nem menne, hogy nÃ©lkÃ¼le nem menne egy tapodtat sem.
>- N-ne csinÃ¡ld ezt Fogatlan, itt csak megÃ¶lnÃ©nek, Ã©n nem tudlak megvÃ©deni tÅ‘lÃ¼k, ehhez mÃ©g most is gyenge vagyok. Hidd el, VÃ¶rÃ¶s mÃ©g mindig semmi ahhoz kÃ©pest, ami itt megy, inkÃ¡bb ne legyen semmi kÃ¶zÃ¶d hozzÃ¡, rendben? Na, gyerÃ¼nk SÃ¡rkÃ¡nysziget arra van â€“ int egy irÃ¡nyba, s lÃ©p a szirt szÃ©le felÃ©.
Fogatlan odaÃ¡ll, hogy felÃ¼ljÃ¶n a hÃ¡tÃ¡ra, de nem teszi, csak kikerÃ¼li, Ã©s hatÃ¡rozottabban indul a sziklÃ¡k vÃ©ge felÃ©. ElbocsÃ¡tÃ³ mozdulatot tesz a karjÃ¡val, Ã©s Ã©rzi, hogy remeg, ahogy igyekszik elszakÃ-tani az Ã©rzÃ©seit a sÃ¡rkÃ¡nyÃ©itÃ³l. Fogatlan Ã¶sszeszÅ±kÃ¼lt szemekkel nÃ©z rÃ¡, nem mozdul.
>A szÃ¡jÃ¡hoz emeli a kezÃ©t, hogy fÃ¼tyÃ¼ljÃ¶n: a menekÃ¼lÃ©s jelÃ©t fÃºjja, Ã©s megismÃ©tli a mozdulatot.
- Menj mÃ¡r... â€“ suttogja reszketÅ‘ hangon. â€“ Hallod?! Csak menj innen!
>Ã‰s Fogatlan vet mÃ©g rÃ¡ egy pillantÃ¡st, minden Ã©rzelmÃ©t megtartva magÃ¡nak, majd leveti magÃ¡t a szirtrÅ‘l Ã©s elrepÃ¼l. Dermedten bÃ¡mul utÃ¡na percekig, Ã¼resen Ã©s nÃ©mÃ¡n. Soha nem lesz mÃ©g egyszer barÃ¡tja, de talÃ¡n a soha nem fog olyan sokÃ¡ig tartani...
>Megfordul, hogy szembenÃ©zzen a vÃ©gzetÃ©vel, ha mÃ¡r egyszer kihÃ-vta maga ellen a sorsot, ennÃ©l rosszabb mÃ¡r amÃºgy sem lehet. Ã‰s ahogy lÃ©pne egyet, a lÃ¡bai nem tartjÃ¡k meg, a tudata elhomÃ¡lyosul, elfolyÃ³ gondolatok Ã©s kÃ©pek, majd minden elsÃ¶tÃ©tÃ¼l a nyugodt csendben.<p>

A fejezet elÅ‘tti idÃ©zet Bryan Adams â€“ Here I am c. dalÃ¡bÃ³l van, ami egyben Spirit â€“ Stallion of the Cimarron soundtrack is.

4. Harmadik fejezet

#III. Fejezet

Eltelik egy hÃ©t vagy kettÅ‘. Nem szÃ¡molja a napokat. Semmit nem szÃ¡mol. Nem szÃ¡molja a kihagyott reggeliket, a fÃ©lbehagyott ebÃ©deket az elmaradt vacsorÃ¡kat. Nem szÃ¡molja a rÃ©mÃ¡lmokat, amikbÅ‘l kiÃ¡ltva riad Ã©jszakÃ¡nkÃ©nt. Nem szÃ¡molja a takarÃ³kat, amikbe burkolÃ³zik, hogy legalÃ¡bb ne fÃ¡zzon, legalÃ¡bb egy Ã©jszakÃ¡t vagy percet ne. Nem szÃ¡molja az Ã³rÃ¡kat, amiket az egyik szirten felÃ¡llÃ-tott hajÃ-tÃ³gÃ©p tetejÃ©n Ã¼lve tÃ¶lt a tenger bÃ¡mulÃ¡sÃ¡val. Nem szÃ¡molja a napokat, amiket a kovÃ¡csmÅ±helyben tÃ¶lt BÃ©lhangos inasakÃ©nt.
>A bÃ¼ntetÃ©se hatÃ¡rozatlan idÅ‘re szÃ³l. Addig kell inaskodnia, mÃ-g valami folytÃ¡n ki nem Ã©rdemli, hogy valami mÃ¡ssal foglalkozhasson. De legalÃ¡bb mÃ¡r elbÃ-rja a szerszÃ¡mokat Ã©s a fegyvereket. Ã‰s BÃ©lhangos nÃ©ha egyedÃ¼l meri hagyni egy kis idÅ‘re is. Semmi mÃ¡st nem csinÃ¡l ezen kÃ-vÃ¼l: reggel mosakszik, Ã¡tmegy a mÅ±helybe, felszÃ-tja a tÃ¼zet, rendet rak, megvÃ¡rja BÃ©lhangost, megteszi amit mond, este Ã¶sszepakol, kimegy egy kicsit figyelni a vizet, hazamegy, megmosakszik Ã©s Ã¡gyba bÃºjik hogy hajnalban Ã¡lom riassza fel Ã©s csak vacogva fekÃ¼djÃ¶n a takarÃ³k alatt.
Nem szÃ¡molja a kimondatlan szavakat. _JÃ³ reggelt, pajti, hogy aludtÃ¡l? SzerezzÃ¼nk valamit enni! RepÃ¼ljÃ¼nk egyet! MenjÃ¼nk fÃ¼rÃ¶dni a meleg vizÅ± forrÃ¡shoz. _LegyÃ¼nk boldogok Ã©s szabadok...

>LegyÃ¼nk csak egyÃ¼tt.<p>

Az a jÃ³ az apÃ¡tiÃ¡ban, hogy nincs kedve fÃ©lni sem az emberektÅ‘l. Nincs kedve azt mondani, _ne bÃ¡nts_, nincs kedve elfutni, vÃ©gÃ¼l is a fÃ¡jdalom legalÃ¡bb valami Ã©rzÃ©sfÃ©le, jel, hogy mÃ©g Ã©l. Akkor miÃ©rt is ne. BÃ©lhangos persze nem Ã-gy lÃ¡tja, azonnal tudni akarja, miÃ©rt vÃ©rzik az orra Ã©s miÃ©rt dagad az arca. Ã‰s persze, nem mondja meg neki, csak az apjÃ¡nak, mikor mÃ¡r Ã¼vÃ¶ltve dÃ¼hÃ¶s a makacssÃ¡ga miatt, amitÅ‘l megmozdul benne a fÃ©lelem Ã©rzÃ©se, Ã©s Ã¶ssze akarja magÃ¡t hÃºzni olyan aprÃ³ra, hogy senki ne bÃ¡nthassa. Arra a kÃ©rdÃ©sre, miÃ©rt nem vÃ©dte meg magÃ¡t, nem vÃ¡laszol semmit, csak aludni tÃ©r. Apa Ã©s BÃ©lhangos mÃ©g sokÃ¡ig beszÃ©lnek rÃ³la odalent, de nem Ã©s nem hajlandÃ³ tudomÃ¡st venni rÃ³la.

SÃ¡rkÃ¡nytÃ¡madÃ¡s nincs.
>Nem megy a falun kÃ-vÃ¼lre, hogy megnÃ©zze, vannak-e a szigeten sÃ¡rkÃ¡nyok.
Hagyja vÃ©gigzubogni az idÅ‘t magÃ¡n, az ilyen bajon csak az segÃ-t.
>Ã‰s persze, tÃ©ved.<p>

- Tudod, aznap hajnalban izgalmasabb voltÃ¡l. â€“ RÃ©gen majd' kiugrott volna a bÅ‘rÃ©bÅ‘l Ã¶rÃ¶mÃ©ben, ha Astrid magÃ¡tÃ³l szÃ³lt volna hozzÃ¡. Most csak:
>- SegÃ-thetek? â€“ BÃ©lhangos nincs a mÅ±helyben, neki kell ellÃ¡tni a feladatait.
- Azt a Hablatyot keresem, aki rÃ¡nk fogott egy fÃ¡klyÃ¡t, Ã©s a szemeiben mÃ©g annÃ¡l is erÅ‘sebb tÅ±z Ã©gett. Azt, aki megvÃ©dett engem egy siklÃ³sÃ¡rkÃ¡nytÃ³l.
>- SajnÃ¡lom â€“ mondja egÃ©szen halkan. â€“ Å•t senki nem szeretnÃ©

viszontlÃ¡tni. SegÃ-thetek? â€“ Astrid otthagyja. Csak egy pillanatig nÃ©z utÃ¡na.
Nem szabadott volna megtÃ¶rtÃ©nnie. Meg kellett volna halnia valamikor a hÃ¡rom Ã©v alatt, vagy elÅ‘tte a tizenkettÅ‘ alatt, de Å‘ annyira konokul ragaszkodik az Ã©letÃ©hez.

****dreki hvislarann****

- Fiam, beszÃ©lnÃ¼nk kell â€“ szÃ³l egyik este vacsorÃ¡nÃ¡l. Hablaty felpillant rÃ¡. Megint nem eszik.
>- Figyelek â€“ biztosÃ-tja. A hangja karcos-rekedt, alig hasznÃ¡lt, ritkÃ¡n szÃ³l mostanÃ¡ban. Csak neki hajlandÃ³ vÃ¡laszolni, ha kÃ©rdezi, de mÃ©g BÃ©lhangossal is csak annyit beszÃ©l, amennyit feltÃ©tlenÃ¼l muszÃ¡j. RÃ©gen vele beszÃ©lt tÃ¶bbet. RÃ©gen be nem Ã¡llt a szÃ¡ja, hadart Ã©s rÃ¡ kellett szÃ³lni, hogy vÃ©gre legyen egy kis csend.
Azt gondolta, Hablaty megvÃ¡ltozik, hogy megint olyan lesz, mint volt. De nem. Csendes maradt, Ã©s hajszÃ¡l pontosan azt teszi, amit mond neki. TalÃ¡n csak annyival tÃ¶bbet, hogy nÃ©ha felmÃ¡szik arra a hajÃ-tÃ³gÃ©pre. Egy macska Ã¼gyessÃ©gÃ©vel teszi, mintha olyan egyszerÅ± lenne. RÃ©gen mindig leesett a fÃ¡rÃ³l. RÃ©gen bÃ¡rmit megadott volna, hogy a fia kicsit komolyabb legyen, hogy jobban figyeljen rÃ¡, a feladataira. Most bÃ¡rmit megtenne, hogy visszakÃ¶ltÃ¶zzÃ¶n a szemeibe az Ã©let. Hogy csinÃ¡ljon megint Å‘rÃ¼ltsÃ©geket, kelljen sÃ¡rkÃ¡nyoktÃ³l vagy a falusiak haragjÃ¡tÃ³l megmentenie, de legalÃ¡bb Ã©ljen.
>Ahogy rÃ¡nÃ©z, a fiÃº csak ennyi: Ã©rintetlen vacsora, Ã¼res tekintet. Nagyot nÅ‘tt, de mÃ©g mindig kicsi Ã©s vÃ©kony, de mÃ¡r elbÃ-r egy szekercÃ©t vagy egy kardot. BÃ©lhangos szerint Ã¼gyes. A bal kezÃ©vel, de mit szÃ¡mÃ-t. BÃ©lhangos lÃ¡tta, mikor felugrott az asztalra a Nagyteremben, Ã©s fÃ¡klyÃ¡t tartott vÃ-vÃ¡sra. Azt mondja, hatÃ¡rozott volt, erÅ‘teljes. Amilyennek Å‘ soha nem lÃ¡tta. Å• mindig csak a vÃ©delemre szorulÃ³ fiÃºt lÃ¡tja benne, aki tÃºl hamar jÃ¶tt a vilÃ¡gra, aki tÃºl kicsi Ã©s tÃºl gyenge Ã©s akire Å‘ nem tudott rendesen vigyÃ¡zni, Ã©s aki tÃºl hablaty.
>Hablaty most egyÃ¡ltalÃ¡n nem hablaty, de Ã¶nmaga sem.
- EmlÃ©kszel mÃ©g a sÃ¡rkÃ¡nyra?
>- Azt mondtad, felejtsem el a sÃ¡rkÃ¡nyokat â€“ feleli, kitÃ©rve egy egyenes vÃ¡lasz elÅ‘l. Ez Ã-gy is van. Ezt mondta egy csomÃ³ mÃ¡s mellett, mikor a fiÃº felÃ©bredt, Ã©s sÃ¡padtan-ijedten a takarÃ³t szorongatta.
- Igen â€“ hagyja rÃ¡.
>- Akkor nem szabad emlÃ©keznem, ugye? â€“ FÃ©lig kijelentÃ©s, fÃ©lig kÃ©rdÃ©s. Nem nÃ©z fel, Ã-gy nem lÃ¡tja az arcÃ¡t.
- De, szabad. â€“ Erre felkapja a fejÃ©t, zavart-hitetlen kifejezÃ©ssel.
>- MiÃ©rt...?
- Mit gondolsz, a sÃ¡rkÃ¡nyod, azaz Ã©jfÃºria idejÃ¶nne, ha hÃ-vnÃ¡d?
>- Nem hÃ-vom ide â€“ vÃ¡gja rÃ¡, Ã©s a szava hirtelen Ã©les, a szemei megvillannak. â€“ Megtiltottad â€“ emlÃ©kezteti halkabban.
- Most feloldom a tiltÃ¡st â€“ mondja erre.
>- Nem hÃ-vom ide, hogy bÃ¡rki bÃ¡nthassa. Ha Å‘ is az utolsÃ³ Ã©jfÃºria, akkor sem lesz senki dicsÅ‘sÃ©ge a megÃ¶lÃ©se. â€“ Az eltÃ¶kÃ©ltsÃ©ge meglepÅ‘, a szavaibÃ³l Ã©rzÅ‘dÅ‘ erÅ‘ Ã©s elszÃ¡ntsÃ¡g.
- Nem akarom megÃ¶lni â€“ szÃ¶gezi le. Hablaty felvonja az egyik szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t, egÃ©sz testÃ©ben feszÃ¼lten Ã¼l vele szemben.
>- Akkor miÃ©rt kellene idehÃ-vnom? â€“ kÃ©rdez rÃ¡, enyhe kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡g szÃ-nezi a hangjÃ¡t, amilyennek mÃ¡r nagyon rÃ©gen nem hallotta.
Vesz egy mÃ©ly levegÅ‘t.
>- VisszajÃ¶hetne hozzÃ¡d a szigetre â€“ jelenti ki vÃ©gÃ¼l.
Hablaty bÃ¡mul rÃ¡ Ã©rtetlenÃ¼l Ã©s remÃ©nykedve Ã©s gyanakvÃ³an.
>- Azt mondod... Fogatlan visszajÃ¶het hozzÃ¡m? D-de... azt nem

lehet! Å• egy sÃ¡rkÃ¡ny! â€“ megrÃ¡zza a fejÃ©t, erÅ‘tlenÃ¼l tiltakozik.
- Nem azt mondtam, hogy a faluba, csak, hogy a szigetre.
>- De-de... â€“ Hablaty nyel egyet, mÃ©ly levegÅ‘t vesz, hogy megnyugodjon. FÃ©szkelÅ‘dik a szÃ©ken, az ujjaival dobol az asztalon. â€“ M-most komolyan? â€“ kÃ©rdezi halkan, Ã©s izgatottsÃ¡g, rÃ©mÃ¼lt Ã¶rÃ¶m szÃ-nezi a hangjÃ¡t. Csak bÃ³lint rÃ¡, alig tud elrejteni egy aprÃ³ mosolyt. Felpattan, hogy feldÃ¶nti a szÃ©kÃ©t, hirtelen hÃ©vvel Ã©s ragyogÃ³ szemekkel. â€“ Elmehetek megkeresni? Most? Ã•gÃ©rem, reggelre itthon vagyok! Ã‰s jÃ³ leszek! Keresek neki helyet, ahol senki nem talÃ¡lja meg! â€“ Ã‰s kapkodva felÃ¡llÃ-tja a szÃ©ket, kis hÃ-jÃ¡n arrÃ©bb lÃ¶ki az asztalt is, ahogy a helyÃ©re teszi. Kiront a hÃ¡tsÃ³ ajtÃ³n Ã©s beleveszik az Ã©jszakÃ¡ba.
Reggel mosolyog Ã©s azt mondja, nem fÃ¡radt. Mosakszik Ã©s rohan a mÅ±helybe. Csak kÃ©sÅ‘ este Ã©r haza Ã©s azt mondja, Ã©hes. Nyugodtan alszik reggelik, Ã©s az elsÅ‘ fÃ©nnyel mÃ¡r ott sincs, de idÅ‘ben Ã©r vissza a mÅ±helybe. MindennÃ©l tÃ¶bbet Ã©r, hogy lÃ¡tja kivirulni.

****dreki hvislarann****

A harmadik napon tÃ¶rtÃ©nik â€“ mert van Ã©rtelme szÃ¡molni megint, van Ã©rtelme az eltelt idÅ‘be kapaszkodni, Ã©s Ãºgy gondolni a kÃ¶vetkezÅ‘ napra, hogy az tartogat valami jÃ³t is â€“, hogy TakonypÃ³c megint annyira unatkozik, hogy Ãºgy gondolja, valakivel verekednie kell, hogy ez elmÃºljon. Hablaty ezt sosem Ã©rtette, de Å‘ soha nem is akart bÃ¡ntani senkit. A fiÃº elÃ© Ã¡ll Ã©s szÃ³ nÃ©lkÃ¼l megÃ¼tnÃ©, Å‘ csak ellÃ©p elÅ‘le. A mozdulat inkÃ¡bb egy szÃ¶kellÃ©snek hat.
>- Bocs, most nincs kedvem â€“ mondja, Ã©s otthagynÃ¡, de TakonypÃ³c elkapja a karjÃ¡t Ã©s visszarÃ¡ntja. Ã‰pp csak sikerÃ¼l kitÃ©rnie az Ã¶kle elÅ‘l. Megfogja a kezÃ©t Ã©s megtartja, aztÃ¡n a mÃ¡sikat is, mikor felÃ© lendÃ-ti, Ã©s a fiÃº sisakostÃ³l akarja lefejelni, de arrÃ©bb ugrik, s a vÃ¡llÃ¡val lÃ¶ki meg, hogy a lendÃ¼letÃ©vel nekiesik a legkÃ¶zelebbi hÃ¡zfalnak. A sisak nagyot koppan a deszkÃ¡n. â€“ LegalÃ¡bb Ãºgy csinÃ¡ld, hogy hasson valami bÃ©na balesetnek â€“ ajÃ¡nlja Ã©s elkocog a helyszÃ-nrÅ‘l.
Ã‰gy tesz, mintha haza menne, de csak elmegy a hÃ¡z mellett Ã©s futÃ¡snak ered, hogy beÃ©rjen a szigetre. A HollÃ³-szirttÅ‘l nem messze talÃ¡lt egy medencÃ©t, Ã©desvÃ-z Ã©s kellemes hely egy sÃ¡rkÃ¡nynak. Fogatlan most itt alszik minden nap. ElsÅ‘re elÃ©g morcos volt, amiÃ©rt nem mehet vele a faluba, de nagyon igyekezett elmagyarÃ¡zni neki, hogy nem lenne biztonsÃ¡gos. VÃ©gÃ¼l csak Ã¶rÃ¼l, hogy megint egyÃ¼tt repÃ¼lhetnek este Ã©s hajnalban, ami utÃ¡n mindig valahol kÃ¶zel szÃ¡llnak le a faluhoz.
>Amikor hazaÃ©r, a hÃ¡zban talÃ¡lja BÃ©lhangost is.
- NahÃ¡t, Hablaty, az esti sÃ©ta jÃ³l elhÃºzÃ³dik â€“ jegyzi meg cinkosan hunyorogva.
>- Van ez Ã-gy â€“ von vÃ¡llat mosolyogva. â€“ Tetszik a hely â€“ teszi hozzÃ¡, ahogy asztalhoz Ã¼l.
- Csak meg ne tetsszen valami mÃ¡sik sÃ¡rkÃ¡nynak â€“ jegyzi meg az apja.
>- Csak pÃ¡r kÃ³sza sÃ¡rkÃ¡nyt lÃ¡ttunk eddig â€“ mondja Å‘ kÃ©t falat kÃ¶zt. â€“ De tovÃ¡bbkÃ¼ldtem Å‘ket. AmÃºgy is, Fogatlan nem adnÃ¡ a helyÃ©t akÃ¡rkinek. Egyszer hÃ³viharba keveredtÃ¼nk messze a fÃ©szektÅ‘l Ã©s megverekedett egy szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©ggel egy barlangÃ©rt. AztÃ¡n persze Ã¶sszebÃ©kÃ¼ltek, de elÃ©g komoly volt. â€“ Visszagondolva pedig csak egy kaland. â€“ Jut eszembe, TakonypÃ³c ma megint unatkozott. Ã‰s lefejelt egy falat. Mondjuk ahhoz kellett egy kis segÃ-tsÃ©g is, de nem hiszem, hogy nagy baja lett.
Az apja Ã©s BÃ©lhangos Ã¶sszenÃ©znek, ami zavarja. A pillantÃ¡suk nem Ã©rti teljesen, Ã©s az ilyen pillanatokban mÃ©g mindig nagyon gyereknek

Ã©rzi magÃ¡t.
>- Csa-csak megvÃ©dtem magam â€“ teszi hozzÃ¡ halkan.
- Az rendben van â€“ hagyja rÃ¡ az apja, talÃ¡n kissÃ© nyugtatÃ³nak szÃ¡nt hangon. â€“ De Ã-gÃ©rd meg, hogy vigyÃ¡zol magadra Ã©s elkerÃ¼lÃ¶d a Jorgensonokat, ha lehet.
>- EgÃ©sz nap a mÅ±helyben vagyok â€“ mondja Ã©rtetlenÃ¼l. â€“ JÃ³l van, megÃ-gÃ©rem, hogy szÃ¡ndÃ©kosan nem keresztezem az Ãºtjukat, Ã-gy megfelel? â€“ kÃ©rdezi, mikor az apja szigorÃºan rÃ¡ncolja a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t.
- Meg â€“ hagyja rÃ¡.
>- Tudni sem akarom â€“ mormogja maga elÃ©. â€“ Lefekszem, jÃ³ Ã©jszakÃ¡t â€“ kÃ¶zli Ã©s feltrappol a lÃ©pcsÅ‘n.
Sejti egy ideje, hogy van valami, de egyszerÅ±en csak nem akar foglalkozni az egÃ©sszel. BÅ‘ven elÃ©g, hogy javulÃ³ tendenciÃ¡t mutat a kapcsolata az apjÃ¡val Ã©s hogy foglalkozhat Fogatlannal. Ez utÃ³bbi elÃ©g nagy engedmÃ©ny ahhoz, hogy ne akarjon semmilyen bajba kerÃ¼lni.

A hajnali kÃ¶d velÃ¼k van, sÅ±rÅ±n telepszik a sziget kÃ¶rÃ¼l, s messzire be kell repÃ¼lniÃ¼k a tenger fÃ¶lÃ©, ahol mÃ¡r tiszta a levegÅ‘, Ã©s ahol lÃ¡tszik az Ã©gbolt hajnali kÃ©k-lila-rÃ³zsaszÃ-nje, Ã©s a tÃ¡volban Ã¡rtalmatlan felhÅ‘k, mintha a tenger felett lebegÅ‘ Ã©gi hegyek lennÃ©nek. Hablaty imÃ¡dja ezt a lÃ¡tvÃ¡nyt, csak szÃ-vja magÃ¡ba, a tenger hullÃ¡mzÃ¡sÃ¡t Ã©s a szÃ©l jÃ¡rÃ¡sÃ¡t, Fogatlan Ã¶rÃ¶mÃ©t minden egyes szÃ¡rnycsapÃ¡ssal, hogy megint egyÃ¼tt repÃ¼lhetnek. Ã‰s amikor a nap felbukkan keleten, az Ã©rzÃ©s, hogy hamarabb lÃ¡tjÃ¡k, mint az egyszerÅ±, fÃ¶ldhÃ¶zragadt emberek... Hablaty felkacag Ã©s Fogatlan egyre feljebb kapaszkodik az Ã©gen.
>Nem kellenek szavak, hogy Ã©rtsÃ©k egymÃ¡st: nagyon lassan felÃ¡ll a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡n Ã©s elrugaszkodik rÃ³la. Csak zuhan a semmiben a tenger felÃ©, fejjel elÅ‘re, arcÃ¡t tartva a szÃ©lnek Ã©s Ã©rezve, hogy a levegÅ‘ Ã¡tsÃ¼vÃ-t rajta, minden pocikÃ¡jÃ¡n Ã©s talÃ¡n a bÅ‘re alatt is, kitÃ¡rja a karjait Ã©s egy pillanatra azt kÃ©pzeli, Å‘ is tud repÃ¼lni. Ã‰s egy zÃ¶kkenÃ©ssel vÃ©ge, Ã¡tkarolja Fogatlan nyakÃ¡t, arcÃ¡t simÃ-tja a szÃ¡raz pikkelyeknek, mÃ-g a sÃ¡rkÃ¡ny fÃ©kezi magukat a szÃ¡rnyÃ¡val, a vÃ-ztÃ¶meg felhullÃ¡mzik alattuk, erÅ‘sebben Ã©rzi a sÃ³ szagÃ¡t, Ã©s az Ã-ze a nyelvÃ©n van, Ã©s mindketten zihÃ¡lnak, amikor fÃ¶ldet Ã©rnek a falutÃ³l nem messze.
- VigyÃ¡zz magadra â€“ mondja mÃ©g bÃ¶csÃ¶zÃ³ul, Ã©s megrÃ¡zza magÃ¡t. RepÃ¼lÃ©s utÃ¡n a fÃ¶ldÃ¶n mozogni tÃ¶l lassÃº Ã©s nehÃ©zkes. Fogatlan elszalad a medence felÃ©, Å‘ megigazgatja magÃ¡n a ruhÃ¡it, Ã©s kocogva indul a mÅ±helybe. A ruhÃ¡i Ã¡tnevesedtek a kÃ¶dtÅ‘l de a tÅ±z mellett hamar megszÃ¡radnak majd, ezen nem aggÃ³dik.
>A mÅ±helyben BÃ©lhangost nem, helyette Astridot talÃ¡lja.
- JÃ³ reggelt, hÃ¶lgyem, miben segÃ-thetek? â€“ kÃ©rdi, ahogy egy szÃ¶gre dobja a mellÃ©nyÃ©t Ã©s a nyakÃ¡ba akasztja a bÅ‘rkÃ¶tÃ©nyt, kÃ¶zben megpiszkÃ¡lja a hamvadÃ³ parazsat Ã©s hÃ¡tulrÃ³l fÃ¡t hoz begyÃºjtani.
>- TÃ©ged meg mi lelt? â€“ kÃ©rdezi a lÃ¡ny csÃ-pÅ‘re dobott kÃ©zzel, gyanakvÃ³an.
- Mi lelt? â€“ ismÃ©tli.
>- PÃ¡r napja Ãºgy rÃ¶pkÃ¶dsz, mint akinek semmi gondja. â€“ Hablaty megrezzen a rÃ¶pkÃ¶dÃ©sre Ã©s inkÃ¡bb a fÃºjtatÃ³ utÃ¡n nÃ©z.

>- Minden csak attÃ³l fÃ¼gg, honnan nÃ©zzÃ¼k â€“ feleli nyugodtabban. â€“ Tudod, a felhÅ‘k felett mindig sÃ¼t a nap.
- Honnan vagy ebben ennyire biztos? â€“ KÃ¶rÃ¼lnÃ©z, mielÅ‘tt vÃ¡laszolna, hogy biztosan ne hallja meg senki. Nem szabadna errÅ‘l beszÃ©lnie.
>- LÃ¡ttam â€“ mondja vÃ©gÃ¼l halkan. Astrid hitetlenkedve nÃ©z rÃ¡. MegrÃ¡zza a fejÃ©t, de nem kÃ©rdez, pontosabban egÃ©szen mÃ¡st.
- Ã‰s mitÅ‘l vagy csurom vÃ-z?

>- Csak sÃ©tÃ¡ltam az erdÅ‘ben â€“ vÃ¡laszolja kÃ¶nnyedÃ©n.
- Hajnalban?
>- EgÃ©sz nap itt vagyok, mÃ¡skor nincs rÃ¡ idÅ‘m â€“ magyarÃ¡zza. â€“ ApÃ¡m BÃ©lhangos lelkÃ©re kÃ¶tÃ¶tte, hogy figyeljen rÃ¡m.
- Ãšgy is van, ha hagynÃ¡m, hogy elcsÃ¡mborogj, abbÃ³l katasztrÃ³fa lenne â€“ hangzik fel a kovÃ¡cs szava, mire Hablaty kÃ¼ld felÃ© egy bosszÃºs grimaszt.
>- KÃ¶sz a bizalmat â€“ morogja maga elÃ© tettetett morcosan.
- Szervusz, Astrid. Miben segÃ-thetÃ¼nk?
>- AnyÃ¡m szekercÃ©je â€“ mutatja fel a fegyvert, Hablaty egy pillantÃ¡sbÃ³l lÃ¡tja, hogy biztosan nem BÃ©lhangos kÃ©szÃ-tette. â€“ A KalmÃ¡rtÃ³l van, teljesen csorba.
- Hablaty egy pillanat alatt megÃ©lezi neked, igaz?
>- Persze, mÃ¡ris â€“ biccent, Ã¡tveszi, majd hozzÃ¡ is lÃ¡t, szikrÃ¡k pattognak fÃ©nyesen a reggelben. A fÃ©m tÃ©nyleg sokkal durvÃ¡bban munkÃ¡lt, mint az, amin BÃ©lhangos Ã¼gykÃ¶dik, Ã©s valamivel tovÃ¡bb is tart, de amikor megmutatja a fÃ©rfinak, az elismerÅ‘en rÃ¡bÃ³lint Ã©s Å‘ visszanyÃºjtja a lÃ¡nynak.
- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ biccent.
>- BÃ¡rmikor â€“ hagyja rÃ¡ Ã©s egy pillanatig mÃ©g nÃ©z a lÃ¡nyra, majd megfordul Ã©s nyÃºjtÃ³zik, van valami jÃ³lesÅ’ zsibongÃ¡s a vÃ¡llÃ¡ban, nem tudja, hogy pontosan mitÅ‘l is, de nem is ez a lÃ©nyeg.
- Megzavartam valamit? â€“ kÃ©rdi BÃ©lhangos egy perc mÃºlva.
>- Megzavarni? Mit?
- Astrid meg te...
>- KÃ©t szÃ³t beszÃ©ltÃ¼nk csak â€“ von vÃ¡llat.
- LegalÃ¡bb.
>- LegalÃ¡bb â€“ visszhangozza.
KorÃ¡bban semmivel nem foglalkozott, nem Ã©rdekelte, kivel mi tÃ¶rtÃ©nt hÃ¡rom Ã©v alatt, nem akart beszÃ©lgetni, csak vÃ©gezte a dolgÃ¡t, most valamivel jobb, szÃ-nesebbnek lÃ¡t mindent, hogy Ã©rzi a szigeten Fogatlan jelenlÃ©tÃ©t, Ã-gy egy kicsit az emberekkel is kÃ¶nnyebb.
>- Van egy Ã¶tletem â€“ jegyzi meg valamivel kÃ©sÅ‘bb.
- Kezdi mÃ¡r, kezdi... â€“ sÃ³hajt fel a fÃ©rfi a fejÃ©t csÃ³vÃ¡lva.
>- MÃ©g semmit nem mondtam! â€“ tettet felhÃ¡borodÃ¡st, de nem tud elfojtani egy vigyort.
- Akkor rajta.
>- SzeretnÃ©k nyerget kÃ©szÃ-teni Fogatlannak â€“ mondja halkan. â€“ Tudsz segÃ-teni? Csak alapanyag kellene.
- Ã‰s mÃ©gis mikor?
>- Majd jÃ¶vÃ¶k korÃ¡bban vagy maradok mÃ©g este â€“ megvonja a vÃ¡llÃ¡t. A tÃ©l beÃ¡lltÃ¡val Ã³gysem repÃ¼lhetnek annyit, hideg lesz hozzÃ¡.
- Megoldhatjuk.
>Ã‰s fejben mÃ¡r tervet rajzol pergamenre szÃ©nnel, Ã©s bÅ‘rt fÃ©rcel, csatokat tervez Ã©s a vÃ©geredmÃ©ny Fogatlannak is tetszeni fog, mert vÃ©gre Ã³gy repÃ¼lhet majd vele is, ahogyan csak akar, nem kell attÃ³l tartaniuk, hogy leesik.<p>

A fejezethez ajÃ¡nlott hallgatnivalÃ³ az elsÅ‘ film OST-jÃ¡bÃ³l a This is Berk.
>A blogomon (never-marauders-land[pont]blogspot[pont]com) hamarabb fent vannak a fejezetek, meg vannak a kÃ©pek meg minden, Ã©rdemes oda is benÃ©zni~<p>

5. Negyedik fejezet

I wanna roll with the wind

Bringing distance to everything

I wanna sit by the fire

And glance at the pouring rain~

#IV. Fejezet

KÃ©t hÃ©t alatt alaposan belefÃ¡rad a hajtÃ¡sba, hogy alig pÃ¡r Ã³rÃ¡ja marad aludni az esti plusz barkÃ¡csolÃ¡s Ã©s a reggeli repÃ¼lÃ©sek kÃ¶zÃ¶tt. RÃ¡adÃ¡sul a nappalok egyre rÃ¶videbbek, Ã©s az apja nem Ã¶rÃ¼l ha sokat van el sÃ¶tÃ©tben. Nem egyszer alszik el napkÃ¶zben rajzok felett a mÅ±hely kis helyisÃ©gÃ©ben, de BÃ©lhangos szerencsÃ©re nem haragszik meg Ã©rte, legalÃ¡bbis nem mindig. Ã‰s mÃ©g bÅ‘rt is szerzett neki a nyereghez. TÃºl vannak a tesztkÃ¶rÃ¶kÃ¶n, nÃ©mi finomÃ-tÃ¡s kellett az eredeti elkÃ©pzelÃ©seihez kÃ©pest, de egÃ©szen jÃ³, mÃ©g nÃ©mi elÃ©gedettsÃ©gfÃ©lÃ©t is Ã©rez maga felÃ©.
>Ã‰s talÃ¡n a fÃ¡radtsÃ¡g vÃ©gsÅ‘ fÃ¡zisa, hogy elsÅ‘re nem veszi Ã©szre Astridot maga mÃ¶gÃ¶tt, mikor a reggeli talÃ¡lkozÃ³ra indul Fogatlannal. A lÃ¡ny egyszer csak utÃ¡na szÃ³l, mire megrezzen Ã©s megperdÃ¼l a tengelye kÃ¶rÃ¼l.
- J-jÃ³ reggelt, Astrid! JÃ³ reggelt â€“ hadarja rajtakapottan.
>- HovÃ¡ ilyen sietÅ‘s? â€“ kÃ©rdi a lÃ¡ny kÃ¶szÃ¶nÃ©s helyett, csÃ-pÅ‘re dobott kÃ©zzel Ã©s gyanakvÃ³an mÃ©regetve Ã‘t.
- Csa-csak sÃ©tÃ¡lok.
>- Akkor gondolom nem baj, ha veled tartok â€“ mondja, Ã©s ez nagyon is Ãºgy hangzik, mint aki pontosan tudja, hogy belerondÃ-t valamibe.
- N-nem, persze, gyere csak â€“ hagyja rÃ¡, s letÃ©r az Ã¶svÃ©nyrÅ‘l, amit mindig hasznÃ¡l. Egy ideig csend van, kÃ¶d kÃºszik a fÃ¡k kÃ¶zt is Ã©s a lÃ¡ny megszÃ³lal, egÃ©sz mÃ¡s hangon, csendesebben Ã©s egyÃ¡ltalÃ¡n nem kihÃ-vÃ³an:
>- Gondolkodtam azon, amit mondtÃ¡l.
- Mondtam? Mit mondtam?
>- Hogy lÃ¡ttad a napot a felhÅ‘k felett â€“ feleli.
- E-errÅ‘l nem beszÃ©lhetek, szÃ³val... â€“ kezdenÃ© a magyarÃ¡zkodÃ¡st, de Astird leinti.
>- RepÃ¼ltÃ©l azon az Ã©jfÃºriÃ¡n.
- I-igen â€“ biccent, a nyilvÃ¡nvalÃ³t kÃ¡r tagadni, Ã©s ezt minden falusi lÃ¡tta.
>- A felhÅ‘k fÃ¶lÃ©.
- MÃ©g korÃ¡bban.
>- Hogyan? Az a bestia miÃ©rt tÅ±r meg a hÃ¡tÃ¡n? â€“ Ã‰rzi, hogy vÃ©gigfut egy grimasz az arcÃ¡n a bestia szÃ³ra, de nem tesz megjegyzÃ©st, nem javÃ-tja ki.
- ApÃ¡m azt mondta, nem beszÃ©lhetek errÅ‘l senkinek. Ne haragudj â€“ mondja inkÃ¡bb kitÃ©rÅ‘en.
>- Ã‰s te azt teszed, amit apÃ¡d mond? â€“ vonja fel a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t hitetlenkedve.
- Ã‰gy tÅ±nik â€“ hagyja rÃ¡.
>- Soha nem csinÃ¡ltad.
- VÃ¡ltoztam â€“ vonja meg a vÃ¡llÃ¡t, Ã©s talÃ¡n ez a legjobb szÃ³ arra, ami tÃ¶rtÃ©nt. Ez a legjobb szÃ³ rÃ¡, hogy miÃ©rt nem talÃ¡lja a helyÃ©t mÃ©g annyira sem, mint korÃ¡bban, miÃ©rt fÃ¡rad bele az emberek kÃ¶zelsÃ©gÃ©be, miÃ©rt megnyugtatÃ³ a hagyni, hogy sÃ¼vÃ-tÅ‘ szÃ©l egyszerÅ±en csak Ã¡tfÃºjja Ã©s elkergesse minden gondolatÃ¡t. â€“ SzÃ³val bÃ¡rmi mÃ¡srÃ³l szÃ-- â€“ Elhallgat, elharapja a mondatot, mert megÃ©rez valamit, elÅ‘bb csak a fÃ¼stÃ¶s illatot, a nedves levegÅ‘ben jobban Ã©rzik, aztÃ¡n a lÃ¡ng illatÃ¡t, Ã©s a tengerÃ©t.
>- Ne szÃ³rakozz velem! â€“ mordul rÃ¡ a lÃ¡ny.
- Ssh!
>- Most meg...? â€“ ElÅ‘re lendÃ¼l, Ã³vatosan oson a fÃ¡k kÃ¶zt, Ã©s Astrid csÃ¶rtet utÃ¡na.
- PrÃ³bÃ¡lj kicsit halkabban lenni â€“ suttogja izgatottan Ã©s egy pillanat alatt felÃ©bredve. â€“ Egy sÃ¡rkÃ¡ny van a kÃ¶zelben.
>- SÃ¡rkÃ¡ny? â€“ hÃ¶kken meg, de a legkÃ¶zelebbi fÃ¡hoz lapul, ugrÃ¡sra kÃ©szen. â€“ Az Ã©jfÃºira?
- Nem, ez egy siklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny.

>S valÃ³ban, pÃ¡r fÃ¡val elÅ‘rÃ©bb megpillantja a sÃ¡rkÃ¡nyt, az

Ã©rdeklÅ‘dve figyel felÃ©jÃ¼k, valÃ³szÃ-nÅ±leg mÃ¡r jÃ³val hamarabb Ã©szrevette Å‘ket.
- Ã“, ez a barÃ¡tnÅ‘d â€“ mosolyodik el Hablaty, amint felismeri. â€“ De miÃ©rt van itt? Tudnia kÃ©ne, hogy ez a hely nem biztonsÃ¡gos... VÃ¡rj meg itt â€“ szÃ³l hÃ¡tra Astridnak, ahogy elÅ‘rÃ©bb lÃ©pdel Ã©s Ã¼dvÃ¶zlÅ‘n fÃ¼tyÃ¼l. A siklÃ³ Ã©lesen figyeli, Å‘ lassan mozdul csak. â€“ Szia, kislÃ¡ny, emlÃ©kszel rÃ¡m? Ne fÃ©lj, nem bÃ¡ntalak â€“ susog csak, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny szimatol felÃ©. Lehunyt szemmel nyÃºjtja az orra felÃ© a kezÃ©t, ujjai nedves pikkelyeket tapintanak Ã©s vÃ©gigcirÃ³gatja a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡t, majd megnÃ©zi a szÃ¡rnyait, a lÃ¡bait Ã©s a farkÃ¡t is, sebet keresve, de nem talÃ¡l semmit, ami indokolnÃ¡ a sÃ¡rkÃ¡ny ittlÃ©tÃ©t. â€“ MiÃ©rt jÃ¶ttÃ©l ide vissza? Jobb lenne, ha elmennÃ©l â€“ mondja neki csendesen, ahogy elhÃ¡trÃ¡l.
>- Ne kÃ¼ldd el â€“ szÃ³lal meg Astrid izgatottan. â€“ Odamehetek?
- Nem kellene. Å• egy vad sÃ¡rkÃ¡ny â€“ tiltakozik azonnal.
>- TÃ©ged nem bÃ¡nt.
- Mert... Ã©n... csak tudom, hogy kell idejÃ¶nni hozzÃ¡. â€“ A siklÃ³ megbÃ¶kdÃ¶si a vÃ¡llÃ¡t mÃ©g egy kis simogatÃ¡s remÃ©nyÃ©ben Ã©s mormog hozzÃ¡. HalovÃ¡nyan rÃ¡mosolyog Ã©s kedveskedÅ‘n az orrÃ¡t vakarja.
>- Mondd el nekem is!
- Nem lehet â€“ rÃ¡zza meg a fejÃ©t. â€“ Ne-nem, Astrid. N-nagyon szÃ-vesen beszÃ©lnÃ©k neked errÅ‘l, de nem tehetem. ApÃ¡m szÃ¶rnyen dÃ¼hÃ¶s lenne Ã©s Ã-gy is bÃ¼ntetÃ©sben vagyok, ki tudja, meddig. â€“ Ã‰s ha valami ostobasÃ¡got tesz, Fogatlannak mennie kell. Ezt az apja nem mondta, de biztos benne, hogy ha megint rossz fÃ¡t tesz a tÅ±zre, az engedÃ©lyt visszavonja, Ã©s Å‘ megint maga marad a sajÃ¡t hibÃ¡jÃ¡bÃ³l. Nem kockÃ¡ztathat senki kedvÃ©Ã©rt. â€“ BocsÃ¡ss meg â€“ elbocsÃ¡tÃ³ mozdulatot tesz, de a siklÃ³ nem rÃ¡ figyel, valahovÃ¡ a bokrok kÃ¶zÃ© nÃ©z. Arra fordul, Ã©s majdnem Astrid mellett Fogatlan bukkan elÅ‘. A lÃ¡ny dermedten bÃ¡mulja az Ã©jfÃºriÃ¡t, aki Ã©ppen csak egy pillantÃ¡st vet rÃ¡. â€“ Ajj, ne mÃ¡r! Mondtam, hogy csak akkor gyere, ha hÃ-vlak! â€“ Fogatlan lesÃºjtÃ³ pillantÃ¡st kÃ¼ld felÃ©, mÃ©g egyszer megnÃ©zni magÃ¡nak Astridot, s mivel a lÃ¡ny dermedten bÃ¡mul rÃ¡, nem Ã-tÃ©li veszÃ©lyesnek, majd a siklÃ³ felÃ© veszi az irÃ¡nyt. Mindketten barÃ¡tsÃ¡gosak egymÃ¡ssal.
>- Az egy... nyereg?
- Uhm...
>- Te titokban sÃ¡rkÃ¡nyt nevelsz?!
- Fogatlan a legjobb barÃ¡tom â€“ mondja vÃ©gÃ¼l, lemondÃ³an sÃ³hajtva. â€“ ElÃ©g nehezen viseljÃ¼k egymÃ¡s hiÃ¡nyÃ¡t... â€“ SÃ³hajt egyet megint, azon gondolkodik, megmondja-e, hogy az apja beleegyezÃ©sÃ©t adta ehhez a dologhoz.
>- AzÃ©rt voltÃ¡l olyan letÃ¶rt?
Csak a vÃ¡llÃ¡t vonogatja, Å‘ nem mondanÃ¡ ilyen finoman, hogy Ã©lni sem volt kedve.
>- KÃ©rlek, ne mondd el senkinek â€“ kÃ©ri halkan, feszÃ¼lten, amit Fogatlan is megÃ©rezhet, mert felÃ© fordul Ã©s Ã©rdeklÅ‘dve nÃ©z rÃ¡. Igyekszik megnyugtatni, hogy foglalkozzon csak a mÃ¡sik sÃ¡rkÃ¡nnyal, Ã³gyis ritkÃ¡n akad tÃ¡rsasÃ¡ga mostanÃ¡ban.
- ApÃ¡d tudja? â€“ Lassan bÃ³lint. â€“ Akkor jÃ³ â€“ hagyja rÃ¡. â€“ SzÃ³val, szoktatok repÃ¼lni?
>- Iiigen...
- VigyÃ©l el engem is!
>- Mi? Nem! Ne-nem! ApÃ¡m meg is Ã¶lne! Ne-nem... â€“ rÃ¡zza a fejÃ©t. â€“ E-ezt tÃ©nyleg nem... ha okot adok apÃ¡mnak, hogy elkÃ¼ldhesse Fogatlant, valÃ³szÃ-nÅ±leg megteszi, nem kockÃ¡ztatok, nem lehet.
Astrid mÃ©regeti egy ideig.
>- Nem mondom el senkinek, megÃ-gÃ©rem. â€“ A mondatra elmosolyodik kissÃ© Ã©s megnyugszik. FÃ¡radtan dÃ¶rgÃ¶li az arcÃ¡t, Fogatlan odakocog hozzÃ¡, mÃ¡r indulna, tÃ¼relmetlenÃ¼l bÃ¶kdÃ¶si meg. â€“ Ma... menj csak egyedÃ¼l â€“ motyogja nÃ©mi mÃ©rlegelÃ©s utÃ¡n. â€“ Holnap majd... majd mehetÃ¼nk egyÃ¼tt. Na, indulj, ha feljÃ¶n a nap, aludnod kell. â€“ Fogatlan odasimÃ-tja hozzÃ¡ a fejÃ©t, mire

megsimogatja, Ã©s elmosolyodik a lÃ¡gy dorombolÃ¡son. â€“ Vidd a barÃ¡tunkat is.
Ã‰s a kÃ©t sÃ¡rkÃ¡ny elrÃ¶ppen a tenger felÃ©. Hablaty sÃ³hajt Ã©s visszaindul a faluba.
>- SzÃ³val tÃ©nyleg velÃ¼k Ã©ltÃ©l? Ã‰s nem ettek meg, ez durva.
- A sÃ¡rkÃ¡nyok halat esznek, nem embert, Astrid.
>- Ã‰s a mi Ã©lelmÃ¼nk?
- Az egy mÃ¡sik sÃ¡rkÃ¡nynak kellett... â€“ Ã©s ha mÃ¡r belekezdett, vÃ©gigmondja az egÃ©sz VÃ¶rÃ¶s-tÃ¶rtÃ©netet. A tÃ¶bbirÅ‘l elvÃ©tve ejtett szÃ³t csak az apjÃ¡nak Ã©s BÃ©lhangosnak, pÃ¡r mondatban, rÃ¶viden, mikor Ãºgy gondolta, nem zavarja Å‘ket.
>Astrid figyelmes hallgatÃ³sÃ¡g Ã©s nem is szÃ³l kÃ¶zbe tÃºl gyakran, neki pedig csak jÃ³l esik beszÃ©lni valakivel az Ã©lmÃ©nyeirÅ‘l, mÃ©g ha a torokszorÃ-tÃ³ keserÅ±sÃ©g ott is van, hogy nem cselekszik helyesen, mÃ©gis jÃ³ Ã©rzÃ©s, Ã©s ez a kettÅ‘ssÃ©g ismerÅ‘s.
- Ã‰s honnan tudtad, hogy az a siklÃ³ itt van?
>- Ã‰reztem a szagÃ¡t. Mindegyik fajtÃ¡nak kicsit mÃ¡s a tÃ¼ze vagy egyszerÅ±en csak mÃ¡s helyeket kedvelnek, Ã©s Ã-gy a szaguk is egÃ©szen kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ â€“ magyarÃ¡zza.
- MegkÃ¼lÃ¶nbÃ¶zteted Å‘ket... a szaguk alapjÃ¡n?
>- Valami olyasmi â€“ bÃ³lint zavart mosolygÃ¡ssal, Ã©s Astrid szerint ez elkÃ©pesztÅ‘.
VisszaÃ©rnek a faluba Ã©s addig beszÃ©lgetnek, mÃ-g BÃ©lhangos oda nem Ã©r a mÅ±helybe. Furcsa mosolyt villant felÃ©jÃ¼k Ã©s engedÃ©keny, hagyja Å‘ket mÃ©g egy kicsit, persze mÃ¡r nem a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l beszÃ©lnek. Hablaty meglepÅ‘dik, hogy a lÃ¡ny mennyire jÃ³ tÃ¡rsasÃ¡g, nem gondolta, hogy bÃ¡rkivel tud majd hosszabban beszÃ©lni bÃ¡rmirÅ‘l.
>BÃ©lhangos kevÃ©sbÃ© elnÃ©zÅ‘ vele a dÃ©lelÅ‘tt folyamÃ¡n, s mikor Ã©szreveszi, hogy majdnem a lÃ¡bÃ¡ra ejt egy szekercÃ©t, dohogva a haszontalansÃ¡gÃ¡n bekÃ¼ldi a mÅ±hely kis szobÃ¡jÃ¡ba aludni â€“ ebÃ©d nÃ©lkÃ¼l. Hablatyot nem Ã©rdekli kÃ¼lÃ¶nÃ¶sebben, jÃ³l esik pÃ¡r Ã³ra pihenÅ‘.<p>

Ã‰s leesik az elsÅ‘ hÃ³, Ã©s Hablaty csak azÃ©rt jÃ¡r ki hajnalban a harapÃ³s hidegben, hogy meglÃ¡togassa Fogatlant; Ã¶sszejÃ¡rja a fÃ©l erdÅ‘t rohamlÃ©ptekkel, hogy a gyakorlott nyomolvasÃ³k se talÃ¡lhassanak el a medencÃ©ig egyhamar. Fogatlannak meghagyja, hogy nem szÃ¡llhat le az erdÅ‘ben, s gyÅ‘zkÃ¶di, hogy menjen, keressen magÃ¡nak egy barlangot, ami kÃ©nyelmesebb a medencÃ©nÃ©l. A nyerget leveszi rÃ³la, ponyvÃ¡ba burkolva egy hasadÃ©kba rejti. A fÃ©szekben a telek sem olyan rosszak, de Ã-gy nem talÃ¡lja a megoldÃ¡st. Hiszen hamarosan teljes sÃ¶tÃ©t borul rÃ¡juk hosszÃº hÃ³napokra, Ã©s Å‘k behÃºzÃ³dnak a hÃ¡zaikba meg a Nagyterembe, Ã©s nem biztos, hogy elszÃ¶khet megkeresni Fogatlant, fÅ‘leg, ha elbÃºjik valamelyik barlangban a hegyekben.
>ArrÃ³l, hogy eljusson a tojÃ¡srakÃ³helyre, mÃ¡r rÃ©gen lemondott. Fogatlannak egyedÃ¼l kellene mennie, hÃ¡tha talÃ¡lkozna mÃ¡sik Ã©jfÃºriÃ¡kkal. A vilÃ¡gaik Ã¶sszeegyeztethetetlenÃ¼l szÃ©tvÃ¡lnak lassan, Ã©s arra gondol nÃ©ha, hogy jobb lenne, ha hagynÃ¡ elmenni. Ha elengednÃ© csak Ãºgy, hogy legyen sÃ¡rkÃ¡ny igazÃ¡n, Ã©s Å‘ cserÃ©be ember lesz teljesen.
Akkor is ezen gondolkodik, mikor egyik nap a mÅ±helyben sepreget, Ã©s arra jÃ¡rnak a tÃ¶bbiek â€“ a â€žtÃ¶bbiek" Ã¶rÃ¶kkÃ© azokat fogja jelÃ¶lni akik tÃ¶bbÃ©-kevÃ©sbÃ© a kortÃ¡rsai â€“, TakonypÃ³c hangosan magyarÃ¡z valamit, nem Ã©rdekli, csak kÃ¶szÃ¶n nekik, mint mindenkinek, aki arra jÃ¡r.
>- â€¦ Ã©s itt van pÃ©ldÃ¡ul Hablaty â€“ mondja TakonypÃ³c Ã©ppen â€“, rossz pÃ©lda, de itt van. â€“ Fafej jÃ³t nevet, HalvÃ©r udvariasan kuncog, Astrid a fiÃº vÃ¡llÃ¡ba Ã¶klÃ¶z. â€“ Most mÃ©rt? HÃ©, Hablaty! â€“ szÃ³l oda fennhangon. â€“ HÃ¡ny sÃ¡rkÃ¡nyt Ã¶ltÃ©l meg eddig?
- KovÃ¡csinas vagyok, ha nem tÅ±nt volna fel â€“ mondja nyugodtan, egy pillanatra Ã¡llva csak meg â€“, nem sÃ¡rkÃ¡nyÃ¶lÅ‘.

>- Ã‰n nem ezt hallottam â€“ kÃ¶tÃ¶zkÃ¶dik a fiÃº, Ã©s tisztÃ¡n Ã©rzi, hogy csak provokÃ¡lni akarja.
- Fogalmam sincs, mirÅ‘l beszÃ©lsz â€“ jelenti ki.
>- Hogy tudott egy ilyen csÅ‘dtÃ¶meg legyÅ‘zni egy akkora sÃ¡rkÃ¡nyt? â€“ kÃ©rdi, mire mÃ¡sok is felÃ©jÃ¼k fordulnak, ez a tÃ©ma szigorÃºan tiltva van, pedig mindenki kÃ-vÃ¡ncsi lenne rÃ¡.

>- Olyasmivel, ami neked sosem lesz: Ã©sszel â€“ mormogja. KÃ¶zben BÃ©lhangos odabiceg a mÅ±helybe.
- Mi folyik itt? â€“ kÃ©rdi szigorÃºan, a tÃ¶bbiek persze Ã©lÃ¼kÃ¶n TakonypÃ³ccal visszavonulÃ³t fÃºjnak Ã©s eliszkolnak. A kovÃ¡ccsal mÃ©g a fiÃºnak sincs kedve kikezdeni.
>- Seprek, lÃ¡thatod â€“ feleli Ã©s folytatja a rÃ¶vid szÃ³vÃ¡ltÃ¡s miatt fÃ©lbemaradt feladatÃ¡t.
- Na Ã©s a Jorgenson-fiÃº?
>- Csak kÃ¶tÃ¶zkÃ¶dik, mint mindig â€“ vonja meg a vÃ¡llÃ¡t.
- Nem kÃ©ne hagynod.
>- Apa azt mondta, vigyÃ¡zzak. Azt teszem.
- Sosem fog bÃ©kÃ©n hagyni â€“ kÃ¶zli szinte csak Ãºgy.
>- Ã‰s mÃ©gis hogyan oldjam meg? Nem fogok vele verekedni, ne is Ã¡lmodj.
- Ã“, pedig hasznos lenne. EgyszerÅ±, de hasznos.

>Hablaty sÃ³hajt. MÃ¡r megint ezek az erÅ‘szakos megoldÃ¡sok.
- Kihagyom. AmÃºgy is, ennyire szeretnÃ©d nÃ©zni, ahogy megver?
>- Nem hiszem, hogy hagynÃ¡d neki.
- Mintha lenne bÃ¡rmi esÃ©lyem. Ha feltÅ±nt, engem senki nem tanÃ-tott fegyvert forgatni.
>- TalÃ¡n nincs is rÃ¡ szÃ¼ksÃ©ged.
- HagyjÃ¡l â€“ mormogja, de BÃ©lhangos elÃ¼lteti a bogarat a fÃ¼lÃ©ben. KÃ¶nnyebb lenne, ha nem hallgatna nap mint nap a gÃºnyos megjegyzÃ©seket, Ã©s ahhoz, hogy legyÅ‘zze nem feltÃ©tlenÃ¼l kell bÃ¡ntania is. LegalÃ¡bbis az Å‘ felfogÃ¡sa szerint.
>Amikor BÃ©lhangos nincs a mÅ±helyben, kivesz egy lÃ¡ndzsÃ¡t a tartÃ³bÃ³l Ã©s megforgatja. NehÃ©z, de nem annyira, hogy ne tudnÃ¡ forgatni. Ã‰s egyÃºttal megmutathatnÃ¡ a falunak is, hogy nem szorul tÃ¶bbÃ© vÃ©delemre. De ezt nem hozhatja fel az apjÃ¡nak csak Ãºgy, elvÃ©gre nem keverhet bajt szÃ¡ndÃ©kosan. A legjobb az lenne, ha TakonypÃ³c magÃ¡tÃ³l hÃ-vnÃ¡ ki, azt nem utasÃ-thatja vissza, az szÃ©gyen lenne Ã©s a fÅ‘nÃ¶k fia ezt nem teheti. <p>

****dreki hvislarann****

A felfordulÃ¡s oka a kÃ¶vetkezÅ‘: Hablaty Ã©s TakonypÃ³c Ã¶sszeverekedtek a kovÃ¡csmÅ±hely elÅ‘tt, mÃ-g BÃ©lhangos nem volt ott, Ã©s most szikrÃ¡zÃ³ szemekkel merednek egymÃ¡sra vÃ©rzÅ‘ orral, Ã©s a Jorgenson fiÃº biceg is egy kicsit. Haragosan nÃ©z rÃ¡juk, mire azÃ©rt megszeppennek kissÃ©, Ã©s BÃ©lhangos a tarkÃ³jÃ¡t vakarva tesz Ãºgy, mintha nem vennÃ© Ã©szre a pillantÃ¡st, amit felÃ© kÃ¼ld. BÃ¡rmikor mÃ¡skor talÃ¡n mÃ©g Ã¶rÃ¼lne is ennek a megmÃ©rettetÃ©snek a fiÃºk kÃ¶zÃ¶tt, Ã¡m most csak olajnak Ã©rzi a tÅ±zre. FÅ‘leg, hogy MorgÃ³pÃ³c olyan sÃ¶tÃ©ten mÃ©regeti, muszÃ¡j a kÃ¶zhangulatnak megfelelÅ‘en dÃ¶ntenie: az Ã¼res arÃ©na megfelelÅ‘ hely lesz a kÃ¼zdelemhez.
>A sebtÃ©ben keletkezett tÃ¶meg hamar oszolni kezd, csak Hablaty marad ott, idegesen toporogva, mÃ-g haza nem parancsolja, bÃ¡r mÃ©g dÃ©l sincs. Hablaty Ãºgy tesz, mint aki mÃ©lysÃ©gesen bÃ¡nja a bajkeverÃ©st, Ã©s sietÅ‘sen elkocog a hÃ¡z felÃ©, Å‘ egy rÃ¶vid kitÃ©rÅ‘ utÃ¡n BÃ©lhangossal egyÃ¼tt kÃ¶veti. A fiÃº addigra megmosakodott Ã©s most a mellÃ©nyÃ©bÅ‘l prÃ³bÃ¡lja kiszedni a vÃ©rt, a kandallÃ³ban tÅ±z ropog, mÃ©gsem tÅ±nik Ãºgy, mintha kapkodott volna.
- Halljam, mire ez az egÃ©sz? â€“ kÃ©rdezi a sÃºlyos

csendben, s Hablaty mÃ©lyet sÃ³hajtva a szÃ©ke karfÃ¡jÃ¡ra dobja a mellÃ©nyÃ©t.
>- TakonypÃ³c azÃ³ta provokÃ¡l, hogy visszajÃ¶ttem, mÃ©gis mit kellett volna csinÃ¡lnom vele?
- MegÃ-gÃ©rtÃ©l valamit â€“ emlÃ©kezteti Ã¶sszevonva a szemÃ¶ldÃ¶keit.
>- Tudom, Ã©s Ã©n prÃ³bÃ¡ltam nem foglalkozni vele, de... Ã©s kÃ¼lÃ¶nben is, ha megkapja, amit akar, majd bÃ©kÃ©n hagy.
- Nem Ã©rted, mirÅ‘l van szÃ³...
>- Az Ã©letemre tÃ¶rnek â€“ mÃ¡r megint â€“ arrÃ³l van szÃ³ â€“ vÃ¡gja rÃ¡ kissÃ© indulatosan. Ebben valljuk be, van valami igazsÃ¡g. â€“ Amit elÃ©ggÃ© unok, ami azt illeti. VÃ©gÃ¼l is csak hÃ¡romszor prÃ³bÃ¡lt eltenni lÃ¡b alÃ³l, Ã©ppen ideje, hogy lerendezzÃ¼k ezt a dolgot, nem? Hacsak nem mondjÃ¡tok meg vÃ©gre, hogy miÃ©rt tartunk itt Ã©ppen.
Hallgatnak, egymÃ¡sra pillantva BÃ©lhangossal. Persze, hogy nem mondjÃ¡k meg neki, csak elÃ¼ldÃ¶znÃ©k vele.
>- Rendben, titkolÃ³ztok â€“ von vÃ¡llat Hablaty. â€“ A kihÃ-vÃ¡st mÃ¡r nem mondhatom vissza, Ãºgyhogy ez van. Ne fÃ¡radj, szobafogsÃ¡gba teszem magam â€“ mondja, Ã©s felkocog a lÃ©pcsÅ‘n. KÃ¶nnyedÃ©n Ã©s fÃ¼rgÃ©n. Aznap csak vacsorÃ¡zni megy le, Ã©s talÃ¡n csak azÃ©rt, mert hÃ-vja.<p>

Az idÃ©zet Alexander Rybak - Roll with the wind c. dalÃ¡bÃ³l van.

6. Ã–tÃ¶dik fejezet

Some legends are told

Some turn to dust or to gold

But you will remember me

Remember me for centuries

And just one mistake

Is all it will take

We'll go down in history

Remember me for centuries

Hey, hey, hey

Remember me for centuries

We've been here forever

And here's the frozen proof

I could scream forever

We are the poisoned youth

We'll go down in history

Remember me for centuries

#V. Fejezet

MÃ©g sÃ¶tÃ©t van, amikor kioson a hÃ¡zbÃ³l Ã©s a falubÃ³l is, be a szigetre; kipihente magÃ¡t, nem Ã©rzi fÃ¡rasztÃ³nak a sietsÃ©get. A medence kÃ¶rnyÃ©ke csendes, Fogatlan valahol a kÃ¶zelben repÃ¼l amikor megneszeli Å‘t, vidÃ¡man fordul felÃ© Ã©s fÃ¶ldet Ã©rÃ©s utÃ¡n lelkesen szaglÃ¡ssza kÃ¶rbe. Hablaty elmosolyodik Ã©s a gÃ¶rcs a gyomrÃ¡ban oldÃ³dni kezd, megnyugszik, legalÃ¡bbis annyira, hogy repÃ¼ljenek egy kÃ¶rt, ami alatt elmagyarÃ¡zza a sÃ¡rkÃ¡nynak, hogy bÃ¡rmit is Ã©rez felÅ‘le a nap folyamÃ¡n, ne aggÃ³djon Ã©s fÅ‘leg ne induljon a segÃ-tsÃ©gÃ©re. Azt nehezen tudnÃ¡ kimagyarÃ¡zni.
>Ã§gy gondolja, Fogatlan megÃ©rtette, amit kÃ©r, Ã©s mÃ©g valamivel nyugodtabban kÃ©szÃ¼lt a bÃºcsÃºjukra. ArrÃ³l mÃ¡r egÃ©szen letett, hogy megkÃ©rje, keressen a tÃ©l elÅ‘l egy vÃ©dettebb helyet, Fogatlan hajthatatlan. Bizonyos dolgokban igazÃ¡n makacs sÃ¡rkÃ¡ny.
Lehuppan a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡rÃ³l, Ã©s az abban a pillanatban felmordul, jelzÅ‘n, de nem dÃ¼hÃ¶sen vagy ellensÃ©gesen. Hablaty kÃ¶rÃ¼lfordul, egy ember lenne a kÃ¶zelÃ¼kben? Hiszen mÃ©g mindenki aludt, amikor eljÃ¶tt, az nem lehet... Ã‰s megnyugodva fÃºjja ki a levegÅ‘t, amint megpillantja Astridot.
>- MegijesztettÃ©l â€“ jelenti ki, Ã©s Fogatlan nyugtÃ¡zza, hogy tÃ©nyleg ismerÅ‘st lÃ¡t. A lÃ¡ny gyanakvÃ³an Ã¶sszehÃºzott szemekkel nÃ©z rÃ¡juk.
- Nem szoktÃ¡l ilyen korÃ¡n jÃ¶nni â€“ jegyzi meg.

>- KilÃ³gtam â€“ von vÃ¡llat. â€“ Csak kerÃ¼ltÃ¼nk egyet â€“ teszi hozzÃ¡.
- Azt hittem, vissza sem jÃ¶ssz.
>- MiÃ©rt ne jÃ¶nnÃ©k... â€“ morogja maga elÃ©. â€“ TakonypÃ³c ennyire nem ijeszt meg. â€“ Ã‰s ezt Ã-gy is gondolja, ennyi mÃ©g kevÃ©s lenne, hogy megszÃ¶kjÃ¶n csak Ãºgy. FÅ‘leg, hogy Å‘ harcolta ki a pÃ¡rbajt, mondhatnÃ¡nk Ãºgy is, a terve rÃ©sze. (FÅ‘leg, hogy nem tudnÃ¡ eldÃ¶nteni, maradni akar vagy elmenni.)
- TÃ©nyleg? JÃ³ tudni.
>- Nem tudom, mibÅ‘l gondoltad ezt.
- HÃ¡rom Ã©vig nem nÃ©ztÃ©l felÃ©nk. â€“ Csak egy egyszerÅ± kijelentÃ©s, mÃ©gis pont elÃ©g ahhoz, hogy kellÅ‘kÃ©ppen utÃ¡lja magÃ¡t Ã©rte.
>- Mert nem tehettem â€“ vÃ¡laszolja lassan, megfontolÃ¡st tettetve, holott csak arrÃ³l van szÃ³: az okokat nem mondhatja el.
- Mi tartott vissza?
>- MÃ¡s dolgom volt.
- Ez csak kifogÃ¡s! â€“ mutat rÃ¡ Astrid, aki sajnos tÃºl Ã©lesen lÃ¡tja az egÃ©szet, Ã©s ebben pont olyan, mint az apja.
>- Nem akartam, hogy ez legyen! â€“ csattan fel hirtelen jÃ¶vÅ‘ indulattal, karjait kitÃ¡rva.
>- MÃ©gis mi?
- Ho-hogy az Ã©letemre tÃ¶rnek, hogy sehol nem Ã©rzem magam biztonsÃ¡gban, hogy mindenkinek csak nyÅ±g vagyok! A-a sÃ¡rkÃ¡nyok kedvesek voltak velem, soha nem bÃ¡ntottak, megbÃ-ztak bennem, Ã©s hagytÃ¡k, hogy olyan legyek, amilyen vagyok! â€“ MÃ©ly levegÅ‘t vesz, Ã©s rÃ©mÃ¼lten nÃ©z a lÃ¡nyra, amint rÃ¡jÃ¶n, mi csÃºszott ki a szÃ¡jÃ¡n. â€“ Saj-sajnÃ¡lom... â€“ motyogja maga elÃ©, Fogatlan hÃ¡tulrÃ³l megbÃ¶ki a vÃ¡llÃ¡t, vigasztalÃ³ mormogÃ¡st hallat, Ã©s Å‘ csak megsimogatja a fejÃ©t. â€“ Jobb lesz, ha most megyÃ¼nk, rendben, pajti? Holnap reggel jÃ¶vÃ¶k â€“ Ã-gÃ©ri, egy pillanatra mÃ©g lehunyt szemmel Ã©rzi a kÃ¶ztÃ¼k lÃ©vÅ‘ kÃ¶telÃ©ket, megnyugtatÃ³ Ã©s kellemes, majd hagyja addig halvÃ¡nyodni, hogy mÃ¡r nem zavarja a nÃ¶vekvÅ‘ tÃ¡volsÃ¡g, ahogy a sÃ¡rkÃ¡ny szÃ¡rnyra kap Ã©s porhavat kavarva elszelel a kedvenc halÃ¡szhelye felÃ©.

>Ã“vatosan pillant Astridra, aki azÃ³ta nem szÃ³l, hogy Å‘ elnÃ©zÃ©st kÃ©rt a kirohanÃ¡sÃ¡Ã©rt. CÃ©lirÃ¡nyosan megindul a sziklÃ¡k felÃ©, amiken keresztÃ¼l kijuthatnak a medencÃ©bÅ‘l, Ã©s az erdÅ‘ben baktatnak a fagyott havon. Csend van, ami egyre jobban zavarja,

korÃ¡bban jÃ³kat beszÃ©lgettek, most meg morcos hallgatÃ¡s. Egyetlen tÃ¶redÃ©kpillanatig megprÃ³bÃ¡lja Ã©rezni Astridot, embereken nem prÃ³bÃ¡lta mÃ©g, bÅ‘ven elÃ©g, hogy nÃ©ha-nÃ©ha megcsapja egy-egy Ã©rzelemhullÃ¡m, ami ha vÃ¡ratlanul Ã©ri, olyan Ã©rzÃ©s, mintha megprÃ³bÃ¡lnÃ¡ megfojtani. Ez most a szabad akaratÃ¡bÃ³l tÃ¶rtÃ©nik Ã©s meglepi, hogy a lÃ¡ny felÅ‘l csak szomorÃºsÃ¡g Ã¡rad.
- Most miÃ©rt vagy szomorÃº? â€“ kÃ©rdez rÃ¡, s mire Ã©szrevennÃ©, kiszalad a szÃ¡jÃ¡n, mÃ©g csak vÃ©gig sem gondolja. Astrid felnÃ©z rÃ¡, hirtelen villanÃ³ szemekkel, de kissÃ© csodÃ¡lkozva.
>- Honnan veszed ezt? â€“ vonja kÃ©rdÅ‘re azonnal, kissÃ© Ã©lesen.
- LÃ³gatod az orrod â€“ vÃ¡gja ki magÃ¡t. â€“ SzÃ³val?

>- Azon gondolkodtam, amit mondtÃ¡l â€“ vallja be, Ã©s Hablaty egy pillanatig nem tudja, mit mondjon erre. MÃ©g csak nem is akarta senkinek elmondani ezt, amÃºgy is, az apja tovÃ¡bbra is azt lÃ¡tja a legjobbnak, ha egyÃ¡ltalÃ¡n nem beszÃ©l arrÃ³l, ami SÃ¡rkÃ¡nyszigeten vagy az elmÃºlt hÃ¡rom Ã©vben tÃ¶rtÃ©nt vele, legyen az bÃ¡rmilyen csodÃ¡s is. Ezzel egyÃ¼tt elfelejtheti azt is, amire kÃ¶zben rÃ¡jÃ¶tt, minden jÃ³t Ã©s rosszat, minden okot Ã©s indokot.
- Ja, hogy az. Felejtsd el, kÃ©rlek. Nem Ã©rdemes foglalkoznod vele.
>- MÃ¡r hogyne lenne! Amikor azt mondod, hogy nem Ã©rzed magad otthon itt, Ã©s-
- Ezt nem mondtam â€“ vÃ¡g kÃ¶zbe halkan. â€“ Ha nem Ã©reznÃ©m otthonomnak ezt a helyet, nem lennÃ©k itt, Ã©s sosem terveztem volna, hogy visszajÃ¶vÃ¶k. â€“ Kimondva jÃ¶n rÃ¡, hogy ez Ã-gy igaz, azonban a beszÃ©lgetÃ©s mÃ¡ris sokkal kellemetlenebb tÃ©mÃ¡kat Ã©rint, mint amit mÃ©g tÅ±rhetÅ‘nek Ã-tÃ©l egy ilyen amÃºgy is borÃºs hajnalon. A szavakat most amÃºgy is sokkal nehezebb egymÃ¡s mellÃ© rakosgatni, mint a hosszÃº Ã©jszakÃ¡kon Fogatlannak, mert a sÃ¡rkÃ¡ny sosem vÃ¡laszolt neki szavakkal, nem vetett fel mÃ¡st, csak megnyugtatÃ¡st. Most ugyanazok a kÃ©tsÃ©gek gyÃ¶trik, mint mÃ©g _azelÅ‘tt_: sosem fogja senki elismerni, hogy Å‘ bÃ¡rmiben Ã¼gyes lehetne. â€“ Nem akarok errÅ‘l beszÃ©lgetni â€“ mondja vÃ©gÃ¼l, Ã©s Astrid nem erÅ‘skÃ¶dik, csak mÃ¡srÃ³l kÃ©rdez:
>- Nem azt mondtad, hogy Fogatlannak nem tesz jÃ³t, ha itt marad?
- Jobban Ã¶rÃ¼lnÃ©k, ha a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nnyal keresne egy fÃ©szket, ahol kihÃºzhatja a telet, de elÃ©g makacs, nem akar elmenni.
>- HÃ¡t ez baj â€“ vonja le Astrid. â€“ Ha jÃ¶n egy nagyobb vihar, napokig nem tudsz kijÃ¶nni.
- Ã‰n is tudom â€“ mormogja, Ã©s mÃ¡r a hÃ-don Ã¡t a faluba tartanak. FÃ¼st illat van a levegÅ‘ben, Ã©bredeznek az emberek, ezÃ©rt Hablaty inkÃ¡bb a hÃ¡zak mÃ¶gÃ¶tti pÃ¡rkÃ¡nyon indul el, nem akar vÃ¡rhatÃ³ megjegyzÃ©seket hallani, amikben mÃ©g vÃ©letlenÃ¼l sem az Å‘ szerencsÃ©jÃ©t kÃ-vÃ¡njÃ¡k. Astrid oson utÃ¡na, megjegyzÃ©s nÃ©lkÃ¼l, pedig bizonyÃ¡ra megvan a vÃ©lemÃ©nye a dologrÃ³l.
>- â€¦ Ã©s megÃ¶lÃ¶d â€“ hangzik a mÃ©ly hang, Ã©s kÃ©t pÃ¡r lÃ¡b hÃ³roppanÃ³s lÃ©ptei tartanak felÃ©jÃ¼k. Hablaty mÃ©g Ã©ppen idejÃ©ben ugrik be legkÃ¶zelebbi hÃ¡z sarkÃ¡n tÃºlra, Ã©s rÃ¡ntja magÃ¡val a lÃ¡nyt.
- D-de biztos, hogy jÃ³ Ã¶tlet ez? â€“ kÃ©rdezi, s ez TakonypÃ³c hangja, jÃ³val vÃ©konyabban, mint mÃ¡skor beszÃ©lni szokott.
>- Nincs mÃ¡s vÃ¡lasztÃ¡sod â€“ kÃ¶zÃ¶li erre a mÃ¡sik szigorÃºan, ez biztosan az apja.
- Ã‰-Ã©rtem â€“ hagyja rÃ¡ nem tÃºl hatÃ¡rozottan a fiÃº. Hablaty Ã©s Astrid Ã¶sszepillantanak a rejtekhelyen: riadtan Ã©s meglepÅ‘dve. A lÃ©ptek tÃ¡volodnak, s Å‘k hosszan fÃºjjÃ¡k ki a levegÅ‘t.
>- Nos ez biztosan nem egy kora reggeli taktikai megbeszÃ©lÃ©s volt a halÃ¡szatrÃ³l... Mi a fene folyik itt... â€“ kezdi a tanakodÃ¡st magÃ¡ban Hablaty, aki egyre biztosabb, hogy akaratÃ¡n kÃ-vÃ¼l csÃ¶ppent valami olyasmibe, amibÅ‘l jobb lenne kimaradni.
-

MorgÃ³pÃ³c biztosan nem tÃ¶rÅ‘dÃ¶tt bele, hogy megkerÃ¼ltÃ©l â€“ jegyzi meg suttogva Astrid. â€“ Ãšgy volt, hogy TakonypÃ³c lesz a kÃ¶vetkezÅ‘ fÅ‘nÃ¶k, mivel apÃ¡dnak nem volt Ã¶rÃ¶kÃ¶se â€“ magyarÃ¡zza sietve az Å‘ kÃ©rdÅ‘ pillantÃ¡sÃ¡ra. â€“ De most megint te vagy Hibbant Ã¶rÃ¶kÃ¶se, ezÃ©rt meg akarnak Ã¶lni, szÃ³lnunk kell apÃ¡dnak! â€“ ezzel Astrid indulna is, azonban Hablaty utÃ¡na nyÃºl Ã©s elkapja. A feje zÃºg a hallottaktÃ³l, hogy nem jÃ¶tt rÃ¡ erre elÅ‘bb (mert egyÃ¡ltalÃ¡n nem foglalkozott vele), de annyira arra koncentrÃ¡lt vÃ©gig, hogy minden rendben legyen, hogy mÃ©g csak nem is gondolt rÃ¡, hogy ez Ã¡llhat a folyamatos piszkÃ¡lÃ³dÃ¡s hÃ¡tterÃ©ben.
>- Nem! MÃ©g ha igazad is van, ez egy elÃ©g sÃºlyos vÃ¡d, ha nem mutatunk fel bizonyÃ-tÃ©kot, azzal apa sem tud mit kezdeni â€“ rÃ¡zza a fejÃ©t, bÃ¡r az indokot elÃ©g ingatagnak Ã©rzi, meg kell gyÅ‘znie Astridot, hogy Ã¡tgondolhassa a dolgot. â€“ BizonyÃ-tÃ©kot viszont szerezhetÃ¼nk mÃ©g ma.
- Ha TakonypÃ³c nem Ã¶l meg addig! â€“ vÃ¡gja rÃ¡ a lÃ¡ny indulatosan.
>- Az Ã¶nmagÃ¡ban is bizonyÃ-tÃ©k lesz â€“ von vÃ¡llat. â€“ De nem fog megtÃ¶rtÃ©nni â€“ teszi hozzÃ¡ azonnal, mintegy megnyugtatÃ¡skÃ©pp, pont elÃ©g hatÃ¡rozottan, hogy el is lehessen hinni neki. â€“ Tudom mit csinÃ¡lok, rendben?
- Ezt nagyon furcsa tÅ‘led hallani â€“ hÃºzza el a szÃ¡jÃ¡t. â€“ De rendben. AzÃ©rt maradj egyben, ha lehet â€“ ezzel a vÃ¡llÃ¡ba Ã¶klÃ¶z mielÅ‘tt a dolgÃ¡ra sietne.
>- KÃ¶sz â€“ szÃ³l utÃ¡n.
_Azt persze nem mondhattam, hogy a fÅ‘nÃ¶klÃ©t nemigen vonz, igaz? AmÃºgy sem hallgatnÃ¡nak rÃ¡m...
_

MegprÃ³bÃ¡l elosonni az apja mellett, aki mÃ¡r Ã©bren van (Å‘ sem tudott aludni?), Ã©s persze, talÃ¡lkozik a tekintetÃ¼k. Megtorpant a szobÃ¡jÃ¡hoz vezetÅ‘ lÃ©pcsÅ‘ mÃ¡sodik fokÃ¡n.
>- Voltam kint FogatlannÃ¡l â€“ mondja halkan. â€“ Minden rendben vele. Ã‰s vÃ©letlen kihallgattam, hogy meg akarnak Ã¶lni. Megint.
>- Ã‰s veled? â€“ kÃ©rdez rÃ¡ valahogy komoran, amitÅ‘l Ã¶sszeszorul a torka.
- JÃ³l vagyok â€“ mondja ezÃ©rt nagyon hatÃ¡rozottan. â€“ Ne aggÃ³dj. â€“ Ã‰s felszalad a lÃ©pcsÅ‘n, legalÃ¡bb mÃ¡r terve van: ideje elÅ‘venni mindazt, amit hÃ¡rom Ã©v alatt tanult a sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zt. Az apja azt nem mondta, hogy nem is mutathatja meg, mit tud, nem igaz?

****dreki hvislarann****

A tÃ¶meg lelkesen zÃºg, kÃ©t parÃ¡zs szemÅ± fiatal, bÃ¡rmikor mÃ¡skor izgalommal Ã©s lelkesedÃ©ssel vÃ¡rnÃ¡ a nÃ©zeteltÃ©rÃ©s rendezÃ©sÃ©nek kimenetelÃ©t, ha nem a fia lenne az egyikÃ¼k. Ha nem emlÃ©kezne a rÃ©mÃ¼lt tekintetÃ©re egy hosszÃº hajnalrÃ³l, ha nem emlÃ©kezne arra, amit a szirten mondott. Hogy nem vÃ¡gyott haza, mert mindig valami ilyesmi tÃ¶rtÃ©nt vele. Ã‰s most mÃ©g csak esÃ©lye sincs, hogy megvÃ©dje. TalÃ¡n ez a legrosszabb: kicsÃºszott a kezÃ©bÅ‘l az irÃ¡nyÃ-tÃ¡s, Ã©s nem tehet mÃ¡st, csak nÃ©zi, mi lesz Ã-gy.
>- Ne aggÃ³dj mÃ¡r â€“ szÃ³lal meg mÃ¶gÃ¶tte BÃ©lhangos, elÃ©g halkan, hogy mÃ¡sok ne halljÃ¡k, Ã©s valami nyugtatÃ¡ssal a hangjÃ¡ban. â€“ Hablaty mÃ¡r nem egy Ã¼gyetlen kÃ¶lyÃ¶k. Nem lesz semmi baja.
Nem vÃ¡laszol, de szeretnÃ© Å‘ is Ã-gy lÃ¡tni a helyzetet: hogy nem eshet semmi baja akkor sem, ha nincsen ott mellette. (Egyben visszatÃ©rt, ez jelent valamit. Jelentenie _kell_ valamit.)
>TakonypÃ³c kardot emel le a fatÃ¡blÃ¡ra erÅ‘sÃ-tett fegyverek

kÃ¶zÃ¼l Ã©s felkap egy pajzsot. A kÃ¶nnyÅ± Ã©s nem tÃºl nagy kard suhog, ahogy kiprÃ³bÃ¡lja. Hablaty lÃ¡ndzsÃ¡t kap fel, megforgatja a feje felett, bevillan a kÃ©p, amint a lÃ¡ngolÃ³ vÃ©gÅ± botot forgatja a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l nevÅ± sÃ¡rkÃ¡ny orra elÅ‘tt. Ã‰s amikor TakonypÃ³c rÃ¡ront, helybÅ‘l hÃ¡tra ugrik, felÃ© lendÃ-ti a lÃ¡ndzsÃ¡t, de csak azÃ©rt, hogy megtorpanÃ¡sra kÃ©sztesse; hirtelen csend lesz az arÃ©na kÃ¶rÃ¼l, Ã©s Å‘ is kÃ¶zelebb hÃºzÃ³dik rÃ¡csokhoz, hogy ne maradjon le semmirÅ‘l.
Hablaty mozgÃ¡sa fÃ¼rge, a lÃ©pÃ©sei szÃ¶kellÃ©snek hatnak, s mindig pont annyit tÃ¡volodik el a mÃ¡siktÃ³l, hogy az ne Ã©rhessen utÃ¡na a kard pengÃ©jÃ©vel. A mozdulatai pontosak, mintha elÅ‘re lÃ¡tnÃ¡ az ellenfele minden lÃ©pÃ©sÃ©t, Ã©s sosem engedi kÃ¶zelebb magÃ¡hoz, mint azt muszÃ¡j, viszont lÃ¡tszÃ³lag nem is tÃ¡mad vissza, csak hÃ¡trÃ¡l vagy oldalaz szÅ±kÃ¼lÅ‘ vagy tÃ¡gulÃ³ kÃ¶rben az arÃ©nÃ¡ban, csak jÃ¡tszik vele. Ez minden bizonnyal nagyon zavarja TakonypÃ³cot, mert egyre dÃ¼hÃ¶dtebben tÃ¡mad, lÃ©legzete sÅ±rÅ± pÃ¡rakÃ©nt gomolyog kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte, Ã©s egyre jobban igyekszik valahogy sarokba szorÃ-tani Hablatyot, aki mindig Ã¼gyesen kitÃ©r elÅ‘le Ã©s a kÃ¶r kÃ¶zepe felÃ© tart elÅ‘le.
>TakonypÃ³c unja meg hamarabb, odaperdÃ¼l a fegyverekhez Ã©s vaktÃ¡ban dob el mindent, amit hajÃ-tani lehet, a tÃ¶meg lelkes kiÃ¡ltÃ¡sokkal jutalmazza, azonban Hablaty kÃ¶nnyedÃ©n kitÃ©r minden ilyen tÃ¡madÃ¡s elÅ‘l, szekercÃ©k Ã©s buzogÃ¡nyvÃ©gÅ± botok rÃ¶pkÃ¶dnek mellette, mÃ-g csak a mÃ¡sik rÃ¡ nem jÃ¶n, hogy ennek nincs sok Ã©rtelme. ElÅ‘re lendÃ¼l, most elÅ‘szÃ¶r, bukfencet vet, de nem a fiÃºra tÃ¡mad, csak a fegyvertartÃ³t dÃ¶nti fel, Ã©les csÃ¶rÃ¶mpÃ¶lÃ©s, de onnan mÃ¡r egyikÃ¼knek sem lesz tÃ¶bbet ideje szerezni bÃ¡rmi kÃ©zre esÅ‘t, a falap alÃ¡ szorul minden. De rÃ¶gtÃ¶n le is kell buknia a kardpenge elÅ‘l, sietve hÃ¡trÃ¡l, majd vÃ©gre tÃ¡madÃ¡sba lendÃ¼l, a lÃ¡ndzsa forgatÃ¡sÃ¡val, valÃ³jÃ¡ban lÃ¡tvÃ¡nyos, mÃ©g ha nem is kifejezetten megszokott dolog, ahogy perdÃ¼l egyet maga is, majd a fegyver nyelÃ©vel kibillenti TakonypÃ³cot az egyensÃºlyÃ¡bÃ³l, aki elterÃ¼l.
Hablaty pÃ¡r lÃ©pÃ©s tÃ¡volsÃ¡gbÃ³l figyeli, majd hirtelen hÃ¡traugrik, mikor a kard felÃ© csap. Ã‰s csak jÃ¡tszik TakonypÃ³ccal: egÃ©szen kÃ¶zel megy hozzÃ¡, elkerÃ¼li a csapÃ¡sait, de megbÃ¶ki a kÃ¶nyÃ¶kÃ©t, a vÃ¡llÃ¡t, a hÃ¡tÃ¡t, a lÃ¡bÃ¡t a lÃ¡ndzsa nyelÃ©vel, nem bÃ¡ntani akarja, csak figyelmeztetni, hogy a vÃ©delme gyengÃ¼l, aztÃ¡n hÃ¡traugrik, kÃ¶rbekerÃ¼li az arÃ©nÃ¡t megint, Ã©s Hablaty egÃ©sz egyszerÅ±en csak szÃ³rakozik az egÃ©szen, mert egyszerre csak elmosolyodik, egÃ©szen halvÃ¡nyan, de Ã©szrevehetÅ‘en. Ã‰s a falusiak elÅ‘szÃ¶r csodÃ¡lkoznak, majd lassan-lassan kÃ©t tÃ¡borra oszlanak, ezennel Hablatynak is megvan a maga kÃ¶zÃ¶nsÃ©ge, ami lelkes kurjantÃ¡sokkal dÃ-jaz egy-egy Ã¼gyes mozdulatot vagy parÃ¡dÃ©s tÃ¡madÃ¡st.
>TakonypÃ³c pedig egyre dÃ¼hÃ¶sebb, Hablaty Ãºgy tÅ±nik, idejÃ©t lÃ¡tja, hogy befejezzÃ©k, mert ismÃ©t a lÃ¡ba elÃ© lÃ¶ki a lÃ¡ndzsa nyelÃ©t, Ã©s amikor a fiÃº elesik, messzire rÃºgja tÅ‘le a kardot, villan a lÃ¡ndzsa hegye, egy egÃ©szen aprÃ³cska vÃ¡gÃ¡s csupÃ¡n a fiÃº kezÃ©n, de az elsÅ‘ vÃ©r az elsÅ‘ vÃ©r, Ã©s ezzel Hablaty nyer. A tÃ¶meg felÃ©ljenez, mire felpillant, mint aki eddig Ã©szre sem vette, hogy egyÃ¡ltalÃ¡n van valaki itt rajtuk kÃ-vÃ¼l, vÃ©gignÃ©z rajtuk, talÃ¡lkozik a tekintetÃ¼k egy pillanatra, rÃ¡mosolyog a fiÃ¡ra, aki visszavillant egy mosolyt, Ã©s-
Ã‰ppen csak idÅ‘ben ugrik fÃ©lre a szekerce elÅ‘l. Az oldalÃ¡n fordul egyet, a lÃ¡ndzsa kiesik a kezÃ©bÅ‘l kÃ¶zben, de csak felpattan Ã©s rohan TakonypÃ³c elÅ‘l, cikkcakkban, Ã©les kanyarokkal.
>- ElÃ©g legyen! â€“ csattan fel PlÃ©hpofa felpattanva a helyÃ©rÅ‘l, BÃ©lhangos mÃ¡r a bejÃ¡rat felÃ© tart sietve.
Hablaty felkapja a lÃ¡ndzsÃ¡t, Ã¼gyes mozdulattal, szembefordul a mÃ¡sikkal, tÃ¡madÃ¡sra tartja, ezÃºttal Ã©lÃ©vel, s mond valamit, amit Å‘ nem Ã©rt.

TakonypÃ³c rÃ¡rontana, Hablaty elperdÃ¼l, megforgatja a fegyverÃ©t Ã©s teljes erejÃ©bÅ‘l a padlÃ³nak csapja a pengÃ©t.
>SzikrÃ¡k pattognak szÃ©t Ã©s lÃ¡ng lobban kÃ¶rÃ¶s-kÃ¶rÃ¼l az arÃ©nÃ¡ban, hirtelen hÅ‘vel, hirtelen fÃ©nnyel, a semmibÅ‘l. TakonypÃ³c rÃ©mÃ¼lten a falig hÃ¡trÃ¡l, Hablaty Ã¡ll a lÃ¡ngtenger kÃ¶zepÃ©n, mozdulatlanul Ã©s komoran, s a tÅ±z alig pÃ¡r pillanat mÃºlva kialszik. KesernyÃ©s fÃ¼st Ã©s halÃ¡los csend marad utÃ¡na. TakonypÃ³c felÃ¼vÃ¶lt az Ãºjabb rohamkor, Hablaty az utolsÃ³ pillanatig vÃ©dekezÅ‘n tartja a lÃ¡ndzsÃ¡t, de elrÃ¡ntja, mikor a mÃ¡sik tÃºl kÃ¶zel Ã©r, Ã©s el akar ugrani, de ezÃºttal nem elÃ©g gyors, Ã¶sszeÃ¼tkÃ¶znek Ã©s elvÃ¡gÃ³dnak a kÅ‘padlÃ³n. RÃ¶vid dulakodÃ¡s kezdÅ‘dik, amibÅ‘l Hablaty ugrik fel hamarabb, de csak a tÃ©rdÃ©n tÃ¡maszkodik, mikor valamit csinÃ¡l a kezeivel Ã©s tÃ¼zet fÃºj, mint a sÃ¡rkÃ¡nyok. A tenyerÃ©t tartja maga elÃ©, Ã©s lÃ¡ngok csapnak fel, TakonypÃ³c zavartan ugrik hÃ¡tra, egyenesen az odaÃ©rkezÅ‘ BÃ©lhangos keze Ã¼gyÃ©be, aki kezdÃ©snek kioszt neki egy pofont, majd nyakon csÃ-pi, hogy ne mozdulhasson.

Ã‰s elkezdÅ‘dik a pusmogÃ¡s-mormogÃ¡s, amire nem igazÃ¡n tud figyelni, csak arra, hogy az apja Ãºgy ront be az arÃ©nÃ¡ba, mint egy dÃ¼hÃ¶s rÃ©msÃ©g, ezt a hasonlatot persze megtartja magÃ¡nak. MÃ¶gÃ¶tte jÃ¶n MorgÃ³pÃ³c, beoldalog Astrid, megÃ¡ll a bejÃ¡rat kÃ¶zelÃ©ben, Ã©s mÃ©g pÃ¡r falusi, meg Gothi, a sÃ¡mÃ¡n. A dÃ¶ntÃ©snek egyÃ©rtelmÅ±nek kellene, hogy legyen, de mindketten csaltak, ez Ã¡rnyalja a helyzetet, amin jÃ³kora veszekedÃ©s alakul ki, ami leginkÃ¡bb MorgÃ³pÃ³c Ã©s BÃ©lhangos kÃ¶zt zajlik, aki amÃºgy nem is ennyire harcias mÃ¡sokkal szemben, de most nagyon a pÃ¡rtjÃ¡t fogja, ami jÃ³l esik, mÃ¡s rÃ©szrÅ‘l nem akar ennyi vitÃ¡t ezen.

>MegkÃ¶szÃ¶rÃ¼li a torkÃ¡t. Hirtelen mindenki felÃ© figyel.
- Mindketten csaltunk, szÃ³val mindketten vesztettÃ¼nk, nem? â€“ kÃ©rdezi bÃ©kÃ-tÅ‘nek szÃ¡nva. â€“ Vagy dÃ¶ntetlen â€“ teszi hozzÃ¡, ez esetben legalÃ¡bb senki Ã¶nbecsÃ¼lÃ©se nem szenvedne nagyobb kÃ¡rt.
>- Igaza van â€“ jelenti ki PlÃ©hpofa erre, majd Gothi felÃ© fordul, aki bÃ³lint. â€“ Az eredmÃ©ny dÃ¶ntetlen! â€“ hirdeti ki vÃ©gÃ¼l, ami talÃ¡n mindeninek megfelel valahol.
- MÃ©gis mifÃ©le sÃ¡rkÃ¡nyoktÃ³l szerzett trÃ¼kkÃ¶ket hasznÃ¡lsz?! â€“ mordul rÃ¡ dÃ¼hÃ¶sen MorgÃ³pÃ³c, aki kÃ¶zelebb lÃ©pni hozzÃ¡ nem mer, de Å‘ megadÃ³an feltartja a kezeit, majd kissÃ© feljebb hÃºzza a tunikÃ¡ja ujjait.
>- KovakÃ¶vek â€“ jelenti ki BÃ©lhangos, s Å‘ bÃ³lint rÃ¡. PrÃ³bakÃ©ppen finoman Ã¶sszecsiszolja Å‘ket, azonnal szikrÃ¡t hÃ¡nynak. â€“ Na de mit gyÃºjtottÃ¡l meg? â€“ kÃ©rdezi gyanakvÃ³an.
- Egy szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©g nyÃ¡la â€“ feleli, s hÃ¡tranyÃºl, a mellÃ©nye alÃ¡, ahol a kis Ã¶vÃ©re fÅ±zÃ¶tt bÅ‘rzacskÃ³ban van mÃ©g valamennyi. Az ujjÃ¡n csillog, ahogy felmutatja. â€“ ElÃ©g neki egy aprÃ³ szikra, Ã©s nem lehet eloltani â€“ magyarÃ¡zza, Ã©s a ruhÃ¡jÃ¡ba tÃ¶rli a kezÃ©t. FelsandÃ-t az apjÃ¡ra, az elismerÅ‘ pillantÃ¡st kÃ¼ld felÃ©, ettÅ‘l megnyugszik egy kicsit, hogy nem kap ki jobban, mint vÃ¡rta. AztÃ¡n TakonypÃ³cra nÃ©z, aki most inkÃ¡bb kÃ©tsÃ©gbeesett, mint dÃ¼hÃ¶s, Ã©s Ãºgy dÃ¶nt, nem hozza szÃ³ba a reggel hallott beszÃ©lgetÃ©st, a gyanÃºnak van alapja Ã©s van bizonyÃ-tÃ©ka, de valahogy mÃ©g mindig nem egÃ©szen Ã©rti. Ha a fiÃº tÃ©nyleg meg akarja Ã¶lni, sokkal jobban prÃ³bÃ¡lkozik, s nem figyelmezteti egy rÃ¶ppenÅ‘ szekercÃ©re, amÃ-g Å‘ egÃ©sz mÃ¡sfelÃ© nÃ©zelÅ‘dik.

Egy hosszÃº ebÃ©d utÃ¡n Nagyteremben, ahol mindenki a pÃ¡rbaj

rÃ©szleteit beszÃ©li Ã¡t, amikor mÃ¡r kezd fullasztÃ³vÃ¡ vÃ¡lni a tÃ¶meg, a fÃ¡klyafÃ¼st Ã©s csak Ãºgy minden, van lehetÅ‘sÃ©ge kiosonni. Aznapra felmentÃ©st kapott az inaskodÃ¡s alÃ³l, Ã©s egyÃ©bkÃ©nt is, BÃ©lhangos ki nem hagynÃ¡ az alkalmat egy jÃ³ evÃ©sre, ha Ãºgy tetszik, rÃ¶pke Ã¼nneplÃ©sre, Ãºgyhogy a kovÃ¡csmÅ±hely tÃ¼zÃ©t egyÃ¡ltalÃ¡n nem szÃ-totta fel, Ã-gy semmi dolga nem is akadt volna egy kis sepregetÃ©sen kÃ-vÃ¼l, s most mÃ©gis itt tÃ©nfereg. Csak csend van Ã©s nyugalom, Ã©s egy egÃ©szen kicsit Ã¶rÃ¼lhet magÃ¡nak, talÃ¡n ezentÃºl jobb lesz valami, vagy elindul valamifÃ©le vÃ¡ltozÃ¡s. Nem emlÃ©kszik, hogy volt-e valaha bÃ¼szke magÃ¡ra olyasvalamiÃ©rt, amit a faluban tett, amiben nem volt valami keserÅ± mellÃ©kÃ-z, amiben nem csak az Å‘ hite volt, hanem mÃ¡sokÃ© is, hogy elismerik, hogy valamit tÃ©nyleg-tÃ©nyleg egyszerÅ±en csak _jÃ³l csinÃ¡lt._ Most ez van, Ã©s egÃ©szen bizakodÃ³ a hatÃ¡sÃ¡ra, talÃ¡n nem is olyan veszett ez az Ã¼gy, mint amikor elsÅ‘re elkÃ©pzelte.

7. Hatodik fejezet

We are the heroes on our time

#VI. Fejezet

MÃ¡snap egÃ©sz kis csoportosulÃ¡st talÃ¡l a kovÃ¡csmÅ±helynÃ©l reggel: Astrid, az ikrek Ã©s HalvÃ©r.
>- Sziasztok, BÃ©lhangos mÃ©g nincs itt, szÃ³val-
- HozzÃ¡d jÃ¶ttÃ¼nk â€“ mondja Astrid.
>- Oh? HÃ¡-hÃ¡t jÃ³, csak ne tartsatok fel â€“ motyogja, Ã©s meglepetten tapasztalja, hogy a tÃ¼zelÅ‘ mÃ¡r be van kÃ©szÃ-tve a tÅ±zhely mellÃ©, mÃ©g valamivel tÃ¶bb is, mint amire feltÃ©tlenÃ¼l szÃ¼ksÃ©ge lenne. â€“ Ezt ti hoztÃ¡tok be? â€“ kÃ©rdezi, ahogy pakolni kezd. â€“ IgazÃ¡n kÃ¶szÃ¶nÃ¶m.
Ã‰s ahogy nekikezd tÃ¼zet gyÃºjtani, a tÃ¶bbiek egyre kÃ¶zelebb hÃºzÃ³dnak, mÃ©g Astrid is egÃ©sz Ã©rdeklÅ‘dÅ‘nek tÅ±nik, pedig Å‘t aztÃ¡n nehÃ©z lenyÅ±gÃ¶zni. Megforgatja a szemeit, magÃ¡ban elmosolyodik.
>- SrÃ¡cok, ne mÃ¡r â€“ szÃ³lal meg mÃ©gis kis idÅ‘ mÃºlva. â€“ Ez csak kovakÅ‘ meg maradÃ©k parÃ¡zs, semmi olyasmi, ami nektek nincs otthon.
- Azt akarjuk lÃ¡tni, ahogy tÃ¼zet fÃºjsz! Nagyon menÅ‘ volt, ahogy majdnem megsÃ¼tÃ¶tted TakonypÃ³cot â€“ kÃ¶zli vele lelkesen Fafej.
>- KÃ¡r, hogy csak majdnem â€“ teszi hozzÃ¡ bÃ¡natosan sÃ³hajtva KÅ‘fej.
- Ã‰n _nem _fÃºjok tÃ¼zet â€“ kÃ¶zli higgadtan, pedig majdnem elneveti magÃ¡t.
>- Ã‰n mondtam â€“ kotyog kÃ¶zbe HalvÃ©r. â€“ A sÃ¡rkÃ¡nyok gÃ¡zt termelnek Ã©s azt gyÃºjtjÃ¡k meg, egy ember erre kÃ©ptelen.
- Ahogy HalvÃ©r mondja â€“ biccent rÃ¡. â€“ SajnÃ¡lom, nekem itt dolgom van, Ãºgyhogy ha megbocsÃ¡totok, fel kell takarÃ-tanom, mire BÃ©lhangos ideÃ©r â€“ mondja, Ã©s felkapja a seprÅ±t, Ã©s persze, hogy a tÃ¶bbiek alig mennek arrÃ©bb valamicskÃ©t, hogy Å‘ rendesen elvÃ©gezhesse a feladatÃ¡t. â€“ Hogy-hogy nem TakonypÃ³ccal lÃ³gtok valahol? â€“ kÃ©rdezi, tÃ¶bbek kÃ¶zt azÃ©rt, hogy lefoglalja az ikreket, nehogy valami ostobasÃ¡gon tÃ¶rjÃ©k a fejÃ¼ket. A kovÃ¡cs szÃ¶rnyen dÃ¼hÃ¶s lenne, ha hagynÃ¡, hogy bÃ¡rmit is tÃ¶nkretegyenek a mÅ±helyben, ezt inkÃ¡bb kihagynÃ¡ a mai napbÃ³l.
>- Hajnalban kihajÃ³zott az apjÃ¡val halÃ¡szni â€“ vÃ¡laszolja Fafej.
- Ã•gy tÃ¶k unalmas minden â€“ mondja KÅ‘fej.
>- Ja, tÃ¶k unalmas. â€“ VÃ¡ltanak Astriddal egy pillantÃ¡st. â€“ SÃ¡rkÃ¡nytÃ¡madÃ¡s nÃ©lkÃ¼l csak a tÃ©li Ã©lelmet pakolÃ¡sszuk egÃ©sz nap ide-oda, ide-oda â€“ Ã©s a fiÃº el is mutogatja a dolgot,

kapkodÃ³ mozdulatokkal.
- LegalÃ¡bb van mit pakolÃ¡szni â€“ szÃºrja kÃ¶zbe Hablaty, olyan telekre gondolva, amiket nem hÃºztak volna ki Fogatlannal pÃ¡r kedves, Ã©s a fiÃ³kÃ¡kat Ã©hezni nem hagyÃ³ idÅ‘sebb sÃ¡rkÃ¡ny nÃ©lkÃ¼l. Azt vette Ã©szre, hogy bÃ¡r Fogatlan elÃ©g fÃ¼ggetlen, mÃ©giscsak fiÃ³kakÃ©nt kezelik, ez tÃ¶bbszÃ¶r kapÃ³ra jÃ¶tt nekik. â€“ Jut eszembe, HalvÃ©r, Ã¼zenem Ã©desanyÃ¡dnak, hogy a rÃ¡kpitÃ©je mÃ©g mindig nagyon finom. â€“ TalÃ¡n csak vÃ©letlen, talÃ¡n az apja tÃ©nyleg emlÃ©kezett rÃ¡, hogy az a kedvence, mert tegnap az ebÃ©drÅ‘l megmentett neki pÃ¡r szeletet vacsorÃ¡ra, amiÃ©rt nagyon hÃ¡lÃ¡s volt. (Ã‰s nÃ©hÃ¡ny aprÃ³sÃ¡g miatt megÃ©rte hazajÃ¶nni.)
>- Heh, Ã¡tadom â€“ hagyja rÃ¡, Ã©s BÃ©lhangos Ã©rkezÃ©sÃ©re szÃ©tszÃ©lednek a dolgukra. A kovÃ¡cs dÃºdolgatva tesz-vesz kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte, hamisan Ã©nekelve kÃ¶szÃ¶n oda az embereknek, akik elhaladnak a mÅ±hely elÅ‘tt, Ã©s Hablaty nem egÃ©szen Ã©rti, de ez a jÃ³kedv ragadÃ³s, mire Ã©szreveszi magÃ¡t, vele egyÃ¼tt dÃºdol, Ã©s ez valahol vicces, furcsa, no meg egy kicsit megnyugtatÃ³ is.
- Ki vele, mi ez a jÃ³kedv? â€“ kÃ©rdezi, amikor leÃ¼lnek szusszanni egy keveset, nyÃ¼zsgÅ‘ a dÃ©lutÃ¡n a faluban, a fÃ©nyek egyre fakÃ³bbak: a tÃ©l itt van a nyakukon.
>- Csak szeretem, ha igazam van â€“ mutat rÃ¡ a fÃ©rfi, cinkos mosolyt villantva felÃ©. Hablaty egÃ©sz egyszerÅ±en rÃ¡hagyja, a felbujtÃ¡s nÃ©lkÃ¼l biztosan csak hagyta volna, hogy TakonypÃ³c megint rajta kÃ¶szÃ¶rÃ¼lje a nyelvÃ©t. Megszokta mÃ¡r az ilyet, ez legalÃ¡bb nem ÃºjdonsÃ¡g. â€“ Az a tÃ¼zes trÃ¼kk tÃ©nyleg vÃ¡ratlan volt â€“ teszi hozzÃ¡, mire elmosolyodik.
- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. â€“ Kis szÃ¼net utÃ¡n folytatja: â€“ Apa azt nem mondta, hogy nem mutathatom meg, mit tudok azÃ³ta. â€“ BÃ©lhangos felnevet, a fejÃ©t csÃ³vÃ¡lva.

>- Csak a Haddockoknak lehet ilyen logikÃ¡juk â€“ kÃ¶zli, majd felpattan. â€“ Ezeket megÃ©lezed Ã©s elviszed PozdorjÃ¡nak a kikÃ¶tÅ‘be. SegÃ-ts neki, ha Ãºgy lÃ¡tod, szÃ¼ksÃ©ge van rÃ¡.
Hablaty meglepetten nÃ©z rÃ¡, eddig mÃ©g nem hagyhatta el a kovÃ¡csmÅ±hely kÃ¶zvetlen kÃ¶rnyÃ©kÃ©t.
>- D-de apa azt mondta, maradjak itt...
- Semmi bajod nem lesz. Egy-kettÅ‘, mindjÃ¡rt rÃ¡nk sÃ¶tÃ©tedik, vitorlÃ¡t nem lehet sÃ¶tÃ©tben felkÃ¶tni!
>- MÃ¡ris-mÃ¡ris, nem kell morogni â€“ mondja, Ã©s azzal a lendÃ¼lettel munkÃ¡hoz is lÃ¡t.
- Remek, nekem fel kell mennem a Nagyterembe, majd jÃ¶vÃ¶k.
>- Rendben â€“ hagyja rÃ¡, Ã©s felkapja az egyik csorba szekercÃ©t, mielÅ‘tt azonban nekifogna, vÃ©gignÃ©zni, ahogy BÃ©lhangos felbiceg a lÃ©pcsÅ‘kÃ¶n.<p>

Pozdorja valÃ³ban a kikÃ¶tÅ‘ben tesz-vesz egy hajÃ³ kÃ¶rÃ¼l, amikor leÃ©r hozzÃ¡.
>- Ã•, Hablaty! Nem vÃ¡rtalak ilyen hamar.
- BÃ©lhangos mondta, hogy siessek â€“ feleli megvonva a vÃ¡llÃ¡t. â€“ SzÃ³val, mit tudok segÃ-teni? â€“ Pozdorja vÃ©gignÃ©z rajta, elmosolyodik Ã©s az Ã¡rboc felÃ© biccent.
>- Ã†gyesebben felmÃ¡szol, mint Ã©n â€“ mondja a falÃ¡bÃ¡ra bÃ¶kve. â€“ Csak oldd ki nekem a vitorlÃ¡t tartÃ³ kÃ¶teleket â€“ kÃ©ri. Hablaty bÃ³lint, megkapaszkodik a kÃ¶telekben Ã©s felhÃºzza magÃ¡t, a hajÃ³ lÃ¡gyan ringatÃ³zik a vÃ-zen, a vad Ã©szaki tengerek hullÃ¡mai egÃ©szen megszelÃ-dÃ¼lnek Hibbant kiugrÃ³ hegyekkel vÃ©dett kikÃ¶tÅ‘jÃ©ben. Ã‰lvezi a sÃ³s szelet az arcÃ¡n, Ã©s tetszik neki a feladat: tudja, hogy ebben Ã¼gyesebb lett, Ã©s Ã¶rÃ¼l, hogy mÃ¡s is elismeri ezt. Hasznosnak Ã©rzi magÃ¡t, Ã©s ez jÃ³. AzÃ©rt egÃ©szen beszÃ¼rkÃ¼l a dÃ©lutÃ¡n, mire vÃ©gez, s az utolsÃ³ csomÃ³t is kioldja, mikor Ã©szrevesz valamit a tengeren.
Csak egy pillanatra,

mintegy vÃ©letlenÃ¼l nÃ©z el a tÃ¡volba, s aprÃ³ fÃ©nypontok sokasÃ¡ga lebeg a vÃ-zen egyetlen pillanatig, de mire kettÅ‘t pislog egyetlen egy marad belÅ‘lÃ¼k.
>- Pozdorja... mondd csak, nem tudod, hÃ¡ny hajÃ³ futott ma ki halÃ¡szni? â€“ szÃ³lal meg valahogy rosszat sejtve.
- Ha jÃ³l tudom, csak MorgÃ³pÃ³c ment ki, vitte magÃ¡val a fiÃ¡t is â€“ hangzik a vÃ¡lasz, Ã©s ez nem nyugtatja meg. Megint a tÃ¡volba nÃ©z, de az egyre mÃ©lyÃ¼lÅ‘ sÃ¶tÃ©tsÃ©gben csak azt az egy Å‘rfÃ©nyt lÃ¡tni. â€“ SokÃ¡ tÃ©rnek haza â€“ teszi hozzÃ¡ a fÃ©rfi. Hablaty inkÃ¡bb attÃ³l tart, tÃºl korÃ¡n, vagy nem egyedÃ¼l. ElkÃ©pzelni sem tudja, mi kÃ©szÃ¼l, de abban az egyben biztos, hogy nem kÃ©pzelÅ‘dÃ¶tt. Tudja, hogy a fantÃ¡ziÃ¡ja nÃ©ha csalÃ³ka, de azt is tudja, hogy nem Ã©rdemes fÃ©lni tÅ‘le. Ami odakint van, az sokkal veszÃ©lyesebb Ã©s fÃ©lelmetesebb. (Az emberekre gondol.)
>- Ke-kell mÃ©g valamit segÃ-tenem? â€“ kÃ©rdezi, amint a vitorla csendes suhanÃ¡ssal a padlÃ³deszkÃ¡kon vÃ©gzi.
- Nem, igazÃ¡n kÃ¶szÃ¶nÃ¶m. â€“ Pozdorja rÃ¡mosolyog, barÃ¡ti kedvessÃ©ggel, Ã©s ez mÃ¡skor nagyon jÃ³l esne.
>- Se-semmisÃ©g â€“ motyogja, ahogy lehuppan az elhasznÃ¡lt vitorlavÃ¡szon mellÃ©. â€“ KÃ©rlek, meg-megmondanÃ¡d BÃ©lhangosnak, ha keres, ho-hogy sÃ©tÃ¡lni mentem?
- SÃ©tÃ¡lni? Ilyenkor?
>- I-igen, tu-tudod, egÃ©sz nap a mÅ±helyben vagyok, kell egy kis mo-mozgÃ¡s â€“ hadarja, Ã©s mÃ¡r indul is, felrohan a recsegÅ‘ deszkÃ¡kon a faluba, el a kovÃ¡csmÅ±hely mellett (BÃ©lhangos nincs ott, a tÅ±z Ã©ppen csak parÃ¡zslik), be a szigetre. Nem akar messzire menni, csak keres egy magasabb fÃ¡t, ami a szirtek vÃ©gÃ©hez van kÃ¶zel, a lÃ©nyeg, hogy elÃ©g magasrÃ³l lÃ¡ssa a tengert.
A fÃ©nypont egyre kÃ¶zelÃ-t, magÃ¡nyosan, Ã©s lassan vaksÃ¶tÃ©t van, mert a Hold mÃ©g nem kelt fel. Ã‰s Hablaty nem Ã©rti. EgÃ©szen biztos benne, hogy a szemei nem csaljÃ¡k meg, most mÃ©gis nagyon Ãºgy tÅ±nik, hogy pusztÃ¡n kÃ©pzelgÃ©s volt. MÃ©lyet sÃ³hajtva ereszkedik vissza a fÃ¶ldre Ã©s indul kocogva haza.
>Az apja mÃ¡r otthon van, tÃºl vidÃ¡m mÃ©g a tegnapiaktÃ³l, semmi kedve elrontani azzal, hogy olyasmivel hozakodjon elÅ‘, amiben nem is teljesen biztos. Mire megvacsorÃ¡znak, megnyugszik valamennyire, Ã©s inkÃ¡bb lefekszik, mintsem tovÃ¡bb gondolkodjon egy kÃ©sÅ‘n visszatÃ©rÅ‘ halÃ¡szhajÃ³n. AmÃºgy is korÃ¡n akar kelni, nem volt FogatlannÃ¡l tegnap hajnal Ã³ta, mÃ¡r biztosan hiÃ¡nyolja, jÃ³l esne egy rÃ¶vid repÃ¼lÃ©s, akkor is, ha Ã¡tfagy tÅ‘le. Ezzel a gondolattal sikerÃ¼l elaludnia.<p>

****dreki hvislarann****

A sÃ¡rkÃ¡nytÃ¡madÃ¡st jelzÅ‘ kÃ¼rtszÃ³ra riad, Ãºgy ugrik ki az Ã¡gybÃ³l, mintha mindig is vÃ¡rta volna a jelzÃ©st, s mire Ã©szrevennÃ© magÃ¡t, mÃ¡r a faluban kÃ©mlel kÃ¶rbe. Nem Ã©gnek a tÃ¼zek, sÃ¶tÃ©t van mindenhol.
>SÃ¡rkÃ¡nyok? Nem volt sÃ¡rkÃ¡nytÃ¡madÃ¡s miÃ³ta...
>- Nem sÃ¡rkÃ¡nyok! â€“ Ã¼vÃ¶lt valaki a sÃ¶tÃ©tben. â€“ A kikÃ¶tÅ‘ben!
- Idegen hajÃ³k a kikÃ¶tÅ‘ben! â€“ harsan egy mÃ¡sik hang.
>- FÃ¡klyÃ¡kat! â€“ bÅ‘dÃ¼l el, mire sÃ¼rgÃ¶lÅ‘dÃ©s tÃ¡mad a kikÃ¶tÅ‘be vezetÅ‘ Ãºt mellett, hamvadÃ³ parazsat kotornak fel, fÃ¡t hajÃ-tanak rÃ¡, de a lÃ¡ngok csak nem akarnak felcsapni, sÃ¶tÃ©tben nem harcolhatnak, fÅ‘leg nem ismeretlen ellensÃ©ggel.
Alig Ã©r oda a fÃ©nylÅ‘ parÃ¡zs mellÃ©, mikor a szeme sarkÃ¡ban lÃ¡tja, hogy valamivel fentebb, egy mÃ¡sik tÅ±zrakÃ³helynÃ©l fÃ©ny lobban Ã©s magasra csapnak a lÃ¡ngok. Az Ã³riÃ¡si fÃ¡klyÃ¡kat, amikkel a sÃ¡rkÃ¡nyok ellen vÃ©dekeznek, befedte a nemrÃ©g esett hÃ³, Ã©s amikor valamennyire elolvadt, elÃ¡ztatta a bekÃ©szÃ-tett hasÃ¡bokat.

MÃ¡skor gondosan cserÃ©ltÃ©k volna Å‘ket, most azonban, hogy egyre bizonyosabban nincs okuk sÃ¡rkÃ¡nytÃ¡madÃ¡stÃ³l tartani, ez egyszerÅ±en elfelejtÅ‘dÃ¶tt. PlÃ©hpofa morog magÃ¡ban egy pillanatig, majd Ã©szreveszi, hogy Hablaty megprÃ³bÃ¡l elosonni a lobogÃ³ tÅ±z mellÅ‘l (miÃ©rt is jÃ¶tt ki?), de mielÅ‘tt utÃ¡na szÃ³lhatna, hogy azonnal menjen vissza a hÃ¡zba, mÃ¡r minden mÃ¡sodik embernÃ©l akad egy fÃ¡klya, Ã©s Ã-gy elindulhatnak lefelÃ© a kikÃ¶tÅ‘be.

>Furcsa, hogy nem jÃ¶ttek fel a faluba, gondolja; ha Å‘ akarna megtÃ¡madni egy mÃ¡sik szigetet â€“ persze nem akar â€“, porig rombolnÃ¡ a hÃ¡zakat, a fÃ¶ldÃ¶nfutÃ³kat kÃ¶nnyebb legyÅ‘zni. Lett volna esÃ©lyÃ¼k lerohanni a falut, mÃ©gsem tettÃ©k.
>Ahogy lerobognak a kikÃ¶tÅ‘be, ismerÅ‘s, mÃ©ly hangÃº Ã©s harsÃ¡ny nevetÃ©s hangzik fel. Ã‰ppen csak egy pillanatra torpan meg, majd dÃ¼hÃ¶sen fÃºjtatva rohan tovÃ¡bb â€“ egyenesen Alvin az Alattomos csapdÃ¡jÃ¡ba.<p>

- Ã‰pp mondani akartam, hogy talÃ¡n pajzsot hozhatnÃ¡nk â€“ mormogja maga elÃ© BÃ©lhangos az oldalÃ¡n, amikor csattan a csuklÃ³in a rozsdÃ¡s bilincs.
>- Az mindenkÃ©ppen tÃ¶nkretehette volna a tervemet â€“ gÃ¶cÃ¶g Alvin, Ã©s az Ã¶vÃ©re akasztja bilincsek kulcsait. Mintha ingerelni akarnÃ¡ Å‘ket: a kulcsok karnyÃºjtÃ¡snyira, Å‘k mÃ©gsem fÃ©rhetnek hozzÃ¡.
- Mi is ez a terv? â€“ kÃ©rdi BÃ©lhangos.
>- Nem kell mindent tudnotok â€“ vigyorog rÃ¡juk Alvin, Ã©s a tekintete nem az Ã¶vÃ©t keresi, ahogy elsÅ‘re hiszi, sokkal inkÃ¡bb Hablatyra nÃ©z mellette.
_ Mi a fenÃ©t akar tÅ‘le?!_
>De Alvin nem mond semmit, valahogy Ã³vatosabb a szokÃ¡sosnÃ¡l. Egy pÃ¡rszor Ã¶sszeakadtak az elmÃºlt Ã©vekben, ebben nem volt semmi kÃ¼lÃ¶nÃ¶s. Csakhogy Alvin Ã¶tletei soha nem arrÃ³l szÃ³lnak, hogyan ejtsen tÃºszokat. Ã•ltalÃ¡ban egyszerÅ± viking mÃ³dszereket alkalmaz. Most viszont itt vannak a hajÃ³jÃ¡n: MorgÃ³pÃ³c Ã©s TakonypÃ³c, akiket a nyÃ-lt tengeren tÃ¡madott meg, Hablaty, BÃ©lhangos, Ã©s Å‘. Az egÃ©sznek egyelÅ‘re semmi Ã©rtelme.
A tenger lÃ¡gyan hullÃ¡mzik, ahogy elhagyjÃ¡k Hibbant kikÃ¶tÅ‘jÃ©t, Ã©s a SzÃ¡mkivetett-sziget felÃ© veszik az irÃ¡nyt. HiÃ¡ba tÃ¶ri a fejÃ©t, nem lÃ¡tja a kiutat, s hiÃ¡ba is prÃ³bÃ¡lkozna, tÃºl sokan vannak.

>TakonypÃ³c panaszosan felkiÃ¡lt mÃ¶gÃ¶tte, mire hÃ¡trapillant.
- Maradj csendben! â€“ suttogja neki Hablaty, Ã©s felkapja a fejÃ©t, kÃ¶rÃ¼lnÃ©z, egy szemvillanÃ¡sra talÃ¡lkozik a tekintetÃ¼k.
>- Le akarod vÃ¡gni az ujjam! â€“ morogja a mÃ¡sik fiÃº dÃ¼hÃ¶sen.
- _Nem _akarom levÃ¡gni az ujjad, TakonypÃ³c, csak maradj nyugton â€“ vÃ¡laszolja, Ãºjra felnÃ©z, a szÃ¡mkivetettek nemigen foglalkoznak velÃ¼k. Csak hÃ¡trakÃ¶tÃ¶ztÃ©k a kezeiket egy-egy csomÃ³val, Ã©s odapenderÃ-tettÃ©k Å‘ket mellÃ©jÃ¼k.
>- Ez a bosszÃº, mi?
- Ã“, fogd mÃ¡r be â€“ susogja a sÃ¶tÃ©t Ã©gboltra pillantva. â€“ KÃ¼lÃ¶nben nem tudunk... â€“ a mondat vÃ©gÃ©t nem Ã©rteni, Hablaty egÃ©szen a mÃ¡sik fÃ¼lÃ©hez hajol, ahogy suttog. TakonypÃ³c szemei kikerekednek, rÃ©mÃ¼lettel vegyes izgalommal nÃ©z rÃ¡, majd ahogy Hablaty tovÃ¡bb beszÃ©l Ã©s finoman egy irÃ¡nyba biccenti a fejÃ©t, arra pillant Å‘ is. Egy Å‘rszikla van mÃ©g, tÅ±z nem lobog benne, Ã©s vÃ¡rhatÃ³an elÃ©g kÃ¶zel fognak elhaladni mellette. Kezdi Ã©rteni Hablaty tervÃ©t.
>TakonypÃ³c mindenesetre befogja a szÃ¡jÃ¡t Ã©s mozdulatlanul vÃ¡rakozik, talÃ¡n valamifÃ©le jelre. PlÃ©hpofa rÃ¡jÃ¶n: Hablaty valamivel elvÃ¡gja a kÃ¶teleiket! Persze Alvin biztosan Ã°gy gondolja, Ã¡lmÃ¡bÃ³l felÃ©bresztve semmifÃ©le fegyver nincs nÃ¡la, Ã©s mekkorÃ¡t tÃ©ved! BÃ¼szkesÃ©g tÃ¶lti el a gondolatra.
De a fiÃº csak Ã¼l, mintha vÃ¡rna valamire, alig mozdul arrÃ³l a helyrÅ‘l,

ahovÃ¡ esett, miutÃ¡n megkÃ¶tÃ¶ztÃ©k, Ã©s egyszerÅ±en odalÃ¶ktÃ©k TakonypÃ³c mellÃ©. ValahovÃ¡ a sÃ¶tÃ©tbe mered maga elÃ©, tÃºl a lÃ¡mpÃ¡s fÃ©nykÃ¶rÃ©n, ami az Ã¡rboc rÃºdjÃ¡ra van akasztva. A Hold nem ad tÃºl sok fÃ©nyt, Ã¶tlete sincs, mit figyel annyira. AmÃ-g ezen gondolkodik, prÃ³bÃ¡lva kÃ¶vetni a tekintetÃ©t, hussanÃ³ hangot, majd egy csendes koppanÃ¡st hall.
>- Ne maradj le â€“ suttogja mÃ¶gÃ¶tte Hablaty hangja, biztosan TakonypÃ³cnak. HÃ¡trafordul, talÃ¡lkozik a pillantÃ¡suk. â€“ VisszajÃ¶vÃ¶k â€“ tÃ¡togja nÃ©mÃ¡n, a kÃ¶vetkezÅ‘ pillanatban egy erÅ‘sebb hullÃ¡m lÃ¶ki meg a hajÃ³t Ã©s a kikÃ¶tÃ¶zÃ¶ttnek hitt vitorla hosszÃº kormÃ¡nyrÃºdja felÃ©jÃ¼k lendÃ¼l. PlÃ©hpofa Ã©s BÃ©lhangos azonos mozdulattal hÃºzza le a fejÃ©t, Hablaty Ã©s TakonypÃ³c viszont valÃ³szÃ-nÅ±leg csak erre vÃ¡rnak, mert elkapjÃ¡k a rudat, Ã©s mÃ©g egy-egy rÃºgÃ¡ssal rÃ¡segÃ-tenek, hogy az a tenger fÃ¶lÃ© lendÃ-tse Å‘ket. A kÃ¶telek nyikorognak Ã©s recsegnek, a fa Ã©leset reccsen de nem tÃ¶rik el, a kÃ©t fiatal azonban mÃ¡r ugrik is tovÃ¡bb az Å‘rsziklÃ¡ra, majd el is tÅ±nnek a faragvÃ¡nyok kÃ¶zÃ¶tt: tÃ¶kÃ©letes fedezÃ©k egy nyÃ-lzÃ¡por elÅ‘l.
>PlÃ©hpofa felpattan Ã©s az Ã-jat ragadÃ³kra Ã¼vÃ¶lt, azok felÃ© fordulnak, s a visszacsapÃ³dÃ³ kormÃ¡nyrÃºd azzal a lendÃ¼lettel vÃ¡gja Ã¡llon a figyelmetlenebbeket. NyÃ¶szÃ¶rgÃ©sek Ã©s tompa puffanÃ¡sok sorozata, majd Alvin hangja az Ã©jszakÃ¡ban:
- CsinÃ¡lhatjuk Ã-gy is â€“ morogja maga elÃ©. â€“ HÃ©, Hablaty! â€“ kiÃ¡lt vissza zengÅ‘ hangon, ahogy a hajÃ³t tovÃ¡bb viszi a lendÃ¼lete. â€“ Ha nem vagy holnap dÃ©lben SzÃ¡mkivetett-szigeten, megÃ¶lÃ¶m apÃ¡dat!
>Felmordul a fenyegetÃ©sre.
Hablaty nem fog belesÃ©tÃ¡lni egy ilyen nyilvÃ¡nvalÃ³ csapdÃ¡ba. S ha mÃ©gis, biztosan nem felkÃ©szÃ¼letlenÃ¼l, ahogy Å‘ tette.

****dreki hvislarann****

A Hold Ã¡llÃ¡sÃ¡bÃ³l Ã-tÃ©lve talÃ¡n olyan mÃ¡sfÃ©l-kÃ©t Ã³rÃ¡ja Ã¼csÃ¶rÃ¶ghetnek a szobor mÃ¶gÃ¶tt, mikor Hablaty megmozdul.
>- MÃ¡r biztosan elÃ©g messze vannak â€“ szÃ³lal meg halkan. A hangja karcos egy kicsit, megkÃ¶szÃ¶rÃ¼li a torkÃ¡t. TakonypÃ³c megrezzen.
- ElÃ©g messze mihez? â€“ kÃ©rdi.
>Nem vÃ¡laszol.
- Gyere, felmÃ¡szunk â€“ mondja inkÃ¡bb Ã©s nyÃºjtÃ³zik egyet, majd rÃ¶gtÃ¶n kapaszkodÃ³t keres a sziklÃ¡n. SzerencsÃ©jÃ¼kre talÃ¡n elfÃ©rnek majd a tetejÃ©n ketten.
>- MÃ©gis minek? â€“ hÅ‘bÃ¶rÃ¶g azonnal a mÃ¡sik. â€“ Elment az eszed! Ez a nagy terved?! MÃ©gis hogy gondoltad, hogy megyÃ¼nk el innen a vilÃ¡gossÃ¡g elÅ‘tt?
- Megoldom, csak gyere mÃ¡r.
>- Megoldod? Nem vagy te madÃ¡r, hogy repÃ¼lni tudj! â€“ dohogja, de azÃ©rt vÃ©gre megmozdul Ã©s utÃ¡na mÃ¡szik. â€“ Ha az lennÃ©l mÃ¡r rÃ©g megkopasztottalak volna, egy egÃ©sz Ã¡llÃ³ napja nem ettem semmit... â€“ Hablatyot ez valahogy egyÃ¡ltalÃ¡n nem hatja meg.
FelÃ©r a sziklÃ¡ra Ã©s kÃ¶rÃ¼lkÃ©mlel a tengeren. Csak a hullÃ¡mok mozognak, semmi mÃ¡s, mÃ¡r a hajÃ³k sem lÃ¡tszanak a sÃ¶tÃ©tben, talÃ¡n csak egy-egy lÃ¡mpÃ¡s imbolygÃ³ fÃ©nye, olyasfÃ©lÃ©k, amiket este lÃ¡tott. Azt nem tudnÃ¡ megmondani, mennyi az idÅ‘, pontosabban, mennyi idÅ‘ van napfelkeltÃ©ig. MÃ©g jÃ³ pÃ¡r hosszÃº Ã³ra hÃ¡travan addig, Ã°gyhogy egyelÅ‘re semmi oka az aggodalmaskodÃ¡sra.
>Az ajkai kÃ¶zÃ© kapja az ujjait Ã©s Ã©lesen fÃ¼tyÃ¼l. A hÃ-vÃ³jelÃ©t messzire viszi a szÃ©l Ã©s a vÃ-z az Ã©jszakÃ¡ban, remÃ©li, elÃ©g messzire. Egyetlen sÃ¡rkÃ¡nyt sem Ã©rez a kÃ¶rnyÃ©ken, Ã©s Fogatlan biztosan tÃºl tÃ¡vol van, hogy meghallja a hangjÃ¡t.
- Mi a fenÃ©t mÅ±velsz?! â€“ mordul fel megint TakonypÃ³c.
>- Ha csendben maradnÃ¡l legalÃ¡bb egy kicsit, kimentenÃ©m magunkat

innen â€“ vÃ¡laszolja nyugodtan Ã©s megismÃ©tli a hÃ-vÃ¡st.
- Szerinted ki fog idejÃ¶nni arra, hogy fÃ¼ttyÃ¶gsz? â€“ MÃ©lyet sÃ³hajt. Komolyan elgondolkodik egy pillanatra, hogy belelÃ¶ki a a fiÃºt a tengerbe. Csend lenne Ã©s annyival kevesebb problÃ©mÃ¡ja. Persze nem teheti meg.
>- Nem ki, hanem mi â€“ pontosÃ-t mÃ©gis, Ã©s valahol mÃ¶gÃ¶ttÃ¼k fellobban egy kÃ-vÃ¡ncsi sÃ¡rkÃ¡ny jelenlÃ©te. IsmÃ©t fÃ¼tyÃ¼l, aztÃ¡n hozzÃ¡fÅ±z egy mÃ¡sik dallamot, segÃ-tsÃ©g!, mire a sÃ¡rkÃ¡ny sietÅ‘sebben kÃ¶zeledik felÃ©. Eszerint a fÃ©szekbÅ‘l valÃ³. TalÃ¡n ismerik is egymÃ¡st. â€“ MÃ¡r jÃ¶n is.
>- MÃ©gis micsoda? Ã‰n aztÃ¡n nem lÃ¡- â€“ TakonypÃ³c elhallgat, amint meghallja a szÃ¡rnysuhogÃ¡st. â€“ E-egy sÃ¡rkÃ¡ny... â€“ suttogja megrettenve. â€“ E-egy sÃ¡rkÃ¡ny tart e-erre, Ã©s nincs fegyverÃ¼nk!
- A sÃ¡rkÃ¡ny azÃ©rt jÃ¶n, hogy segÃ-tsen nekÃ¼nk â€“ mondja, igyekszik nagyon nyugodt Ã©s tÃ¼relmes hangot megÃ¼tni. â€“ Tudod, kÃ¶ztÃ¼k Ã©ltem hÃ¡rom Ã©vig. Nem fog minket bÃ¡ntani, hacsak okot nem adunk rÃ¡, de azt elÃ©g nehÃ©z. Ãšgyhogy ne fÃ©lj tÅ‘le.

>- Ã‰n nem fÃ©lek! â€“ csattan fel, mire rÃ¶viden elmosolyodik. Egy fenÃ©t nem.
>A szÃ¡rnysuhogÃ¡s egyre kÃ¶zelÃ-t, a sÃ¶tÃ©tbÅ‘l kibontakozik egy hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny, az alakja alapjÃ¡n egy szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©g az. Hablaty fÃ¼ttyent egyet utoljÃ¡ra, ez most Ã¼dvÃ¶zlÃ©s, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny halkan felmordult, mintegy viszonzÃ¡skÃ©nt. EgyÃ¡ltalÃ¡n nem ideges vagy mÃ©rges, nincs benne semmi tÃ¡madÃ³szÃ¡ndÃ©k. EzÃºttal a mosolya tartÃ³s, ahogy a sÃ¡rkÃ¡ny leereszkedik a sziklÃ¡ra Ã©s Ã©rdeklÅ‘dve nÃ©z rÃ¡juk.
- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy eljÃ¶ttÃ©l â€“ szÃ³lal meg halkan, Ã©s felÃ© nyÃºjtja a kezÃ©t, a sÃ¡rkÃ¡ny megszaglÃ¡ssza majd dorombolva a tenyerÃ©nek dÃ¶rgÃ¶lÅ‘zik. â€“ Egy kis segÃ-tsÃ©gÃ©re van szÃ¼ksÃ©gem â€“ beszÃ©l tovÃ¡bb a fejÃ©t vakargatva, hÃ¡lÃ¡t sugÃ¡rozva felÃ©. â€“ Vissza kell jutnunk a szigetre, nekem meg a barÃ¡tomnak. â€“ A rÃ©msÃ©g TakonypÃ³cra mered, aki kÅ‘vÃ© vÃ¡ltan Ã¡csorog az alig kÃ©t lÃ©pÃ©snyi szikla tÃºloldalÃ¡n. â€“ IdejÃ¶ssz?
>- Ã‰n ugyan nem! â€“ vÃ¡gja rÃ¡ kissÃ© hisztÃ©rikusan csengÅ‘ hangon, mire vÃ¡llat von.
- Ha nem, hÃ¡t nem â€“ ezzel lelÃ©p a szikla szÃ©lÃ©rÅ‘l Ã©s Ã³vatosan, a sÃ¡rkÃ¡ny tÃ¼skÃ©ibe kapaszkodva a hÃ¡tÃ¡ra Ã¼l.
>- Hablaty? â€“ szÃ³l utÃ¡na a fiÃº ijedten. â€“ HovÃ¡ lettÃ©l?
A rÃ©msÃ©g ellÃ¶ki magÃ¡t a sziklÃ¡tÃ³l, csapkod pÃ¡rat a szÃ¡rnyaival, mire egyenesbe kerÃ¼l, s kÃ¶nnyedÃ©n vitorlÃ¡zva visszafordul. Felkapja TakonypÃ³cot, aki erre felkiÃ¡lt, majd mÃ©g percekig torkaszakadtÃ¡bÃ³l Ã¼vÃ¶lt, mÃ-g a sÃ¡rkÃ¡ny felgyorsÃ-t Ã©s a sziget felÃ© veszi az irÃ¡nyt. Hablaty megveregeti a vÃ¡llÃ¡t, Ã©s megkÃ©ri, hogy kerÃ¼ljenek egyet a sziget kÃ¶rÃ¼l â€“ az idejÃ¼k ugyan egyre fogy, de Fogatlan biztosan Ã©ppen halÃ¡szik valahol. Nem szokott messzire menni, Ãºgyhogy remÃ©li, hogy gyorsan megtalÃ¡ljÃ¡k majd.

A dalidÃ©zet MÃ¥ns ZelmerlÃ¶w â€“ Heroes c. dalÃ¡bÃ³l van.

8. Hetedik fejezet

_With our backs to the wall, the darkness will fall
>We never quite thought we could lose it all
Ready, aim, fire, ready, aim, fire _

#VII. Fejezet

Fogatlannak kÃ¼lÃ¶n hÃ-vÃ³jele van, a hangjÃ¡t elnyeli az Ã©jszaka.

TakonypÃ³c mÃ¶gÃ¶tte vÃ©gre Ãºgy tÅ±nik, a megnyugvÃ¡s hatÃ¡rÃ¡n van. MÃ¡r nem kiabÃ¡l, Ã©s nem szorongatja Å‘t sem a leesÃ©stÅ‘l valÃ³ fÃ©lelmÃ©ben. PÃ¡r perce felhÃºzta a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡ra.
>- Ez nem ugyanaz a rÃ©msÃ©g, ami az arÃ©nÃ¡ban volt? â€“ teszi fel a kÃ©rdÃ©st hirtelen.
- Lehet â€“ hagyja rÃ¡. Nem szÃ-vesen emlÃ©kszik vissza arra az Ã©jszakÃ¡ra. A sÃ¡rkÃ¡nyokat nem is lÃ¡tta akkor.
>- Ã‰n biztos vagyok benne, hogy Å‘ az â€“ jelenti ki hirtelen TakonypÃ³c teljes bizonyossÃ¡ggal. â€“ Ott voltam, amikor elfogtÃ¡k.
- MiÃ©rt vagytok a sziget kÃ¶rÃ¼l? Te meg a siklÃ³ is... â€“ mormolja maga elÃ©. Nem Ã©rti, de nincs ideje ezzel foglalkozni. Megint hallatja a fÃ¼ttyszÃ³t, egyre inkÃ¡bb tart attÃ³l, hogy Fogatlan tÃºl messzire kÃ³borolt ma Ã©jjel ahhoz, hogy hallja.
>- Egy mÃ¡sik sÃ¡rkÃ¡nyt hÃ-vsz? â€“ kÃ©rdez Ãºjat TakonypÃ³c mÃ¶gÃ¶tte.
- A barÃ¡tomat â€“ bÃ³lint rÃ¡.
>- Az Ã©jfÃºriÃ¡t? â€“ A kÃ©rdÃ©s furcsÃ¡n izgatottnak hat a fiÃº szÃ¡jÃ¡bÃ³l.
- Fogatlannak hÃ-vjÃ¡k. â€“ Lehunyja a szemeit, hogy csak az Ã©rzÃ©sre figyelhessen, vannak sÃ¡rkÃ¡nyok a kÃ¶zelben, de egyikÃ¼k sem Å‘. VÃ©gÃ¼l mÃ©giscsak megÃ©rez valamit, valahol a tudata legszÃ©lÃ©n, mÃ¡r majdnem elÃ©ri, mikor a fiÃº megint kizÃ¶kkenti.
>- Te komolyan elneveztÃ©l egy sÃ¡rkÃ¡nyt?
MÃ©ly levegÅ‘t vesz, nem akarja a mÃ¡sikon levezetni a feszÃ¼ltsÃ©gÃ©t. Helyette, remÃ©lve, hogy Fogatlan hallani fogja, teli tÃ¼dÅ‘bÅ‘l fÃ¼tyÃ¼l. Ã‰s vÃ©gre, a sÃ¡rkÃ¡ny felÃ©jÃ¼k fordul. Megnyugodva engedi ki a levegÅ‘t, mÃ¡r Ã©ppen kezdte remÃ©nytelennek lÃ¡tni a helyzetet, de szerencsÃ©re az ijedtsÃ©grÅ‘l mÃ©g lemondhat egy ideig.
>Nem hiÃ¡ba az Ã©jfÃºria a leggyorsabb sÃ¡rkÃ¡ny, Fogatlan pÃ¡r pillanat alatt elÃ©ri Å‘ket, s lelkes Ã¼dvÃ¶zlÅ‘kiÃ¡ltÃ¡st hallat, Hablaty felugrik a szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©g hÃ¡tÃ¡n.
- Most meg mit csinÃ¡lsz?!
>VÃ¡lasz nÃ©lkÃ¼l leugrik, Fogatlan alig pÃ¡r mÃ©terrel lentebb elkapja.
- H-hÃ© ne hagyj itt! â€“ kiabÃ¡l rÃ©mÃ¼lten az ott hagyott fiÃº.
>Fogatlan Ã¶rÃ¶mmel megperdÃ¼l a tengelye kÃ¶rÃ¼l, Ã©s Å‘ legalÃ¡bb olyan boldog, hogy lÃ¡tjÃ¡k egymÃ¡st.
- El kell mennÃ¼nk a nyergedÃ©rt â€“ szÃ³lal meg. â€“ KÃ©rd meg a barÃ¡tunkat, hogy jÃ¶jjÃ¶n velÃ¼nk a medencÃ©hez. â€“ Fogatlan felkiÃ¡lt, a rÃ©msÃ©g visszamorog, Ã©s mindketten ereszkedni kezdenek a sziget felÃ©.

LeszÃ¡llnak a medencÃ©ben, az Ã©jfÃºria kÃ¶nnyed ugrÃ¡ssal, a rÃ©msÃ©g tompa puffanÃ¡ssal, TakonypÃ³c rÃ©mÃ¼lten vetÅ‘dik le a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡rÃ³l, az utÃ¡na nyÃºjtja a hosszÃº nyakÃ¡t, megszaglÃ¡ssza Ã©s megbÃ¶kdÃ¶si, majd inkÃ¡bb a tÃ³ felÃ© fordul, hogy igyon. Fogatlan ebben a pillanatban mordul fel figyelmeztetÅ‘en.

>- Hablaty? â€“ hangzik Astrid kissÃ© tÃ©tova hangja valahonnan a medence felsÅ‘ peremÃ©rÅ‘l.
- Itt vagyok â€“ szÃ³l fel.
>- HÃ¡la az isteneknek! LÃ¡tjÃ¡tok, mondtam, hogy itt lesz â€“ hangzik a mondat elÃ©gedetten, majd lÃ©ptek zaja, egyszerre tÃ¶bb pÃ¡r lÃ¡bÃ©, Ã©s Hablaty kezdi sejteni, mekkora baj kezd alakulni a feje felett Ãºgy, hogy nem is tud rÃ³la.
- Mintha megÃ-gÃ©rted volna, hogy nem szÃ³lsz senkinek â€“ mondja, mire Astrid Ã¶sszefonja karjait a mellkasÃ¡n.
>- De ez vÃ©szhelyzet!
MÃ©lyet sÃ³hajt, Ã©s elnÃ©zi az idegesen, lassan hÃ¡trÃ¡lÃ³ HalvÃ©rt, amint Fogatlan Ã©rdeklÅ‘dve kÃ¶rbeszimatolja. KÃ©sz katasztrÃ³fa a helyzet.
>- U-ugye nem akarja leharapni a karom...? â€“ cincogja a fiÃº, mire

akaratlanul elmosolyodik.
- Nem fog bÃ¡ntani â€“ nyugtatja, majd odakocog a medence falÃ¡n lÃ©vÅ‘ hasadÃ©khoz, ahol ponyvÃ¡ba tekerve ott pihen a nyereg.
>Fogatlan felÃ© pillant Ã©s odakocog hozzÃ¡, Ã©rzi, hogy izgatott, a kÃ¶zÃ¶s repÃ¼lÃ©st mindketten szeretik.
- Azaz ember veszÃ©lyes â€“ suttogja maga elÃ©, mÃ-g a helyÃ©re igazÃ-tja a nyerget Ã©s befÅ±zi a szÃ-jakat. â€“ VigyÃ¡znunk kell magunkra. â€“ A sÃ¡rkÃ¡ny morog vÃ¡laszul, biztatni akarja.
>- SzÃ³val, mi a terv?
- A terv az, hogy kiszabadÃ-tom apÃ¡mat â€“ jelenti ki hatÃ¡rozottan.
>- AzÃ©rt ez hozzÃ¡d kÃ©pes is elÃ©g egyszerÅ±en hangzik â€“ jegyzi meg Astrid.
- KitalÃ¡lok valamit â€“ rÃ¡ndÃ-tja meg a vÃ¡llait.

>- TÃºlerÅ‘ben vannak â€“ emlÃ©kezteti a lÃ¡ny.
- Ami azt illeti, ebben igaza van â€“ teszi hozzÃ¡ HalvÃ©r sÅ±rÅ±n pislogva. â€“ HÃ©t hajÃ³val jÃ¶ttek, Ã©s _sokan voltak!_
>- Ã‰s mindannyian az Ã©letÃ¼kÃ©rt fognak imÃ¡dkozni amikor meghalljÃ¡k Fogatlan hangjÃ¡t â€“ kÃ¶zli egyszerÅ±en.
- Ebben is van valami â€“ ismeri el HalvÃ©r, nÃ©mi nyugalommal a hangjÃ¡ban. Hablaty Ã©ppen elkapja Astrid felÃ© villanÃ³ dÃ¼hÃ¶s pillantÃ¡sÃ¡t.

>- Nem mehetsz oda egyedÃ¼l, Hablaty!
- Nem leszek egyedÃ¼l â€“ veti ellen. â€“ Ã‰s Fogatlan sem bÃ-rna el mindannyiunkat. HajÃ³val tÃºl lassÃº, Ã©s-
>Astrid kÃ¶zbefÃ¼tyÃ¼l. Dallamtalanul, rÃ¶viden. SÃ¡rkÃ¡ny Ã©rkezik a medencÃ©be, a korÃ¡bbrÃ³l ismert halÃ¡los siklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny. Ã‰rdeklÅ‘dve nÃ©z kÃ¶rÃ¼l, rikkant Fogatlannak, majd a szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©gnek is, aztÃ¡n odakocog Astridhoz Ã©s megbÃ¶kdÃ¶si egy kis simogatÃ¡s remÃ©nyÃ©ben.
- Majd ViharbogÃ¡r elvisz â€“ jelenti ki kÃ¶nnyedÃ©n.
>- Te... elnevezted?
- Te nem vittÃ©l el repÃ¼lni, megoldottam. Persze TakonypÃ³cot meg azonnal.
>- SrÃ¡cok...
- VÃ©szhelyzet, emlÃ©kszel?
>- Mi az, hogy Hablaty intÃ©zte? Ã‰n szelÃ-dÃ-tettem meg ezt a fenevadat! â€“ vÃ¡g kÃ¶zbe az emlÃ-tett.
>- HalÃ¡lra rÃ©mÃ¼ltÃ©l tÅ‘le, ha jÃ³l emlÃ©kszem â€“ jegyzi meg. Kezdi nagyon fÃ¡rasztani a helyzet.
- SrÃ¡cok!
>- SzÃ³val van hÃ¡rom sÃ¡rkÃ¡nyunk â€“ kezdi Astrid. â€“ Ã‰s...
- NÃ©gy â€“ veti kÃ¶zbe HalvÃ©r ijedt hangon.
>- Mi az, hogy nÃ©gy? â€“ pillantanak rÃ¡ meglepetten, mire a fiÃº mÃ¶gÃ©jÃ¼k mutat, reszketÅ‘ kÃ©zzel.
- Ã–rÃ¼lÃ¼nk, hogy vÃ©gre feltÅ±ntÃ¼nk â€“ morogja Fafej.
>- Leszedne innen valaki? â€“ KÅ‘fej megmozdul, de a sÃ¡rkÃ¡ny felmordul rÃ¡, inkÃ¡bb nem prÃ³bÃ¡lkozik szabadulni.
Egy fertelmes cipzÃ¡rhÃ¡t kÃ©t feje tartja az ikreket Ãºgy mÃ¡sfÃ©l mÃ©ter magasan.

>- Maradjatok hÃ¡tul â€“ szÃ³lal meg Hablaty halkan, lassan elÅ‘rÃ©bb lÃ©pve.
Fogatlan elkocog mellette, mormog valamit a kÃ©tfejÅ± sÃ¡rkÃ¡nynak, annak egyik feje visszamorog, kissÃ© neheztelÅ‘n, vÃ©gÃ¼l Ã¶sszenÃ©znek Ã©s elejtik az ikreket, akik hangos puffanÃ¡ssal esnek a fÃ¶ldre. EgymÃ¡sra vigyorognak, felnÃ©znek a sÃ¡rkÃ¡nyra, Ã©s egyszerre mondjÃ¡k:
>- MÃ©g egyszer! â€“ A sÃ¡rkÃ¡ny egyik feje gonoszan rÃ¡juk kacag.
- KÃ¶sz, pajti â€“ simÃ-t vÃ©gig Hablaty az Ã©jfÃºria fejÃ©n. Fogatlan feldorombol.
>- SzÃ³val, mikor indulunk? â€“ kÃ©rdi Astrid mellÃ© lÃ©pve. FelsÃ³hajt, vÃ©gignÃ©z a tÃ¶bbieken.
- HalvÃ©rnek kell egy sÃ¡rkÃ¡ny â€“ mondja vÃ©gÃ¼l beletÃ¶rÅ‘dve az elkerÃ¼lhetetlenbe. Csak abban bÃ-zik, hogy valami csoda folytÃ¡n megÃºsszÃ¡k valahogy ezt az egÃ©szet.

>- Nekem? â€“ nyikkan riadtan a szÃ³lÃ-tott. â€“ Ã‰n majd innen tÃ¡mogatlak titeket...
- Nem Ã°szod meg â€“ kÃ¶zli Hablaty hÅ±vÃ¶sen, Ã©s Fogatlan felÃ© pillant, aki hallat egy hÃ-vÃ³kiÃ¡ltÃ¡st.
>Csendes zÃ¼mmÃ¶gÃ©s hallatszik egyik irÃ¡nybÃ³l, bokorzÃ¶rgÃ©s a tÃ³ mÃ¡sik oldalÃ¡rÃ³l.<p>

Egy rÃ¶vid, a faluban tett Ã©szrevÃ©tlen kitÃ©rÅ‘vel kÃ©sÅ‘bb a tenger felett repÃ¼lnek. Hablaty hÃ¡tra-hÃ¡tra pillant, alig hiszi el amit lÃ¡t. Alig hiszi el az alakokat maga mÃ¶gÃ¶tt repÃ¼lni. Olyan, mint egy Ã¡lom â€“ csak Ã©ppen a nem rossz fajta, legalÃ¡bbis egyelÅ‘re. Hogy az apjÃ¡tÃ³l mit kap ezÃ©rt, jobb bele sem gondolni. Hiszen megszegte az adott szavÃ¡t. Fogatlan bÃ¡torÃ-tÃ³n felmordul.

>- Hablaty, HalvÃ©r nagyon lemaradt! â€“ zÃ¶kkenti ki Astrid hangja. HÃ¡tranÃ©z, a gronkel kÃ¼szkÃ¶dik, hogy tartsa az iramot, valami mÃ©gsem jÃ³, hiszen nem repÃ¼lnek olyan gyorsan.
- NÃ©zzÃ¼k meg, mi a baj â€“ paskolja meg Fogatlan nyakÃ¡t, aki szÃ©les Ã-vben megkerÃ¼li a csapatatot Ã©s felzÃ¡rkÃ³zik a HalvÃ©r-gronkel pÃ¡ros mellÃ©. â€“ HalvÃ©r, nem jÃ³ helyen Ã¼lsz! â€“ szÃ³l oda a fiÃºnak. â€“ CsÃºssz egy kicsit elÅ‘rÃ©bb, a sÃ¡rkÃ¡ny Ã-gy egyensÃºlyban prÃ³bÃ¡l maradni, neki ez kÃ©nyelmetlen.
>HalvÃ©r persze halÃ¡l sÃ¡padt Ã©s valÃ³szÃ-nÅ±leg rettenetesen fÃ©l.
- Ha mernÃ©k levegÅ‘t venni akÃ¡r... â€“ motyogja.
>- Semmi baj, nem fog tÃ©ged leejteni. â€“ Igyekszik nyugodt hangon beszÃ©lni. A gronkel tÃ©nyleg csak kÃ-vÃ¡ncsi a lovasÃ¡ra, Ã©s egy icipicit bosszÃºs, amiÃ©rt olyan rossz helyen Ã¼l.
- Biztos ez?! â€“ nyÃ¶szÃ¶rgi, a gronkel felÃ© fordÃ-tja a fÃ¼leit, idegesen felhorkant.
>Hablaty mÃ©lyet sÃ³hajt. Na persze, semmi nem mehet egyszerÅ±en.
- Semmi gond, megoldjuk â€“ biztatja HalvÃ©rt, Ã©s csak egy pillanatig gondolkodik. Fogatlan persze kitalÃ¡lja, mire gondol, a mÃ¡sik sÃ¡rkÃ¡ny fÃ¶lÃ© lebben, Ã©s egÃ©szen kicsit oldalra dÅ‘l, hogy Hablaty egyszerÅ±en csak lecsÃºszhasson a hÃ¡tÃ¡rÃ³l.
>A gronkel bosszÃºsan morran egyet, amikor a hÃ¡tÃ¡n landol. KÃ¼ld felÃ© egy nyugtatÃ³ gondolatot. HalvÃ©r persze rÃ©mÃ¼lten sikolt, pedig semmit nem sÃ¼llyedtek a levegÅ‘ben.
- MegnyugodnÃ¡l, kÃ©rlek? â€“ kÃ©ri, a tÅ‘le telhetÅ‘ legnyugodtabb hangon. Egy kicsit bÃ¡nja, hogy az emberekre nem tud hatni. NÃ©ha nagyon jÃ³l jÃ¶nne. LÃ©p egyet a sÃ¡rkÃ¡ny nyaka felÃ©. â€“ Csak csÃºssz elÅ‘re egy kicsit â€“ nyÃºjtja HalvÃ©r felÃ© a kezÃ©t. â€“ GyerÃ¼nk mÃ¡r, nem lesz semmi baj, _megÃ-gÃ©rem._
>- Na jÃ³... â€“ adja be a derekÃ¡t, Ã©s alig pÃ¡r centit mocorog elÅ‘re, de megdermed, amikor egy szÃ©llÃ¶kÃ©s megbillenti alatta a sÃ¡rkÃ¡nyt. â€“ Nem megy! Forduljunk vissza!
Hablaty lÃ©p egyet hÃ¡tra, valahogy nem Ã©rez magÃ¡ban elÃ©g tÃ¼relmet a tovÃ¡bbi gyÅ‘zkÃ¶dÃ©shez, Ã©s hÃ¡tradÅ‘l. HalvÃ©r rÃ©mÃ¼lten utÃ¡na Ã¼vÃ¶lt Ã©s utÃ¡na kap, a gronkel lelkesen felmordul, hogy vÃ©gre kÃ©nyelmesen repÃ¼lhet. Fogatlan a szemeit forgatja, amikor elkapja, de perdÃ¼l egyet a tengelye kÃ¶rÃ¼l Ã©s felzÃ¡rkÃ³zik a csapathoz.

>- Mondtam, hogy nem lesz baj! â€“ kiÃ¡lt oda HalvÃ©rnek, aki nem tÅ±nik nyugodtabbnak, viszont egy feszÃ¼lt mosollyal legalÃ¡bb megprÃ³bÃ¡lkozik.
- Ez a srÃ¡c Å‘rÃ¼lt â€“ kÃ¶zli TakonypÃ³c. â€“ Mindig mondtam, hogy meg van kattanva!
>- Hagyd csak, elemÃ©ben van â€“ legyint Astrid, de hallani a hangjÃ¡n a mosolyt.
- Mondom a tervet â€“ jelenti ki Hablaty elvÃ¡gva mindenfÃ©le mÃ¡s megszÃ³lalÃ¡s lehetÅ‘sÃ©gÃ©t.

****dreki hvislarann****

Az tÃ©l-elÅ‘ Ã©jszakai hidege mÃ©g kellemetlenebb a tengeri szÃ©lben. Mozdulatlanul Ã¼lni a SzÃ¡mkivetett hajÃ³ fedÃ©lzetÃ©n pedig mÃ©g rosszabb, mint elsÅ‘re hitte. FÅ‘leg, hogy fogalma sincs, mi van Hablattyal. Biztosan volt valami terve, amikor meglÃ³gtak, de szeretnÃ© inkÃ¡bb azt hinni, hogy biztonsÃ¡gban van Ã©s melegben, Ã©s mÃ©g csak vÃ©letlenÃ¼l sem jÃ¶n utÃ¡nuk arra a szigetre, amit leghamarabb is valamikor hajnalban fognak elÃ©rni. Persze az elkÃ©pzelÃ©s elÃ©g remÃ©nyt vesztett, hiszen Hablaty mindig nyakig van a bajban. LegalÃ¡bbis a rÃ©gi Hablaty. MostanÃ¡ban mÃ©g annyira sincs Ã¶tlete, mire gondol a fia, mint rÃ©gen. TÃ¶bbet beszÃ©lnek, mÃ©gis olyan, mintha mÃ©g annyit sem tudna rÃ³la. Most bÃ¡nja csak igazÃ¡n, hogy annyira makacsul ragaszkodott hozzÃ¡, hogy egyetlen szÃ³t se szÃ³ljon arrÃ³l, ami vele tÃ¶rtÃ©nt. Hogy megtiltotta, hogy bÃ¡rkinek beszÃ©ljen rÃ³la. Hogy halÃ¡lra rÃ©mÃ-tette az Ã©rzettel, hogy ha megteszi, el kell kÃ¼ldenie a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡t. Pedig lÃ¡tta, milyen volt nÃ©lkÃ¼le. Ã‰s biztos benne, hogy ezzel fogta meg, hogy Hablaty azÃ©rt nem tett eddig semmi kirÃ-vÃ³t, mert tart tÅ‘le, hogy megint elhagyja a barÃ¡tja. Pedig igaza volt, nincs tÃ¶bbÃ© sÃ¡rkÃ¡nytÃ¡madÃ¡s, a sÃ¡rkÃ¡nyok elkerÃ¼lik a szigetet, bÃ©ke van. Soha ilyen nyugodtan nem kÃ©szÃ¼lhettek a tÃ©lre, mint most. Ã‰s ez a fiÃ¡nak kÃ¶szÃ¶nhetÅ‘, meg a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡nak. Ã‰s ahelyett, hogy megkÃ¶szÃ¶nte volna, megbÃ¼ntette, rÃ¡ijesztett, feltÃ©telekhez kÃ¶tÃ¶tte, hogy a barÃ¡tjÃ¡val lehessen, Ã©s Å‘ belement mindenbe, mintha tÃ©nyleg hibÃ¡s lenne bÃ¡rmiben. Mintha kegyet gyakorolnÃ¡nak azzal, hogy visszafogadjÃ¡k a tÃ¶rzsbe.
>Ã‰les kiÃ¡ltÃ¡s rÃ¡ngatja ki a gondolatokbÃ³l, felkapja a fejÃ©t. Az emberek meglepetten forgatjÃ¡k a fejÃ¼ket. Az egyik hajÃ³ eltÅ±nt mÃ¶gÃ¼lÃ¼k... nem is, csak a lÃ¡mpÃ¡s aludt el, ami az Ã¡rboc oldalÃ¡ra volt akasztva a vitorla alatt. LÃ¡t egy Ã¡rnyat elsuhanni, s egy kÃ¶vetkezÅ‘ lÃ¡mpÃ¡s fÃ©nye is kihuny. AztÃ¡n sorra a tÃ¶bbi is, Ã©s a hÃ©t hajÃ³bÃ³l Ã¡llÃ³ flottÃ¡ra sÃ¶tÃ©tsÃ©g borul. EgyedÃ¼l Alvin hajÃ³jÃ¡n van mÃ©g fÃ©ny, a SzÃ¡mkivetett-vezÃ©r morogva kapkodja a fejÃ©t.
- Mi a fene... â€“ mormogja a bajszÃ¡ba, majd egy sÃ¶tÃ©t Ã¡rny suhan el mellettÃ¼k hihetetlen gyorsasÃ¡ggal, az egÃ©sz hajÃ³ billen egyet az erejÃ©tÅ‘l, Ã©s itt is sÃ¶tÃ©t lesz. â€“ GyÃºjtsÃ¡tok meg a lÃ¡mpÃ¡sokat! â€“ csattan fel.
>FÃ©m ezÃ¼stÃ¶s csillanÃ¡sa a gyÃ©r fÃ©nyben a hajÃ³n, Ã©s egy halk fÃ¼ttyszÃ³ hallatszik.
SÃ¡rkÃ¡nyszÃ¡rnyak verdesÃ©se.
>Egy ember â€“ egy SzÃ¡mkivetett â€“ Ã¼vÃ¶ltÃ©se.
Tompa puffanÃ¡s a legkÃ¶zelebbi hajÃ³ felÅ‘l, Ãºjabb kiÃ¡ltÃ¡sok.
>Ã‰s az egÃ©sz elÃ¶lrÅ‘l.
SÃ¡rkÃ¡nyok ragadjÃ¡k el az embereket a hajÃ³rÃ³l!
>Ã–sszevillan a tekintetÃ¼k BÃ©lhangossal, de nem mozdulnak. Csak sejti, mi tÃ¶rtÃ©nik. Csak Alvin marad, aki az Ã¡rbocnak feszÃ¼lve, szekercÃ©t csapÃ¡sra tartva Ã¡ll, a tekintetÃ©t kapkodja. Csend van, csak a tenger moraja.
Szikra villan, aprÃ³ lÃ¡ng lobban a hajÃ³ orrÃ¡ban, Ã©s egy imbolygÃ³ lÃ¡mpÃ¡s meleg fÃ©nye vetÃ¼l kÃ¶rbe. A fÃ©nykÃ¶r legszÃ©lÃ©n kirajzolÃ³dik Hablaty alakja. Egy lÃ¡ndzsa hegyÃ©n tartja a lÃ¡mpÃ¡st.
>- SzÃ³val igazak a pletykÃ¡k â€“ szÃ³lal meg Alvin. A hangja elÃ©gedett.
- Add fel, Alvin. â€“ A fia hangja komoly, hatÃ¡rozott. Nyugodt Ã©s hÅ±vÃ¶s. EgÃ©szen mÃ¡s, mint bÃ¡rmikor mÃ¡skor, amikor kapkodÃ³san hadar Ã©s el-elakad a szavakban. Alvin mÃ©gis felnevet rajta.
>- Ugyan, hiszen mÃ©g nem is beszÃ©lgettÃ¼nk.
- Nem tÃ¡rgyalni jÃ¶ttem â€“ jelenti ki egyszerÅ±en.
>- Nagy szavak â€“ jegyzi meg a fÃ©rfi. Lassan kÃ¶zelebb indul

Hablatyhoz, aki nem mozdul. â€“ De tetszenek â€“ teszi hozzÃ¡. Leereszti a szekercÃ©t. â€“ Ã‰rdekes pletykÃ¡k keringenek rÃ³lad mostanÃ¡ban. SzÃ-vesen meghallgatnÃ¡m a te verziÃ³dat is â€“ mondja, Ã©s szinte szÃ-vÃ©lyes. Szinte kedves, Ã©rdeklÅ‘dÅ‘ Ã©s barÃ¡tsÃ¡gos. Hablaty azonban nem vÃ¡laszol. A feszÃ¼lt csend elnyÃºlik. â€“ TÃ©nyleg nem akarod elÃ¡rulni senkinek, vagy csak azÃ©rt teszed, mert az apÃ¡d rÃ¡d parancsolt? Mert Å‘ Ã©szre sem veszi, mennyi mindent tettÃ©l Ã©rtÃ¼k, hogy mennyit vÃ¡ltoztÃ¡l, csak folyton bÃ¼ntetÃ©ssel fenyegetÅ‘zik, Ã©s-
- Mit akarsz a sÃ¡rkÃ¡nyoktÃ³l? â€“ vÃ¡g kÃ¶zbe Hablaty higgadtan. Ã‰gy tÅ±nik, minden lepereg rÃ³la, amit Alvin mond. HiÃ¡ba van igaza. Ã‰s ha Alvin meggyÅ‘znÃ©, hogy vele tartson, nem tudna mondani semmit, amivel marasztalhatnÃ¡. MegÃ©rtenÃ©, miÃ©rt akarna elmenni.
>- Okos fiÃº vagy â€“ nevet fel Alvin. â€“ Mit gondolsz, mit akarok?
- Hatalmat.
>- Nagyon jÃ³! LÃ¡tom, Ã©rtjÃ¼k egymÃ¡st.
- Nem tudsz elvenni tÅ‘lem olyasmit, amim nincsen â€“ mondja erre Hablaty. â€“ Nem tudok parancsolni a sÃ¡rkÃ¡nyoknak, Ã©s soha nem is fogok tudni. â€“ A fÃ©rfi felmorran, Ãºjra magasra lendÃ-ti a szekercÃ©t.
>- Biztos akarok lenni ebben â€“ feleli Alvin, megindulva felÃ©.
- A barÃ¡tomnak azt hiszem, nem tetszel â€“ int valahovÃ¡ fel, Alvin megperdÃ¼l Ã©s felnÃ©z az Ã¡rbocra. A keresztrÃºdon hatalmas sÃ¶tÃ©t Ã¡rny kuporog. Hablaty fellendÃ-ti a lÃ¡mpÃ¡st, a sÃ¡rkÃ¡ny kÃ©klila lÃ¡ngot lehel rÃ¡, forrÃ³sÃ¡g kÃ-sÃ©ri a robbanÃ¡st. Az Ã©jfÃºria kitÃ¡rja a szÃ¡rnyait, leugrik, a sÃºlyÃ¡tÃ³l vÃ©szesen oldalÃ¡ra billen az egÃ©sz hajÃ³, majd elrugaszkodik a korlÃ¡trÃ³l, Ã©s eltÅ±nik a sÃ¶tÃ©tben.
>- LelÅ‘ni! â€“ Ã¼vÃ¶lt fel Alvin. Hablaty fÃ¼ttyent egy rÃ¶videt, mire nÃ©gy sÃ¡rkÃ¡ny Ã¼vÃ¶ltve bukik alÃ¡ a sÃ¶tÃ©tsÃ©gbÅ‘l, Ã©s Ã©ppen a hajÃ³kat elkerÃ¼lve tÃ¼zet okÃ¡dva rÃ¶ppennek el felettÃ¼k. PÃ¡ra csap fel Ã©s sÃ¡rkÃ¡nylÃ¡ng szag Ã©rzÅ‘dik a levegÅ‘ben.
- Add fel, Alvin, tÃºlerÅ‘ben vagyunk. â€“ A kavarodÃ¡st kihasznÃ¡lva a fiÃº mÃ¡r az Ã¡rboc tÃºloldalÃ¡n van, hozzÃ¡juk kÃ¶zelebb. Az imbolygÃ³ hajÃ³n is olyan Ã¼gyesen mozog, hogy mÃ©g csak meg sem billen kÃ¶zben. Alvin dÃ¼hÃ©ben a feketÃ© sÃ¡rkÃ¡ny utÃ¡n hajÃ-tja a szekercÃ©jÃ©t, amikor az elhÃºz mellettÃ¼k. â€“ Ã‰s elfelejted, hogy nem te vadÃ¡szol rÃ¡, hanem Å‘ rÃ¡d. â€“ Hablaty hangjÃ¡ban van valami. Egy kis bÃ¼szkesÃ©g, talÃ¡n? â€“ A lÃ¡ngjÃ¡val hegyeket tesz arrÃ©bb, a tÃ¼ze megolvasztja az edzett acÃ©lt is, soha nem hibÃ¡zik, a legÃ¼gyesebb vadÃ¡sz a levegÅ‘ben Ã©s a fÃ¶ldÃ¶n, a vÃ-zben sem hagyja veszni a zsÃ¡kmÃ¡nyÃ¡t. Ã‰n a helyedben imÃ¡dkoznÃ©k.
>Alvin most felÃ© fordul, Ã¶les lÃ©ptekkel indul meg. Hablaty nem mozdul, Ã©s Ã©ppen abban a pillanatban, amikor Alvin rÃ¡ugrana, a sÃ¡rkÃ¡ny a hÃ¡tÃ¡ra vetÅ‘dik valahonnan Ã©s leterÃ-ti. Hablaty Ã©ppen csak arrÃ©bb perdÃ¼l az ÃºtbÃ³l. Az Ã©jfÃºria teli tÃ¼dÅ‘bÅ‘l Ã¼vÃ¶lt fel, a hangja fÃ¼lsÃ¼ketÃ-tÅ‘en Ã©les.
- A sÃºlya pedig legalÃ¡bb hÃ¡rom megtermett jakÃ©val egyezik â€“ teszi hozzÃ¡ Hablaty, ezÃºttal mÃ¡r hatÃ¡rozottan vidÃ¡m rezgÃ©ssel a hangjÃ¡ban. A sÃ¡rkÃ¡ny morog. A hang dÃ¼hÃ¶sen hullÃ¡mzik elÅ‘ a torkÃ¡bÃ³l. â€“ Ã‰s egyikÃ¼nk sem tÃºl tÃ¼relmes.
>- Rendben! â€“ morran fel a fÃ©rfi. â€“ Feladom!
- Jobb kÃ©sÅ‘bb, mint soha â€“ von vÃ¡llat Hablaty lazÃ¡n. â€“ Nem lÅ‘sz rÃ¡nk, Ã©s nem jÃ¶ssz utÃ¡nunk, kÃ¼lÃ¶nben a flottÃ¡d a nyÃ-lt tengeren fog porig Ã©gni, vilÃ¡gos? â€“ A sÃ¡rkÃ¡ny felmordul, mintha nyomatÃ©kot akarna adni a szavainak. PlÃ©hpofa egy pillanatig nem tudja eldÃ¶nteni, hogy anÃ©lkÃ¼l mennyit Ã©rnÃ©nek, de gyanÃ-tja, hogy az eshetÅ‘sÃ©get mindenkÃ©ppen szÃ¡mba kell venni.
>- VilÃ¡gos-vilÃ¡gos...
Hablaty lÃ©p egyet hÃ¡tra, Ã©s csak a fejÃ©vel biccent a sÃ¡rkÃ¡nynak. Annak mancsai Alvin karjaira szorulnak, elrÃºgja magÃ¡t a recsegÅ‘ fadeszkÃ¡ktÃ³l Ã©s a

legkÃ¶zelebbi hajÃ³ra ejti Ãºgy hÃ¡rom mÃ©ter magasrÃ³l.

>HablatybÃ³l kiszakad egy sÃ³haj, ahogy felÃ©jÃ¼k fordul Ã©s leteszi a fegyvert, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nya visszaÃ©r a hajÃ³ra. EzÃºttal olyan Ã³vatosan szÃ¡ll le, hogy meg sem billen alattuk az ingatag szerkezet. A SzÃ¡mkivetett-hajÃ³k kiszolgÃ¡ltÃ¡k mÃ¡r az idejÃ¼ket.
- Ez mind szÃ©p Ã©s jÃ³ â€“ kezdi BÃ©lhangos a torkÃ¡t kÃ¶szÃ¶rÃ¼lve â€“, de a kulcsokat nÃ¡la hagytad.
>- Biztos vagy benne? â€“ kÃ©rdi halovÃ¡nyan elmosolyodva Ã©s halkan fÃ¼ttyent egyet. CsettegÅ‘ hangokkal egy rettenetes rÃ©m rÃ¶ppen a karjÃ¡ra egy hordÃ³ mÃ¶gÃ¼l, szÃ¡jÃ¡ban a kulcsok. â€“ Ægyes vagy â€“ dicsÃ©ri a kis sÃ¡rkÃ¡nyt, mikor az a kezÃ©be ejti a kulcscsomÃ³t, Ã©s a fejÃ©t az arcÃ¡hoz dÃ¶rgÃ¶li. â€“ MÃ¡r akkor elcsente Ã‘ket, mielÅ‘tt a hajÃ³ra Ã©rtem volna â€“ mondja Ã³vatos-halkan, de ahogy a kis sÃ¡rkÃ¡ny mormogÃ³ hangot hallat, Ã©s feljebb mÃ¡szik a vÃ¡llÃ¡ra, muszÃ¡j rÃ¡mosolygnia. A rÃ©m minden jel szerint nagyon jÃ³l Ã©rzi magÃ¡t Hablaty vÃ¡llÃ¡n Ã¼lve, Ã©s a fiÃºnak sincs kifogÃ¡sa ellene.
A kis sÃ¡rkÃ¡ny hirtelen dermed meg, a fejÃ©t forgatja, majd egy rÃ©mÃ¼lt kiÃ¡ltÃ¡ssal elugrik a fiÃº vÃ¡llÃ¡rÃ³l Ã©s elszelel. Az Ã©jfÃºria is hegyezi a fÃ¼leit, s mÃ©g Hablaty is feszÃ¼lten Ã¡ll.
>- Mi ez? â€“ kÃ©rdezi halkan, szinte csak magÃ¡tÃ³l. â€“ N-nagyon gyors, Ã©s... â€“ Ledobja a kulcsokat a padlÃ³ra, ahogy elÅ‘re lendÃ¼l Ã©s elszalad mellettÃ¼k, fel a vitorla hÃ¡tsÃ³ kÃ¶teleibe kapaszkodva. A sÃ¡rkÃ¡ny utÃ¡na. Hablaty Ã©lesen fÃ¼ttyent, ez ismerÅ‘s, talÃ¡n akkor hallotta, mikor elkÃ¼ldte a sÃ¡rkÃ¡nyt, mire az Ã©jfÃºria felmordul, megbÃ¶kdÃ¶si. â€“ N-nem, Ã©n maradok. Te menj csak. â€“ A tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡ny odafent hirtelen indul visszafelÃ©, meglepett kiÃ¡ltÃ¡sok hallatszanak felÅ‘lÃ¼k, talÃ¡n a tÃ¶bbi gyerek is velÃ¼k jÃ¶tt? Mi ez az egÃ©sz? â€“ Senki ne mozduljon â€“ suttogja Hablaty a csendbe. Az Ã©jfÃºria morog.
Robban mellettÃ¼k a vÃ-ztÃ¼kÃ¶r, ahogy egy sÃ¡rkÃ¡ny Ã¼vÃ¶ltve kiemelkedik a tengerbÅ‘l.

****dreki hvislarann****

A forrkatlan felÃ©jÃ¼k sem pillant, zubogÃ³ Ã©s letaglÃ³zÃ³ gyÅ±lÃ¶lettel a tÃ¶bbi hajÃ³ felÃ© veti magÃ¡t. RÃ©mÃ¼lt kiÃ¡ltÃ¡sok hallatszanak a sÃ¶tÃ©tben. Fogatlan ijedtsÃ©gÃ©t is Ã©rzi.
>- CsinÃ¡lnunk kell valamit! â€“ Ã‰rzi, hogy Fogatlannak nem tetszik az Ã¶tlet, de nincs vÃ¡lasztÃ¡suk, azt egyikÃ¼k sem akarja, hogy a SzÃ¡mkivetett-hajÃ³k elsÃ¼llyedjenek, akÃ¡rmennyire is ellensÃ©gek. â€“ Csak nyugtassuk meg valahogy â€“ mormogja maga elÃ©. Fogatlan ugrik, lÃ¡ngot kÃ¶p a forrkatlanra. Az rÃ¡juk pillant, a barÃ¡tja rÃ¡Ã¼vÃ¶lt, szÃ¡rnyait kitÃ¡rva, kihÃ-vÃ¡st Ã¼zenve. â€“ HÃ¡t, nem Ã-gy gondoltam, de mindegy...
A hajÃ³ tÃºlsÃ³ oldalÃ¡hoz rohan, el az apja mellett. Csak remÃ©nykedik, hogy nem fognak rÃ¡tÃ¡madni az idegen sÃ¡rkÃ¡nyra. Csak remÃ©nykedik (mÃ©g mindig), hogy valahogy megÃºssza ezt az egÃ©szet. MÃ©ly levegÅ‘t vesz, Ã©s amikor a forrkatlan odaindul hozzÃ¡juk, kÃ¼ld felÃ© egy nyugtatÃ³, barÃ¡tsÃ¡gos Ã©rzÃ©st. Valamit, ami azt Ã¼zeni, bÃ©kÃ©t akar. Hogy ne bÃ¡ntsÃ¡k egymÃ¡st.
>A SzÃ¡mkivetett-hajÃ³k egyre tÃ¡volodnak, evezÅ‘kkel segÃ-tenek az Ã©jszakai szÃ©lnek, Ã©s Hablaty nem is bÃ¡nja, hogy eltÅ±nnek innen. A forrkatlan karnyÃºjtÃ¡snyira tÅ‘lÃ¼k emelkedik ki a tengerbÅ‘l Ãºjra, vÃ-zcseppek zÃ¡poroznak kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte. ForrÃ³vizet kÃ¶p, de Fogatlan egy pillanattal elÅ‘bb betakarja a szÃ¡rnyÃ¡val. Ahogy a tÅ±z, Ãºgy a gÅ‘zÃ¶lgÅ‘ vÃ-z sem Ã¡rt a sÃ¡rkÃ¡nybÅ‘rnek.
- HÃ©-hÃ©, nyugalom â€“ szÃ³lÃ-tja meg a sÃ¡rkÃ¡nyt, Ã©s megint prÃ³bÃ¡l nyugodt Ã©rzÃ©st sugÃ¡rozni felÃ©. MikÃ¶zben Ã©rzi annak

mindent elsÃ¶prÅ‘ dÃ¼hÃ©t, Ã©s nem Ã©rti. â€“ Semmi baj, semmi baj, mi nem fogunk bÃ¡ntani â€“ suttogja. â€“ Mondd csak meg neki â€“ bÃ¶ki meg finoman Fogatlant. Fogatlan megprÃ³bÃ¡l beszÃ©lni a mÃ¡sik sÃ¡rkÃ¡nnyal â€“ legalÃ¡bbis valami ilyesmi tÃ¶rtÃ©nik kÃ¶ztÃ¼k, mÃ-g Å‘ kitartÃ³an igyekszik a lehetÅ‘ legnyugodtabb Ã©rzÃ©seket Ã¡rasztani. Fogatlan hirtelen felvinnyog mellette, rÃ©mÃ¼lten kuporodik le, a fÃ¼lei a fejÃ©re lapulnak. â€“ Mi a baj, pajti?

>Egy pillanat, Ã©s megÃ©rzi. MÃ¡r amit Å‘ megÃ©rthet egy sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zÃ¶tt folyÃ³ beszÃ©lgetÃ©sbÅ‘l, azok az Ã©rzÃ©sek, amik Ã¡t meg Ã¡tjÃ¡rjÃ¡k most Fogatlant. Egy feldÃºlt fÃ©szek fÃ¡jdalma, tÃ¶rÃ¶tt tojÃ¡sok bÃ¡nata, Ã©s az egyedÃ¼llÃ©t rettenete. KÃ¶nnyek gyÅ±lnek a szemeibe.
- Shh, semmi baj. â€“ VigasztalÃ³n a fejÃ©re simÃ-tja a kezÃ©t. â€“ Semmi baj, nem lesz semmi baj, ez mÃ¡r elmÃºlt â€“ nyugtatja halkan. Visszafordul a sÃ¡rkÃ¡ny felÃ©, az inkÃ¡bb mÃ¡r Ã©rdeklÅ‘dve figyeli Å‘ket, talÃ¡n Fogatlannak kÃ¶zben sikerÃ¼lt meggyÅ‘znie, hogy nem kell elsÃ¼llyesztenie az ember-hajÃ³t, Ã©s Å‘ Ã³vatosan igyekszik azt Ã¼zenni felÃ©, hogy barÃ¡t. Hogy nem fogja bÃ¡ntani. KinyÃºjtja felÃ© a kezÃ©t.
>- Hablaty! Annak a sÃ¡rkÃ¡nynak mÃ©rgezÅ‘ a harapÃ¡sa! â€“ kiÃ¡lt rÃ¡ az apja rÃ©mÃ¼lten.
- Nem fog megharapni â€“ jelenti ki nyugodtan, hangosan. â€“ Nem rÃ¡nk dÃ¼hÃ¶s â€“ teszi hozzÃ¡. ElfordÃ-tja a tekintetÃ©t.
>A forrkatlan felÅ‘l most meglepett Ã©rzÃ©sek Ã©rkeznek, Ã©s lassan odahajtja a fejÃ©t hozzÃ¡. Megsimogatja az orrÃ¡t.
- Minden rendben â€“ susogja mÃ©ly levegÅ‘t vÃ©ve. â€“ IgazÃ¡n, annyira sajnÃ¡lom, ami tÃ¶rtÃ©nt. De kÃ©rlek... kÃ©rlek, tÃ©ged is bÃ¡ntani fognak, megÃ¶lnek, ha kÃ¶zel merÃ©szkedsz az emberek hajÃ³ihoz. Van a kÃ¶zelben egy mÃ¡sik fÃ©szek, egy olyan hely, ahol vannak hozzÃ¡d hasonlÃ³k, menj el hozzÃ¡juk inkÃ¡bb. Rossz Ã©rzÃ©s, de... â€“ Egy idÅ‘ utÃ¡n hagyja hogy az Ã©rzÃ©sek szÃ©p lassan Ã¡tÃ¡ramoljanak a sÃ¡rkÃ¡nyba, szavak nÃ©lkÃ¼l, hiÃ¡ba Ã©rtenÃ© meg, amit mondani akar, Ã-gy kÃ¶nnyebb. KÃ¶nnyebb olyasmikre gondolni, amiket hangosan soha nem mondott ki, vagy csak Fogatlannak beszÃ©lt rÃ³luk. â€“ Minden rendben lesz. â€“ A forrkatlan nyugodtabb, Ã©s megbÃ¶ki a vÃ¡llÃ¡t, mire megsimogatja a fejÃ©t. Fogatlan hÃ¡tulrÃ³l simul a hÃ¡tÃ¡hoz dorombolva. Halkan felnevet. AztÃ¡n feltÅ±nik valami. â€“ Te nem is azokbÃ³l a fÃ©szkekbÅ‘l szÃ¡rmazol, amik a kÃ¶zelben vannak â€“ jegyzi meg, szinte magÃ¡nak. Ez a sÃ¡rkÃ¡ny kisebb, Ã©s talÃ¡n sÃ¶tÃ©tebb is, mint azok a forrkatlanok, amik a kÃ¶rnyÃ©ken Ã©lnek. Olyan fÃ©szekrÅ‘l, ahol tengeri sÃ¡rkÃ¡nyok Ã©lnek, tÃ¶bbrÅ‘l is tud a kÃ¶rnyÃ©ken. Ezek a sÃ¡rkÃ¡nyok Ã¡ltalÃ¡ban nem tÃ¡madnak emberre, csak ha fenyegetve Ã©rzik a fiÃ³kÃ¡ikat vagy a terÃ¼letÃ¼ket. â€“ Az Ã©szaki fÃ©szekbÅ‘l vagy, onnan fentrÅ‘l? Ki hajÃ³zik fel oda, hogy feldÃºljon egy fÃ©szket, ami jÃ©g Ã©s sziklÃ¡k alatti barlangokban van? â€“ tanakodik magÃ¡ban. â€“ Hiszen mÃ©g mi is csontig fagytunk ott... â€“ Elgondolkodik egy pillanatra, de kizÃ¶kkenti, hogy a forrkatlan tovÃ¡bb menne, egÃ©szen felvillanyozta a gondolat, hogy talÃ¡n Ãºj otthonra lelhet. â€“ Menj csak â€“ suttogja. â€“ VigyÃ¡zz magadra Ã©s kerÃ¼ld el az embereket.
>A sÃ¡rkÃ¡ny mÃ©g egyszer hozzÃ¡ bÃºjik, majd vÃ¡lt mÃ©g pÃ¡r szÃ³t Fogatlannal, Ã©s eltÅ±nik a vÃ-zben. Hablaty visszafordul az apjÃ¡hoz, aki nem szÃ³l semmit, Ã©s ettÅ‘l elszorul a torka. Biztosan nagyon dÃ¼hÃ¶s rÃ¡. Alvinnak igaza volt. De nem Ã¡llhat ezÃ©rt SzÃ¡mkivetettnek. Ha mindenÃ¡ron el kell mennie HibbantrÃ³l, akkor a sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zÃ© menne vissza.
Ezen gondolkodik, mÃ-g felveszi a kulcsokat a hajÃ³padlÃ³rÃ³l, Ã©s odalÃ©p MorgÃ³pÃ³choz, aki legkÃ¶zelebb Ã¡ll hozzÃ¡. Kinyitja a zÃ¡rat, a bilincs csÃ¶rÃ¶mpÃ¶lve esik le. A fÃ©rfi megdÃ¶rgÃ¶li a csuklÃ³it, majd elkapja a tunikÃ¡jÃ¡nÃ¡l fogva, Ã©s felemeli. Iszonyatos erÅ‘vel tÃ¶r rÃ¡ a

Jorgenson fÃ©rfi dÃ¼he, amit irÃ¡nta Ã©rez. Megdermed, leblokkol, vÃ©dekezni sem tud ellene, szinte megfojtja az Ã©rzÃ©s. Csak nÃ©z a fÃ©rfi szemeibe, rÃ©mÃ¼lten, alig hallja meg Fogatlan morgÃ¡sÃ¡t vagy az apja felkiÃ¡ltÃ¡sÃ¡t, amikor MorgÃ³pÃ³c a tengerbe hajÃ-tja.

>Minden rettenetesen hideg hirtelen, a levegÅ‘hiÃ¡ny Ã©geti a tÃ¼dejÃ©t, de mÃ©g mindig elnehezÃ-ti tagjait a rÃ©mÃ¼let, Ã©s egy gondolat mÃ©g, jogos a dÃ¼he, hiszen...<p>

A fejezet elÅ‘tti idÃ©zet az Imagine Dragons â€“ Ready, Aim, Fire c. dalÃ¡bÃ³l van.

9. Nyolcadik fejezet

So wake me up when it's all over.

VIII. Fejezet

A sÃ¡rkÃ¡ny MorgÃ³pÃ³cra vicsorÃ-t, ugrik egyet, ellÃ¶ki a fÃ©rfit, Ã©s a vÃ-zbe veti magÃ¡t Hablaty utÃ¡n. PlÃ©hpofa odaugrik a korlÃ¡thoz, azt a helyet nÃ©zi, ahol a sÃ¡rkÃ¡ny eltÅ±nt, a rÃ©mÃ¼let, a pÃ¡ni fÃ©lelem, hogy elveszÃ-ti a fiÃ¡t â€“ megint â€“ a csontjÃ¡ig megdermeszti.
>NÃ©hÃ¡ny Ã¶rÃ¶knek tetszÅ‘ pillanat mÃºlva a sÃ¡rkÃ¡ny kitÃ¶r a vÃ-zbÅ‘l, mancsai kÃ¶zt a fiÃº, Ã©s leszÃ¡ll a hajÃ³ra. Ã“vatosan teszi a deszkÃ¡kra, arrÃ©bb lÃ©p Ã©s megrÃ¡zza magÃ¡t.
- Hablaty! â€“ ugrik oda hozzÃ¡. MÃ©g hozzÃ¡ sem Ã©r, a fiÃº felkÃ¶hÃ¶g, a hasÃ¡ra fordul Ã©s feltÃ©rdel. Reszket, Ã©s amikor Ãºjra szÃ³lÃ-tja, felkapja a fejÃ©t. Az arcÃ¡ba csorog a vÃ-z a hajÃ¡bÃ³l, mÃ©gis, a szemei tÃ¡gra nyÃ-lva, bennÃ¼k rÃ©mÃ¼let, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny felmordul, visszalÃ©p mellÃ©, megÃ¡ll felette Ã©s egyenesen a szemeibe nÃ©zve rÃ¡mordul. Most tÃ©nyleg fenevadnak lÃ¡tszik, ahogy a szemei rÃ©snyire szÅ±kÃ¼lnek, Ã©s a fogait villogtatja rÃ¡juk.
>- N-ne... â€“ Hablaty megint kÃ¶hÃ¶g, ahogy szÃ³lni prÃ³bÃ¡l, mire a sÃ¡rkÃ¡ny felÃ© hajol. â€“ Nem bÃ¡nthatsz senkit, mÃ¡r mondtam â€“ mondja ezÃºttal hatÃ¡rozottabban. FelkÃ¡szÃ¡lÃ³dik az Ã©jfÃºriÃ¡ba kapaszkodva, a mozgÃ¡sa darabos, esetlen a vizes ruhÃ¡kban, Ã©s tÃ¼sszent egyet. A hajÃ³ orrÃ¡ba megy, a sÃ¡rkÃ¡ny minden mozdulatÃ¡t kÃ¶veti, Ã©s a lehetÅ‘ legtÃ¡volabb tÅ‘lÃ¼k, a fiÃº kÃ¶rÃ© tekeredik. MÃ¶gÃ© fekszik, hogy felfogja a szelet, a farkÃ¡val elÃ¶lrÅ‘l Ã¶leli Ã¡t, Ã©s az egyik szÃ¡rnyÃ¡t is fÃ¶lÃ© hajtja. Hablaty eltÅ±nik a fekete pikkelyek Ã©s bÅ‘rredÅ‘k kÃ¶zt, Ã©s az Ã©jfÃºria odahajtja a fejÃ©t, miutÃ¡n meggyÅ‘zÅ‘dÃ¶tt rÃ³la, hogy nem akarnak odamenni hozzÃ¡juk. KitÃ¡tja a szÃ¡jÃ¡t Ã©s lÃ¡ngot lobbant benne, a forrÃ³sÃ¡g hozzÃ¡juk is elÃ©r. Rettenetes beismerni, de most a sÃ¡rkÃ¡ny tehet a legtÃ¶bbet HablatyÃ©rt. Ha rÃ¶gtÃ¶n visszafordulnak is, leghamarabb hajnalra Ã©rnek Hibbantra.
BÃ©lhangos egy jÃ³l irÃ¡nyzott mozdulattal visszaÃ¼tÃ¶tte MorgÃ³pÃ³cot, mikor megprÃ³bÃ¡lt felÃ¡llni, Ãºgyhogy most elterÃ¼lve fekszik a recsegÅ‘, rÃ©gi deszkÃ¡kon. Csendes egyetÃ©rtÃ©sben vÃ©gre kinyitjÃ¡k a bilincseket, Ã©s fordÃ-tanak a hajÃ³ kormÃ¡nyrÃºdjÃ¡n, hogy hazafelÃ© vehessÃ©k az irÃ¡nyt a szÃ©l segÃ-tsÃ©gÃ©vel.
>Annyira szeretne mondani valamit Hablatynak, de nem tudja, hol kellene kezdenie. Annyira szeretnÃ© azt mondani, hogy... bocsÃ¡sson meg neki, amiÃ©rt egyÃ¡ltalÃ¡n ez megtÃ¶rtÃ©nhetett. De amikor kÃ¶zelebb prÃ³bÃ¡l menni, az Ã©jfÃºria rÃ¡villantja a szemeit, mÃ©g csak fel sem mordul, a pillantÃ¡sÃ¡bÃ³l lÃ¡tszik, hogy nem hagynÃ¡, hogy most bÃ¡rki Hablaty kÃ¶zelÃ©be menjen. Ã‰s talÃ¡n igaza van.
BÃ¡rmennyire is kedvez a szÃ©ljÃ¡rÃ¡s, bÃ¡rmennyire is

igyekszik a sÃ¡rkÃ¡ny megszÃ¡rÃ-tani, mire a sziget kÃ¶zelÃ©be Ã©rnek, Hablaty kÃ¶hÃ¶g.

****dreki hvislarann****

A fÃ©lÃ¡lomban, amibe a reszketÃ©s ringatta megÃ©rzi az embereket. Felrezzen, kÃ¶rÃ¼lnÃ©z, Fogatlan farokredÅ‘i mellÅ‘l halovÃ¡ny fÃ©ny szÅ±rÅ‘dik be a sÃ¡rkÃ¡nyszÃ¡rny alÃ¡. MÃ¡r kÃ¶zel lehetnek Hibbanthoz.
>- Menned kell â€“ szÃ³lal meg rekedten. MegkÃ¶szÃ¶rÃ¼li a torkÃ¡t, de nem Ã©r sokat. â€“ GyerÃ¼nk, pajti, csak repÃ¼lj lÅ‘tÃ¡volsÃ¡gon kÃ-vÃ¼lre. â€“ Fogatlan nem szÃ-vesen hagyja ott, de tovÃ¡bbi gyÅ‘zkÃ¶dÃ©s nÃ©lkÃ¼l mozdul meg kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte. Felemeli a farkÃ¡t, Ã¶sszecsukja a szÃ¡rnyÃ¡t Ã©s felÃ¡ll. Azonnal fÃ¡zik nÃ©lkÃ¼le, de a sÃ¡rkÃ¡ny egy pillanatra mÃ©g visszahajtja a fejÃ©t hozzÃ¡, vÃ©gignyal az arcÃ¡n, a tÃ¶bbiekre nÃ©z, figyelmeztetÅ‘en felmordul, majd kitÃ¡rja a szÃ¡rnyait. Elrugaszkodik a hajÃ³rÃ³l, hevesen csapkodÃ³ szÃ¡rnyakkal az Ã©gre tÃ¶r, Ã©s amikor magasabban van, mint a sziget legmagasabb pontja, fordul egyet, kitÃ¡rt szÃ¡rnyakkal kÃ¶rÃ¶zni kezd.
Hablaty felpillant a hajÃ³ oldalÃ¡n tÃºlra, teljesen vilÃ¡gos lesz, mire befutnak a kikÃ¶tÅ‘be, de addig van mÃ©g egy kis idÅ‘. Ã–sszehÃºzza magÃ¡t, kirÃ¡zza a hideg. A deszkÃ¡k recsegnek, ahogy az apja odajÃ¶n hozzÃ¡, Ã©s mÃ©g megijedni sincs ideje, kÃ¶rÃ© borÃ-tja a jakbÅ‘r kÃ¶penyÃ©t.
>- Hogy Ã©rzed magad? â€“ kÃ©rdezi, Ã©s a hangja csendes, mÃ©ly, puha.
- JÃ³l â€“ hazudja azonnal, meglepetten. MÃ©g mindig rekedt, felkÃ¶hÃ¶g, amikor megprÃ³bÃ¡lja megint megkÃ¶szÃ¶rÃ¼lni a torkÃ¡t. Ã“vatos Ã©rintÃ©s az arcÃ¡n, a keze meleg, kedves.
>- NemsokÃ¡ra hazaÃ©rÃ¼nk â€“ dÃ¶rmÃ¶gi, mintegy nyugtatÃ¡skÃ©pp. Hablaty nem Ã©rzi magÃ¡t nyugodtnak â€“ fÃ¡radtnak, Ã©s idegesnek annÃ¡l inkÃ¡bb. Ã‰s fÃ¡zik, rettentÅ‘en fÃ¡zik, jobban, mint mikor Fogatlannal felkeveredtek annyira Ã©szakra, hogy mÃ©g a sÃ¡rkÃ¡ny is reszketve fÃ¡zott a hidegben. Olyan gyorsan fordultak vissza, amilyen gyorsan csak lehetett.
Figyeli egy ideig a hajÃ³t, a fÃ©nyben jobban lÃ¡tszik, hogy mennyire rozoga tÃ¡kolmÃ¡ny. Alvinnak biztosan nem fog hiÃ¡nyozni. Az apja Ã©s BÃ©lhangos mogorva csendbe burkolÃ³znak, MorgÃ³pÃ³c pedig az Ã¡rbochoz van bilincselve. Nem tudja, hogy alszik, vagy csak nem mozdul, de nem is akarja tudni. ElÃ©g az, hogy fÃ©lelem kÃºszik a torkÃ¡ba, ha csak rÃ¡nÃ©z. Azt sem tudja, mi lesz most. Az apja nem tÅ±nt dÃ¼hÃ¶snek, mikor idejÃ¶tt, de ki tudja, Å‘ is biztosan fÃ¡radt, lehet, hogy kÃ©sÅ‘bb akar beszÃ©lni vele. FÃ©lig hÃ¡lÃ¡s Ã©rte, fÃ©lig Ãºgy Ã©rzi, ezt a feszÃ¼ltsÃ©get nem fogja sokÃ¡ig bÃ-rni. Fogatlan vigasztalÃ³ Ã©rzÃ©seket kÃ¼ld felÃ©, Ã©s bÃ¡torÃ-tja. Ha el akarna menni, csak eljÃ¶n Ã©rte, Ã©s mÃ¡r itt sincsenek. Felpillant, egy kÃ¶dfelhÅ‘ takarja az alakjÃ¡t a reggelben.
>Befutnak a kikÃ¶tÅ‘be, Ã©s mÃ©g meg sem Ã¡ll a hajÃ³ alatta, amikor kiugrik Ã©s az emberekkel nem tÃ¶rÅ‘dve nekiiramodik a faluba vezetÅ‘ deszkÃ¡kon felfelÃ©. Egyetlen pillanatra nÃ©znek Ã¶ssze Astriddal, lÃ¡tja a lÃ¡nyon, hogy kÃ©rdezni akar egy csomÃ³ mindent, de nem tudna most vÃ¡laszolni, csak felrohan Ã©s becsapja a hÃ¡z ajtajÃ¡t.<p>

****dreki hvislarann****

A hÃ¡z kÃ©mÃ©nye fÃ¼stÃ¶l, amikor felÃ©rnek a lÃ©pcsÅ‘kÃ¶n BÃ©lhangossal. Hablaty a kandallÃ³ mellett Ã¼l, egy rossz takarÃ³ba burkolÃ³zva, Ã©s hiÃ¡ba Ã©g a tÅ±z alig pÃ¡r lÃ©pÃ©sre tÅ‘le, reszketve hÃºzza magÃ¡t Ã¶ssze. Csak a bakancsait vette le.
>- Hablaty? MiÃ©rt nem Ã¶ltÃ¶ztÃ©l mÃ¡r Ã¡t? â€“ szÃ³lal meg, a fiÃº

felkapja a fejÃ©t, ijedten rezzen Ã¶ssze, Ã©s egy pillanatig Ãºgy nÃ©z rÃ¡juk, mintha halÃ¡lra rÃ©mÃ-tette volna.
- Nincsen mÃ¡sik ruhÃ¡m â€“ mondja vÃ©gÃ¼l halkan. Ez persze eszÃ©be sem jutott mostanÃ¡ig. â€“ D-de nemsokÃ¡ra megszÃ¡radok...
>- Ã‰s addig jÃ³l meg is fÃ¡zol â€“ kÃ¶zli erre BÃ©lhangos bosszÃºsan. â€“ Hozok tÃ¼zelÅ‘t meg vizet â€“ ezzel kifordul a hÃ¡zbÃ³l, Ã©s csukÃ³dik mÃ¶gÃ¶tte az ajtÃ³.
Csend hullik a hÃ¡zra, beszÅ±rÅ‘dnek a falu reggeli hangjai. Odamegy a kandallÃ³hoz, megpiszkÃ¡lja a tÃ¼zet Ã©s tesz rÃ¡ mÃ©g pÃ¡r hasÃ¡bot. Majd nekifog rendet rakni a tÅ±zhelynÃ©l is. Hablaty kÃ¶hÃ¶g egy kicsit, mÃ©ly levegÅ‘t vesz, vÃ©gÃ¼l megszÃ³lal:
>- SajnÃ¡lom, apa.<p>

- Mit, fiam?
>- A-azt, hogy... belekevertem a tÃ¶bbieket is, Ã©s... nem tartottam meg az Ã-gÃ©retemet sem, Ã©s...
- Ã‰s megmentettÃ©l minket, lÃ³vÃ¡ tetted Alvint, meggyÅ‘zted valahogy azt a forrkatlant, hogy menjen tovÃ¡bb bÃ©kÃ©vel Ã©s mÃ©g egy hajÃ³t is zsÃ¡kmÃ¡nyoltÃ¡l az ellensÃ©gtÅ‘l â€“ sorolja fel nagy hÃ©vvel. â€“ Mindezt egy Ã©jszaka alatt!
>- N-nem is vagy m-mÃ©rges? â€“ kÃ©rdezi, Ã©s igyekeznie kell, hogy ne tÅ±njÃ¶n fel, mennyire elszomorÃ-tja, hogy Hablaty a szavai ellenÃ©re is ilyet kÃ©rdez.
- Nem, nem vagyok â€“ jelenti ki hatÃ¡rozottan. â€“ BÃ¼szke vagyok rÃ¡d, fiam.
>A fiÃº Ãºgy nÃ©z rÃ¡, mintha nem is hinnÃ© el, amit hall.
- TÃ©-tÃ©nyleg? â€“ A szemei felragyognak, szÃ©dÃ¼lt boldogsÃ¡ggal, Ã©s elmosolyodik. Visszamosolyog Ã©s bÃ³lint. â€“ Ã‰s Fogatlan? Azt mondtad...
>- A sÃ¡rkÃ¡nyod megmentette az Ã©leted. â€“ RemÃ©li, ez pont Ãºgy hangzik, mint ahogyan akarja. RemÃ©li, hogy Ã©rzÅ‘dik, mennyire hÃ¡lÃ¡s.
Hablaty hosszan fÃºjja ki a levegÅ‘t, mint aki teljesen megnyugodott most, Ã©s szeretnÃ©, ha ez Ã-gy is lenne. Pont elÃ©g aggasztÃ³, hogy kÃ¶hÃ¶g. Ã‰pp csak rÃ¡gondol, a fiÃº rÃ¡ is kezd.

>- Csak alszom egyet, Ã©s jobban leszek â€“ mormolja maga elÃ©. Nem mondja ki, hogy ebben Å‘ is bÃ-zik.
BÃ©lhangos visszaÃ©r, a mÅ±kezÃ©re akasztva kÃ©t vÃ¶dÃ¶r vÃ-z, a hÃ³na alatt egy kisebb halom fa. Gyorsan elveszi tÅ‘le a vÃ¶drÃ¶ket, hogy a tÅ±zhely fÃ¶lÃ© akasztott edÃ©nybe Ã¶ntse a tartalmukat melegedni. TalÃ¡n nem kÃ©snek el egy forrÃ³ fÃ¼rdÅ‘vel. Hablaty bÃ¡gyadtan figyeli Å‘ket a tÅ±z mellÅ‘l, mÃ¡r nem reszket, Ã©s egyszer megkÃ©rdezi: â€“ SegÃ-tsek valamit?
>BÃ©lhangos a fejÃ©t csÃ³vÃ¡lva rÃ¡nevet.
- Te mÃ¡r kivetted a rÃ©szed a mai napbÃ³l â€“ mondja neki, aztÃ¡n megint otthagyja Å‘ket, hogy valamivel kÃ©sÅ‘bb nÃ©mi gyÃ³gyfÅ±vel tÃ©rjen vissza GothitÃ³l, amiknek kisebb edÃ©nyt akaszt a kandallÃ³ fÃ¶lÃ©.

****dreki hvislarann****

Hablaty alig vÃ¡rja a beÃ-gÃ©rt forrÃ³ fÃ¼rdÅ‘t, de a megnyugvÃ¡stÃ³l annyira elÃ¡lmosodik, hogy az sem zavarja, hogy a ruhÃ¡i mÃ©g mindig vizesen tapadnak a hÃ¡tÃ¡hoz Ã©s a lÃ¡baihoz. A hÃ¡tÃ¡t legalÃ¡bb melegÃ-ti a tÅ±z, Ã©s mÃ¡r nem fÃ¡zik annyira, ahogy egyre melegebb lesz a hÃ¡zban. Ã‰s mÃ©g a fÃ¼rdÅ‘ elÅ‘tt BÃ©lhangos megitat vele valamit, aminek fÅ±Ã-ze van, de legalÃ¡bb szinte forrÃ³n kell innia, Ã©s nagyon jÃ³l esik. RemÃ©li, hogy Fogatlan Ã©rzi, hogy minden rendben van vele, Ã©s elmegy aludni, Å‘ is egyre jobban vÃ¡gyakozik az Ã¡gya utÃ¡n az Ã©jszakai kihagyÃ¡s miatt.
>VÃ©gre kÃ©sz a fÃ¼rdÅ‘ Ã©s felÃ©lÃ©nkÃ¼lve szedi Ã¶ssze magÃ¡t a padlÃ³rÃ³l, hogy megmÃ¡rtÃ³zzon a dÃ©zsÃ¡ban, Ã©s egÃ©szen

felmelegedjen. KÃ¶zben az apja szerzett valahonnan egy kÃ¶lcsÃ¶ntunikÃ¡t, valÃ³szÃ-nÅ±leg nagy lesz rÃ¡, de lesz miben aludnia, az is valami. Kapkodva szÃ³rja le a ruhÃ¡it, Ã©s az utolsÃ³ rÃ©teget hÃ¡mozza le magÃ¡rÃ³l, amikor hirtelen lesz csend a hÃ¡zban. RÃ¡pillant a kÃ©t felnÅ‘ttre, vegyes Ã©rzelmeket lÃ¡t az arcukon. Az apja Ã¶sszerÃ¡ncolja a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t.
- Azt mondtad, nem bÃ¡ntottak. â€“ A hangja nem megrovÃ³, inkÃ¡bb csodÃ¡lkozÃ³, Ã©s mielÅ‘tt vÃ¡laszolna, kibÃºjik a nadrÃ¡gjÃ¡bÃ³l Ã©s nyakig merÃ¼l a vÃ-zben. Egy pillanatra lehunyja a szemeit, tÃºl forrÃ³, egy egÃ©szen kicsit beleszÃ©dÃ¼l, mÃ©gis nagyon jÃ³l esik annyi fagyoskodÃ¡s utÃ¡n. FelkÃ¶hÃ¶g, a vÃ-z hullÃ¡mzik kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte, egÃ©szen mÃ¡s Ã©rzÃ©s, mint a tenger jÃ©ghidege. Ha Fogatlan nem ugrik utÃ¡na, most ott lenne lent abban a rettenetes sÃ¶tÃ©tben.
>- Csak ostobasÃ¡gokat csinÃ¡ltam â€“ szÃ³lal meg vÃ©gÃ¼l. â€“ Nem akartak igazÃ¡n rÃ¡m tÃ¡madni, csak figyelmeztetni. â€“ Ã•gy gondolja. Nem dÃ¼hÃ¶s a sÃ¡rkÃ¡nyra, akinek karomnyoma ott maradt a jobb vÃ¡llÃ¡nÃ¡l, Ã©s nem dÃ¼hÃ¶s a mÃ¡sik sÃ¡rkÃ¡nyra sem, amelyiknek a fognyoma maradt a bal kÃ¶nyÃ¶kÃ©nÃ©l. AmÃºgy is, lehet, hogy nem maradnak ott Ã¶rÃ¶kre. â€“ Nem mindegyik sÃ¡rkÃ¡ny szereti, ha valaki tÃºl kÃ-vÃ¡ncsi a fiÃ³kÃ¡ira. Fogatlan sem volt velem Ã©ppen. â€“ Rendben, azÃ©rt ezek olyan emlÃ©kek, amiket szÃ-vesen elfelejtene. De tanult belÅ‘lÃ¼k, Ã©s ez a lÃ©nyeg.
Egy darabig csend van, de Ãºgy Ã©rzi, muszÃ¡j megszÃ³lalnia.
>- A-azt hiszem, a tÃ¶bbiek is Ã¶sszebarÃ¡tkoztak pÃ¡r sÃ¡rkÃ¡nnyal... â€“ MeglepetÃ©sÃ©re BÃ©lhangos felnevet. Az apja megcsÃ³vÃ¡lja a fejÃ©t, Ã©s annyit mond:
- Ha azok a sÃ¡rkÃ¡nyok fele annyira vigyÃ¡znak rÃ¡juk Ãºgy, ahogy a tiÃ©d rÃ¡d, azt hiszem, nincs okom ellenkezÃ©sre.
>Hablaty kezdi Ãºgy Ã©rezni, valami Ã¡lomba csÃ¶ppent, ami egyre szebb Ã©s szebb lesz. VÃ©gÃ¼l nem sokkal kÃ©sÅ‘bb tÃ©nyleg lefekhet Ã©s elaludhat, a kÃ¶lcsÃ¶ntunika valamivel vastagabb, mint az Ã¶vÃ©, Ã©s a hÃ¡zban kellemes meleg van, fÅ‘leg odafent. KÃ¼ld egy nyugodt gondolatot Fogatlannak, aki mÃ¡r a medencÃ©ben pihen, Ã©s elalszik.<p>

Arra Ã©bred, hogy fÃ¡zik. Ez nem olyan fÃ¡zÃ¡s, mint amikor a vizes ruhÃ¡k tapadtak rÃ¡, ez olyasfÃ©le, amit sehogy nem tud elmulasztani. Reszket Ã©s rettenetesen fÃ¡j a feje, mintha egy ponton valami erÅ‘vel nyomnÃ¡ a koponyÃ¡jÃ¡t. A rÃ©mÃ¼let a torkÃ¡ba kÃºszik, a legalsÃ³ takarÃ³t, ami a legmelegebben Ã¶leli kÃ¶rÃ¼l, magÃ¡ra hÃºzva mÃ¡szik ki az Ã¡gybÃ³l Ã³vatosan. ParÃ¡zs izzik lent, vÃ¶rÃ¶s fÃ©nybe vonva mindent, Ã©s az apjÃ¡t nem lÃ¡tja sehol. Hol lehet? Vajon megszÃ¡radtak mÃ¡r a ruhÃ¡i, hogy megkereshesse? Ã–sszeszorÃ-tja a torkÃ¡t valami a gondolatra, hogy ki kell mennie. Nem, inkÃ¡bb megvÃ¡rja a tÅ±z mellett.
>Amint vÃ©gigÃ©r a gondolatmeneten, hallja a kÃ¶zeledÅ‘ lÃ©pteket, Ã©s nyÃ-lik az ajtÃ³. Halkan, Ã©pp csak megnyikordulva.
- Apa? â€“ A sajÃ¡t hangjÃ¡t is rekedtesnek, tÃºl halknak Ã©rzi.
>- Hablaty? FekÃ¼dj vissza nyugodtan, mÃ©g csak- â€“ elhallgat, amikor lÃ©p egyet a lÃ©pcsÅ‘n, Ã©s majdnem leszÃ©dÃ¼l rÃ³la. â€“ JÃ³l vagy?
- FÃ¡zom â€“ mondja, Ã©s Ã©rzi, hogy mennyire szÃ¡nalmasan hangzik. A vikingek soha nem betegek. Az apja felsiet hozzÃ¡, a homlokÃ¡ra simÃ-tja a tenyerÃ©t. Aggodalom kÃ¶ltÃ¶zik az arcÃ¡ra.

>- LÃ¡zas vagy â€“ jelenti ki. A hangjÃ¡ban van valami, ami Å‘t is megijeszti. â€“ FekÃ¼dj vissza â€“ parancsol rÃ¡, Ã©s ezt kÃ¶nnyÅ± teljesÃ-teni, azonnal visszabotladozik az Ã¡gyhoz. â€“ Hozom Gothit â€“ mondja mÃ©g, Ã©s az ajtÃ³ hangosan csapÃ³dik a sietÅ‘s lÃ©ptek utÃ¡n.
Hablaty lehunyja a szemeit, a hang visszhangzik benne, Ã©s talÃ¡n el is alszik egy kis idÅ‘re, mindenesetre nem emlÃ©kszik, hogy

kerÃ¼l egy szÃ¡raz, Ã©rdes, idÅ‘s kÃ©z a homlokÃ¡ra. Gothi a fejÃ©t csÃ³vÃ¡lja, amikor felnÃ©z. FelkÃ¶hÃ¶g, Ã©s kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte BÃ©lhangos mÃ©g Ã©s az apja. BÃ©lhangos a padlÃ³ra szÃ³rt homokbÃ³l prÃ³bÃ¡lja kiolvasni, mit akar a falu vÃ©nje.
>- FÃ¡j mÃ©g valamid? â€“ kÃ©rdezi vÃ©gÃ¼l felnÃ©zve. Az arca gondterhelt, amilyennek mÃ©g akkor sem lÃ¡tja, ha valami nagy zÅ±rt csinÃ¡l a mÅ±helyben.
Egy perc csend.
>- A torkom â€“ vÃ¡laszolja vÃ©gÃ¼l, Ã©s visszacsukja a szemeit, hogy ne lÃ¡ssa az arcukat.
Ez gyakorlatilag a halÃ¡los Ã-tÃ©lete. Senki nem emlÃ©kszik, ki volt az utolsÃ³ a faluban, aki tÃºlÃ©lt egy ilyen betegsÃ©get, ha egyÃ¡ltalÃ¡n akadt olyan.
>A hangok elhalkulnak egy idÅ‘re, arra rezzen fel megint, hogy az apja szÃ³longatja.
- Csak alszom â€“ suttogja Ã©s felnÃ©z.
>- Hozok neked gyÃ³gyszert â€“ mondja, mint egy Ã-gÃ©retet. â€“ BÃ©lhangos itt marad veled. â€“ Az ijedtsÃ©ge mÃ¡r nem Ã©r el hozzÃ¡, lassan bÃ³logat csak.
- JÃ³ utat â€“ motyogja, Ã©s megint lehunyja a szemeit. MÃ©g hallja az ajtÃ³ csukÃ³dÃ¡sÃ¡t, sokkal halkabb, mint eddig, Ã©s azt is, hogy a kovÃ¡cs lÃ©ptei kopognak le Ã©s fel a lÃ©pcsÅ‘n, majd megreszket a hideg vÃ-z Ã©rintÃ©sÃ©re a homlokÃ¡n.

>Ã‰s az idÅ‘ teljesen elmosÃ³dik.<p>

/A vÃ©lemÃ©nyetekre kÃ-vÃ¡ncsi vagyok, kÃ©rlek, osszÃ¡tok meg velem itt, vagy a blogomon:
never-marauders-land[pont]blogspot[pont]hu.

10. Kilencedik fejezet

_Swim against the stream,
>Following your wildest dream,
Your wildest dream~ _

IX. Fejezet

A napok lassan Ã©s fÃ¡radtsÃ¡gosan telnek.

Hablaty Ã¡llapota sehovÃ¡ nem mozdul, pedig rendszeresen itatja a gyÃ³gynÃ¶vÃ©nyek fÅ‘zetÃ©vel, amit Gothi fÅ‘z rendre. A lÃ¡za csak Ã©jjelre hagy alÃ¡bb, alig tud belÃ© diktÃ¡lni valamit, attÃ³l tart, a gyengesÃ©g hamarabb gyÅ‘z rajta, mint a lÃ¡z. AzÃ©rt Hablaty makacsul ellenÃ¡ll, a szemeiben ott az Ã©lni akarÃ¡s, de PlÃ©hpofa nem tud szabadulni a gondolattÃ³l, hogy minden lÃ©legzete mÃ©reg, Ã©s akÃ¡rmikor megfertÅ‘zÅ‘dhet Å‘ is. Nem Ã©s nem gondol olyanokra, hogy Hablaty talÃ¡n mÃ©gis feladja. Nem veszÃ-theti el Ãºjra. Nem veszÃ-thet el mÃ©g valakit.
>A faluban tett rÃ¶vid sÃ©tÃ¡k alatt BÃ©lhangos van a fia mellett, Ã©s senki mÃ¡sra nem bÃ-znÃ¡ nyugodtabban, min Å‘rÃ¡. A tÃ¶rzs csendes egyÃ¼ttÃ©rzÃ©ssel viseltet irÃ¡nta, nem zaklatjÃ¡k felesleges kÃ©rÃ©sekkel, a tÃ©lre kÃ©szÃ¼lÃ©s utolsÃ³ tennivalÃ³it megoldjÃ¡k, Ã©s csak szolidan Ã©rdeklÅ‘dnek nÃ©ha, hogy van a fiÃº.
Sem Alvinnak, sem a sÃ¡rkÃ¡nyoknak nyoma sincs, kivÃ©ve azt a pÃ¡r pÃ©ldÃ¡nyt, amikkel a gyerekek foglalkoznak a medencÃ©nÃ©l, ahol az Ã©jfÃºria is lakik. De a tÃ©l egyre hidegebb, talÃ¡n egy hÃ©t, Ã©s nem engedheti ki tÃ¶bbÃ© Å‘ket a falubÃ³l. SzÃ¼rkÃ¼letkor lÃ¡tja nÃ©hÃ¡nyszor az Ã©jfÃºriÃ¡t a falu felett kÃ¶rÃ¶zni, aprÃ³ sÃ¶tÃ©t alakjÃ¡t bÃ¡rmikor madÃ¡rnak nÃ©zhetnÃ©, de lÃ¡tta mÃ¡r magasan repÃ¼lni, biztos benne, hogy a sÃ¡rkÃ¡ny az. Nem tudja, mit akarhat.

>MorgÃ³pÃ³cra nem gondol. Akarattal zÃ¡rja ki, mert nem akar vele foglalkozni azon tÃºl, hogy bezÃ¡rta, amint a szigetre Ã©rtek. Ha nem

lenne biztos benne, hogy azonnal szÃ¶vetkezne Alvinnal, mÃ¡r elkÃ¼ldte volna. Ã‰s nem biztos benne, hogy ha Hablaty... Mit tenne akkor. Nem akar belegondolni.<p>

Az eget kÃ©mleli a sÃ¡rkÃ¡ny utÃ¡n kutatva, amikor Astrid odaÃ³vakodik hozzÃ¡.
>- Hogy van Hablaty? â€“ kÃ©rdezi visszafogottan. Ã•szintÃ©n aggodalmasnak tÅ±nik. Ã•szintÃ©n kÃ©rdez minden alkalommal, Ã©s feszÃ¼lt figyelemmel vÃ¡rja a vÃ¡laszt.
- Nem jÃ³l â€“ feleli Ã‘szintÃ©n. â€“ TalÃ¡n egy kicsit jobban. â€“ A beszÃ©lgetÃ©s csenddÃ© szakad. Csak Ã¡llnak, Ã©s az eget kÃ©mlelik, talÃ¡n Astrid is a sÃ¡rkÃ¡nyt keresi a tekintetÃ©vel. Vajon tudhat valamit, amit Ã‘ nem?
>- Fogatlan nagyon ideges mostanÃ¡ban â€“ szÃ³lal meg kisvÃ¡rtatva. â€“ Biztosan nagyon hiÃ¡nyzik neki Hablaty. â€“ Nem tud mit mondani.
A fia mindig olyan lelkesen, olyan szeretettel beszÃ©l a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡rÃ³l. MÃ¡r amikor szÃ³t ejt rÃ³la. Amikor egy rosszul vÃ¡lasztott pillanat miatt nem folytja belÃ© a szÃ³t egyetlen pillantÃ¡ssal. De Hablaty nem adja fel. Mindig Ãºj alkalmat keres, hogy felhozza, a sÃ¡rkÃ¡nyok nem azok a bestiÃ¡k, amiknek hiszik Ã‘ket. Annyira meg van errÃ‘l gyÃ‘zÃ‘dve, hogy nÃ©ha mÃ¡r-mÃ¡r elhiszi neki. NÃ©ha hajlandÃ³ lenne.
>Csakhogy Valka...
- MegprÃ³bÃ¡ltam elmondani neki, hogy beteg, de... nem hiszem, hogy Ã©rti. â€“ Astrid hangja kiszakÃ-tja a merengÃ©sbÃ‘l.
>- Lassan tÃºl hideg lesz, hogy kimenjetek â€“ mondja. Astrid erre elkomorul, de bÃ³lint egyet, vÃ©gÃ¼l elkÃ¶szÃ¶n Ã©s elkocog, mikor HalvÃ©r a nevÃ©t kiabÃ¡lja.
Olyan helyes lÃ¡ny ez az Astrid, Ã©s nagyon Ã¼gyes is, Ã‘ volt a legjobb a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¶lÃ‘ kÃ©pzÃ©sen â€“ amikor mÃ©g Ã¶ltek sÃ¡rkÃ¡nyokat â€“ Ã©s szinte biztos, hogy Hablaty korÃ¡bban fÃ¼lig szerelmes volt belÃ©. AzÃ³ta, hogy visszajÃ¶tt, nem beszÃ©l emberekrÃ‘l. Azt sem emlÃ-tette, hogy gyakran a lÃ¡ny is vele tartott a sÃ©tÃ¡k sorÃ¡n, ezt is csak tÃ‘le tudja, amikor aznap dÃ©lutÃ¡n tÃ¶redelmesen bevallott mindent, mikor megjÃ¶ttek, Ã©s Hablaty mÃ©g csak aludt. BÃ¡r talÃ¡n ebben kÃ¶zrejÃ¡tszott, hogy fÃ©ltette a barÃ¡tjÃ¡t. Hablaty azÃ©rt nem mond el neki dolgokat, mert fÃ©l attÃ³l, hogy... MitÃ‘l? Annyira nem Ã©rti. NÃ©ha annyira olyan, mint az anyja, ValkÃ¡t is olyan nehÃ©z volt megÃ©rteni...

>Visszaindul a hÃ¡zhoz, csend fogadja, BÃ©lhangos a tÃ¼zet piszkÃ¡lja elmÃ©lyÃ¼lten, felnÃ©z, mikor belÃ©p.
- Alszik â€“ dÃ¶rmÃ¶gi. â€“ Evett valamennyit Ã©s adtam neki teÃ¡t is. â€“ BÃ³lint csak. â€“ FekÃ¼dj le, nyÃºzott vagy.
>- Mintha te nem lennÃ©l â€“ jegyzi meg, fÃ¡radtan Ã¶sszemosolyognak, Ã©s BÃ©lhangos haza indul.
HiÃ¡ba fÃ¡radt, ha Hablaty minden kÃ¶hÃ¶gÃ©sÃ©re felriad. HallgatÃ³zik, de ha csak kÃ¶hÃ¶g, nem kel fel hozzÃ¡, mert arra mÃ¡r a fiÃº sem Ã©bred igazÃ¡n fel. Ha mocorog is, feloson, hogy rÃ¡nÃ©zzen, minden rendben van-e vele â€“ mÃ¡r amennyire rendben lehet.
>Az Ã©jszakÃ¡k lassÃºak Ã©s fÃ©lelmetesek. <p>

****dreki hvislarann****

Felriad â€“ de nem arra, hogy Hablaty kÃ¶hÃ¶g vagy Ã‘t szÃ³lÃ-tja. Valami van odakint, ami morog Ã©s az ajtÃ³ kÃ¶rÃ¼l kaparÃ¡szik. Lassan felkel, felveszi a kardjÃ¡t az Ã¡gy mellÃ‘l Ã©s az ajtÃ³hoz oson. A deszkÃ¡k recsegnek a lÃ©ptei alatt, a morgÃ¡s Ã©s a kaparÃ¡szÃ¡s odakint megszÅ±nik.
>KilÃ©p az ajtÃ³n, nem csukja be maga utÃ¡n. Hideg van, a hÃ³ ragyog a holdfÃ©nyben. A sÃ¡rkÃ¡ny szemei a hÃ¡z melletti Ã¡rnyÃ©kbÃ³l

villannak fel. A sÃ¶tÃ©tben nem lÃ¡tszik, mekkora valÃ³jÃ¡ban.
NÃ©zik egymÃ¡st az Ã©jfÃºriÃ¡val.
>Nem emeli tÃ¡madÃ¡sra a kardot. A sÃ¡rkÃ¡nynak Ãºgy tÅ±nik, egyelÅ‘re ez is elÃ©g, mert lÃ©p egyet felÃ©, az orrÃ¡t magasra tartva szimatol a levegÅ‘be. A fÃ©nyre kilÃ©pve is sÃ¶tÃ©t marad az alakja Ã©s amikor Hablaty felnyÃ¶szÃ¶rÃ¶g a hÃ¡zban, az ajtÃ³ felÃ© kapja a fejÃ©t. A szemei rÃ©snyire szÅ±kÃ¼lnek, a fÃ¼lei mozdulatlanul Ã¡llnak a hang irÃ¡nyÃ¡ba, amÃ-g a fiÃº el nem csendesedik, dermedten, lÃ©legzetvisszafojtva Ã¡llnak mind a ketten. A sÃ¡rkÃ¡ny felmordul, de ez most szelÃ-d, mÃ©ly hang, valahonnan a torkÃ¡bÃ³l. FelÃ© fordÃ-tja a fejÃ©t megint, Ã³vatosan, a fÃ¶ldhÃ¶z lapulva tesz mÃ©g egy lÃ©pÃ©st az ajtÃ³, ezzel felÃ© is.
A bestia, ami elrabolta a fiÃ¡t.
>A szÃ¶rnyeteg, amit eddig senki nem lÃ¡tott Ã©s az egyik legrosszabb rÃ©mÃ¡lmukkÃ©nt tartottÃ¡k szÃ¡mon.
Egyetlen esÃ©lyed, hogy elbÃºjsz Ã©s imÃ¡dkozol, hogy ne leljen rÃ¡d._
>A sÃ¡rkÃ¡ny, ami hÃ¡rom Ã©vig segÃ-tette a fiÃ¡t a tÃºlÃ©lÃ©sben.
Az Ã©jfÃºria, akivel gyÅ‘ztes csatÃ¡t vÃ-vtak a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l ellen.
>A barÃ¡t, aki nÃ©lkÃ¼l Hablaty annyira elkeseredett, hogy inkÃ¡bb megengedi, hogy a szigeten maradjon.
_Fogatlan, _aki megmentette Hablatyot.
>A hÃ³ba dobja a kardot, Fogatlan megrezzen, feljebb emeli a fejÃ©t, de egyÃ©bkÃ©nt nem mozdul, csak amikor elÃ¡ll az ajtÃ³bÃ³l. Ãšgy surran be, olyan hangtalanul, mint a legjobb vadÃ¡szok. Mire utolÃ©ri, mÃ¡r Hablaty Ã¡gya mellett hever, a fiÃº a mancsai kÃ¶zt Ã©s a farkÃ¡n fekszik a takarÃ³kba burkolÃ³zva, fel sem rezzen a vÃ¡ltozÃ¡sra. Fogatlan fÃ¶lÃ© terÃ-ti az egyik szÃ¡rnyÃ¡t Ã©s lÃ¡gy dorombolÃ¡sba kezd. <p>

****dreki hvislarann****

Hablaty megrezzen. Nappali fÃ©ny szÅ±rÅ‘dik hozzÃ¡, de nem egÃ©szen olyan vilÃ¡gos, mint vÃ¡rnÃ¡. EgÃ©sz kÃ©nyelmes, Ã©s otthonos, megszokott, valami mÃ©giscsak furcsa... MegrÃ¡zza a kÃ¶hÃ¶gÃ©s, fel akar Ã¼lni, de egy sÃ¡rkÃ¡nyszÃ¡rny Ãºtban van.
>- Hallod, pajti, hÃºzd mÃ¡r Ã¶ssze magad... â€“ mormogja maga elÃ©, megkocogtatva a szÃ¡rnyat. â€“ Fogatlan?! â€“ kiÃ¡lt fel hirtelen, amint rÃ¡jÃ¶n, hogy a hÃ¡zukban van. â€“ M-m-mit keresel te itt?! â€“ A sÃ¡rkÃ¡ny Ã¡lmosan rÃ¡pislog, odatolja az arcÃ¡hoz az orrÃ¡t, megszaglÃ¡ssza, vÃ©gignyal rajta, aztÃ¡n visszaejti a fejÃ©t a padlÃ³ra Ã©s a hÃ¡tÃ¡ra gÃ¶rdÃ¼l. Hablaty a takarÃ³kba gabalyodva igyekszik nem elveszni a sÃ¡rkÃ¡ny vÃ©gtagjai kÃ¶zÃ¶tt. Nem tehet rÃ³la, felnevet, mÃ©g ha Ãºjra kÃ¶hÃ¶gnie kell is tÅ‘le.
LÃ©ptek dobbannak a lÃ©pcsÅ‘n, az apja nÃ©z be rÃ¡juk, mire elhallgat.
>- M-megmagyarÃ¡zom! â€“ mondja gyorsan. â€“ J-jÃ³, nem magyarÃ¡zom meg... Hogy kerÃ¼ltÃ©l ide? â€“ nÃ©z a sÃ¡rkÃ¡nyra. â€“ Uhm, segÃ-tsÃ©g?
PlÃ©hpofa elmosolyodik, odalÃ©p hozzÃ¡, Ã©s Ã³vatosan lefejti rÃ³la a takarÃ³halmot. NyÃºjtÃ³zik egyet, majd a vÃ¡llÃ¡ra hÃºzza az egyiket.
>- Ã‰n engedtem be mÃºlt Ã©jjel â€“ szÃ³l kÃ¶zben. â€“ Nagyon be akart jÃ¶nni hozzÃ¡d. â€“ RÃ¡pillant Fogatlanra, aki talpra ugrik, Ã©s a hasÃ¡hoz dÃ¶rgÃ¶li a fejÃ©t. Ã‰rzi, mennyire aggÃ³dott, mennyire nem Ã©rtette, miÃ©rt nem jÃ¡rt nÃ¡la olyan rÃ©gÃ³ta. Ã‰s mennyire megnyugodott, hogy rendben van. Persze, nem biztos, hogy Fogatlan Ã©rti a betegsÃ©get. Mindenesetre mÃ¡r az Å‘ Ã¶rÃ¶mÃ©tÅ‘l sokkal jobban Ã©rzi magÃ¡t. Oda sem figyelve kezdi vakargatni a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡t.
- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ szÃ³lal meg.
>- Hogy Ã©rzed magad?
- JÃ³l â€“ feleli, a lÃ¡z talÃ¡n most elÅ‘szÃ¶r, teljesen eltÅ±nt. A feje sem fÃ¡j. â€“ EgÃ©sz jÃ³l.

Szomjas vagyok â€“ teszi hozzÃ¡. A torka mÃ©g kapar, Ã©s a kÃ¶hÃ¶gÃ©s is visszatÃ©r idÅ‘rÅ‘l idÅ‘re.
>Az apja bÃ³lint, vet mÃ©g rÃ¡juk egy pillantÃ¡st, Ã©s lemegy a lÃ©pcsÅ‘n. Fogalma sincs, hogy elÃ©g hÃ¡lÃ¡snak hangzott-e az a kÃ¶szÃ¶nÃ¶m, Ã©s hogy Fogatlan meddig maradhat. LegszÃ-vesebben el sem engednÃ©, de olyan nehÃ©z elkÃ©pzelni, hogy az apja ezt megengednÃ©.
A sÃ¡rkÃ¡ny az Ã¡gyra teszi a fejÃ©t mellÃ© Ã©s hatalmasat Ã¡sÃ-t, laposakat pislog, mÃ-g PlÃ©hpofa meg nem jelenik Ãºjra. Akkor felemeli a fejÃ©t Ã©s Ã©rdeklÅ‘dve szimatol a tÃ¡lka felÃ©, Hablaty elmosolyodik rajta, de finoman a fejÃ©re teszi a kezÃ©t, Ã©s csak halkan kÃ©ri, hogy viselkedjen nyugodtan. HÃ¡lÃ¡s Ã©rzÃ©seket kÃ¼ld felÃ©, amiÃ©rt ilyen jÃ³l viselkedik.

>Elfintorodik a hagymaleves lÃ¡ttÃ¡n, de Gothi szerint ez jÃ³t tesz neki, aztÃ¡n egyetlen kortyra issza meg a vizet, ami majdnem langyos, de jobban esik a torkÃ¡nak, mintha hideg lenne. Ã‰s a fÃ¡radtsÃ¡g hirtelen lepi meg, emlÃ©keztetve arra, hogy mÃ©g mindig beteg Ã©s sokat kell pihennie, mire felÃ©pÃ¼l.<p>

Amikor legkÃ¶zelebb felÃ©bred Ã©jszaka lehet, Fogatlan nincs a hÃ¡zban, de mÃ©g csak a kÃ¶zelben sem, kÃ¶hÃ©csel egy kicsit, a mÃ¡sik oldalÃ¡ra fordul Ã©s visszaalszik. Reggel mÃ©g az igazi vilÃ¡gos elÅ‘tt hallja az ajtÃ³ nyÃ-lÃ¡sÃ¡t, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny visszaoson mellÃ©, mÃ©g a betegsÃ©gen Ã¡t is Ã©rzi, hogy sÃ³ Ã©s hajnali pÃ¡ra illata van. Azt is, hogy tele a hasa, de kÃ-vÃ¡ncsian kÃ¶rbeszaglÃ¡ssza mielÅ‘tt leheveredne mellÃ©, Ã©s fÃ¶lÃ© terÃ-tenÃ© a szÃ¡rnyÃ¡t. Mintha mÃ©g mindig szÃ¼ksÃ©ge lenne a hideg elleni vÃ©delemre. MÃ©gis jÃ³l esik, sokÃ¡ig nÃ©zi a sÃ¡rkÃ¡nyszÃ¡rny kÃ¶rvonalait a kezdÅ‘dÅ‘ hajnalban, mÃ-g Å‘ is elalszik.
>Valamivel kÃ©sÅ‘bb megprÃ³bÃ¡l felkelni, nem szÃ©deleg, Ã©s csak egy egÃ©szen kicsit fÃ¡zik, amit kÃ¶nnyen orvosol egy takarÃ³val. Nem akar nagyon mocorogni, az apja biztosan visszaaludt. Nem akarja felÃ©breszteni, nagyon fÃ¡radtnak tÅ±nik, biztos benne, hogy miatta van. KÃ¶hÃ¶g egy kicsit, Fogatlan megrezzen, a fÃ¼lei felÃ© fordulnak. Megnyugtatja, a sÃ¡rkÃ¡ny a fÃ©lÃ¡lom hatÃ¡rÃ¡n Ã¶sszehajtja a szÃ¡rnyÃ¡t. Elmosolyodik rajta, vÃ©gÃ¼l odakucorodik a mellÃ©, hogy a pikkelyekhez bÃºjva hallgassa Fogatlan egyenletes lÃ©gzÃ©sÃ©t Ã©s megvÃ¡rja, mÃ-g az apja is felÃ©bred, hogy lemehessen hozzÃ¡.<p>

Ã‰s a napok hosszabbodnak.

TÃ¶bbet van Ã©bren, kevesebbet lÃ¡zas, tÃ¶bbet mozog Ã©s tÃ¶bbet eszik. MÃ©g mindig kÃ¶hÃ¶g, Ã©s nem mehet ki, de reggelente Å‘ engedi be Fogatlant, hogy az apjÃ¡nak ne kelljen felkelnie miatta. Ãšgy nÃ©z ki, a sÃ¡rkÃ¡ny jelenlÃ©te nem zavarja, legalÃ¡bbis egyszer sem nÃ©zett rÃ¡ Ãºgy, mintha nem akarnÃ¡ itt lÃ¡tni. Ez megnyugtatja.

>Az apja is lÃ¡thatÃ³an megnyugszik attÃ³l, hogy Å‘ jobban van. BÃ©lhangos is ritkÃ¡bban van nÃ¡la, de hangosabb Ã©s lelkesebben mesÃ©l arrÃ³l, mi van a faluban. Ã‰s nÃ©ha mÃ©g azt is mondja, hogy vÃ¡rja, Hablaty mikor megy vissza neki segÃ-teni a mÅ±helybe. JÃ³l esik, hogy ezt hallja. De egy ideig mÃ©g biztosan nem mehet vissza. Az apja mÃ©g arrÃ³l sem akar hallani, hogy kimenjen egy kicsit.
Amikor mÃ¡r nagyon szenved a semmittevÃ©stÅ‘l PlÃ©hpofa a kezÃ©be adja a SÃ¡rkÃ¡nyok KÃ¶nyvÃ©t. Hablaty zavartan nÃ©zi az Ã¶reg kÃ¶nyvet, anÃ©lkÃ¼l, hogy kinyitnÃ¡. Sejti, mi lehet benne.
>- TalÃ¡n vannak dolgok, amiket Ã¡tÃ-rnÃ¡l benne â€“ teszi hozzÃ¡. Hablaty meglepetten felnÃ©z rÃ¡.
- Biztos vagy benne, hogy beleÃ-rhatok? â€“ kÃ©rdezi halkan.

>- Biztos vagyok benne, hogy hasznos lesz.
- HÃ¡-hÃ¡t megprÃ³bÃ¡lhatom... â€“ Fogatlan Ã©rdeklÅ‘dve szimatolja meg a bÅ‘rkÃ¶tÃ©st. Hablaty elmosolyodik Ã©s bÃ³lint mellÃ©.

Az idÅ‘t ezentÃºl nem Ã©rzÃ©keli.

Az elsÅ‘ ijesztÅ‘ dolog, hogy majdnem elfelejtett olvasni. Hiszen hÃ¡rom Ã©vig nem lÃ¡tott rÃºnÃ¡kat. KÃ©tszer vÃ©gig kell olvasnia az egÃ©sz kÃ¶nyvet, mire mindig minden eszÃ©be jut Ãºjra, Ã©s szÃ©nnel a padlÃ³ra firkÃ¡lja az elfelejtett rÃºnÃ¡kat gyakorlÃ¡sul. NÃ©ha meg kell kÃ©rdeznie rÃ³luk az apjÃ¡t vagy BÃ©lhangost.
>A SÃ¡rkÃ¡nyok KÃ¶nyve ott tÃ©ved, ahol lehet. Hablaty zavartan lapozgatja, Ã©s nem igazÃ¡n Ã©rti az Å‘seit. A rajzokon kÃ-vÃ¼l tÃ©nyleg minden helytelen. Ezzel kezdi, mert ebben legalÃ¡bb teljesen biztos: az elsÅ‘ rajzon Fogatlan van, Ã©s Å‘ egy mozdulattal Ã¡thÃºzza a szÃ¶veget. Mindig megcsÃ³vÃ¡lja a fejÃ©t, ha az Ã©jfÃºria oldalÃ¡hoz Ã©r a kÃ¶nyvben.
- A villÃ¡m Ã©s a halÃ¡l istentelen ivadÃ©ka, hm? â€“ RÃ¡pillant az Ã¡gya mellett fekvÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nyra. â€“ Egyetlen esÃ©lyed, ha elbÃºjsz Ã©s imÃ¡dkozol, hogy ne leljen rÃ¡d. â€“ Fogatlan oldalra biccenti a fejÃ©t, Ã©s sÃ¡rkÃ¡nyosan mosolyog. â€“ Nem Ã©rtem â€“ suttogja.
>Jegyzeteket kÃ©szÃ-t minden elÃ©rhetÅ‘ pergamenre, szÃ©nnel, minden egyes oldalhoz kÃ¼lÃ¶n-kÃ¼lÃ¶n, minden Ã¡llÃ-tÃ¡st kÃ©sÃ©gbe vonva. Hiszen a KÃ¶nyv csak annyit Ã-r, amit tÃ¡volrÃ³l tudtak megfigyelni. Hogyan tÃ¡madnak a sÃ¡rkÃ¡nyok. MekkorÃ¡k, mennyi tÃ¼zet fÃºjnak. Hogyan vÃ©geznek â€“ szerintÃ¼k â€“ az Ã¡ldozatukkal. Azt nem Ã-rja, hogy halat esznek, vagy a tengeri lÃ©nyeken kÃ-vÃ¼l szinte semmi mÃ¡st, hogy Ã¶sszetartanak Ã©s mennyire Ã¶ssze tudnak hangolÃ³dni a vadÃ¡szathoz, milyen Ã¼gyesek, hogy milyen csodÃ¡latosak... Hogy mennyire, rettenetesen fÃ©lreÃ©rtettÃ©k Å‘ket emberÃ¶ltÅ‘kÃ¶n Ã©s Ã©vszÃ¡zadokon Ã¡t csak VÃ¶rÃ¶s miatt... Hogy hÃ¡romszÃ¡z Ã©vig hÃ¡borÃºztak egymÃ¡ssal a semmiÃ©rt. HiÃ¡bavalÃ³an halt meg annyi ember Ã©s sÃ¡rkÃ¡ny, mert meg sem prÃ³bÃ¡ltÃ¡k megÃ©rteni a mÃ¡sikat.
Fogatlan megbÃ¶ki az orrÃ¡val Ã©s a lÃ©legzete a hajÃ¡t borzolja.
>- Csak elgondolkodtam â€“ mormolja maga elÃ©, felmosolyog a sÃ¡rkÃ¡nyra. Annyira hÃ¡lÃ¡s neki, amiÃ©rt meglÃ¡tott benne valamit, amiÃ©rt megosztott vele annyi mindent, amiÃ©rt a legjobb barÃ¡tja lett egy olyan vilÃ¡gban, ahol egyedÃ¼l Ã©rezte magÃ¡t, Ã©s azt hitte, soha nem fog tartozni sehovÃ¡. Az, hogy ez egy tiltott barÃ¡tsÃ¡g, mÃ¡r nem szÃ¡mÃ-t. Hablatyot nem Ã©rdekli, mert az apja Ã¶nszÃ¡ntÃ¡bÃ³l engedte hozzÃ¡ ide a sÃ¡rkÃ¡nyt, az Ã¡ldÃ¡sÃ¡t adta rÃ¡. InnentÅ‘l fogva az egÃ©sz vilÃ¡ggal szembeszÃ¡ll ha Fogatlant bÃ¡rki bÃ¡ntani akarnÃ¡.
De talÃ¡n a vilÃ¡g is bÃ©kÃ©t akar, ahogyan Å‘k is. Ã‰s akkor mi Ã¡llhat az Ãºtjukba? FÅ‘leg, ha lenne lehetÅ‘sÃ©ge elmondani, mennyire nem kÃ¼lÃ¶nbÃ¶znek Å‘k a sÃ¡rkÃ¡nyoktÃ³l. VisszatÃ©r a jegyzetek rendezgetÃ©sÃ©hez. Nem tudja, mit tervez ezzel az apja, hogy miÃ©rt engedi, hogy belenyÃºljon valamibe, ami az Ã¶rÃ¶ksÃ©gÃ¼k, Ã©s ezÃ¡ltal valami nagyon fontos Ã©s Ã©rtÃ©kes, de azt remÃ©li, valami jÃ³ is lehet a vÃ©ge. Hiszen eddig is tÃ¶bb meglepetÃ©st okozott, mint valaha vÃ¡rta volna.

A dalidÃ©zet a Sinplus â€“ Unbreakable c. szÃ¡mÃ¡bÃ³l van.

11. Tizedik fejezet

Beyond the clouds.

#X. fejezet

Hablaty kissÃ© feszÃ¼lten Ã¼csÃ¶rÃ¶g az asztalnÃ¡l, kÃ-vÃ¡ncsian arra, vajon az apja mit szÃ³l a pergamenekhez. A jegyzetek sok mindent Ã©rintenek, amik a tapasztalatain alapulnak, de szÃ¶ges ellentÃ©tben Ã¡llnak mindennel, amit valaha Ã¡llÃ-tottak a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l. SokÃ¡ig csend van, csak Fogatlan mormogÃ¡sa hallatszik Ã©s a tÅ±z ropogÃ¡sa, a sÃ¡rkÃ¡ny sÃºlyos lÃ©ptei, ahogy odakocog hozzÃ¡, Ã©rtetlenÃ¼l, miÃ©rt ideges.
>- Semmi baj, pajti â€“ suttogja neki, Ã©s Ã©szrevÃ©tlenÃ¼l felajÃ¡nlja a vacsorÃ¡ja maradÃ©kÃ¡t, Å‘ ugyanis mÃ¡r nem Ã©hes. Fogatlan egyetlen mozdulattal eltÃ¼nteti a halat Ã©s elÃ©gedetten nyalja kÃ¶rbe a szÃ¡ja szÃ©lÃ©t utÃ¡na.
PlÃ©hpofa felnÃ©z a jegyzetekbÅ‘l, csak egy gyanakvÃ³ pillantÃ¡ssal illeti a sÃ¡rkÃ¡nyt. Ãšgyis Ã©szrevette, de nem szÃ³l Ã©rte.
>- Ez sokkal tÃ¶bb, mint amit most tudunk â€“ szÃ³lal meg.
- Volt idÅ‘m nÃ©zelÅ‘dni â€“ von vÃ¡llat. A vÃ¡lasza szÃ¡ndÃ©kosan kitÃ©rÅ‘. Sosem gondolta, hogy valaha igazi bÅ±ntudata lesz a hosszÃº tÃ¡volmaradÃ¡s miatt. De annyira vonzÃ³ volt a gondolat, hogy maradjon is a fÃ©szekben. Hogy soha tÃ¶bbÃ© ne jÃ¶jjÃ¶n vissza. Persze vÃ©gig tudta, hogy nem Ã-gy lesz. Hogy vissza kell jÃ¶nnie elÅ‘bb vagy utÃ³bb.
>SzÃ³val a sÃ¡rkÃ¡nyok. Nem biztos benne, hogy elÃ©g meggyÅ‘zÅ‘. Ã–ssze kell szednie magÃ¡t.
- Tudom, hogy hihetetlenÃ¼l hangzik, de... â€“ Vesz egy mÃ©ly levegÅ‘t. â€“ Ã‰n sem akarnÃ¡m, hogy bÃ¡rki a sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zelÃ©be menjen, ha az veszÃ©lyes lenne. Nem akarom, hogy bÃ¡rki megsÃ©rÃ¼ljÃ¶n kÃ¶zÃ¼lÃ¼nk vagy kÃ¶zÃ¼lÃ¼k. â€“ Az apja erre hosszan nÃ©z rÃ¡, Ã©s nem tudja eldÃ¶nteni, mit is lÃ¡t a szemeiben, vÃ©gÃ¼l a rengeteg bajusz Ã©s szakÃ¡ll mÃ¶gÃ¶tt felsejlik egy mosoly.
>- Ha sikerÃ¼lhet Ã-gy, megprÃ³bÃ¡lhatjuk â€“ mondja.
- E-erre mÃ©g nincs Ã¶tletem, de... Ãšgyis elmennek a nagy hideg elÅ‘l â€“ pillant Fogatlanra. A bezÃ¡rtsÃ¡got csak miatta viseli jÃ³l, fogalma sincs, mi lesz, ha a sÃ¡rkÃ¡ny vÃ©gÃ¼l dÃ©lre repÃ¼l a tÃ¶bbiekkel a fÃ©szkelÅ‘helyre. KÃ¶hÃ¶g egy kicsit, ez az utolsÃ³ jele a betegsÃ©gnek. ElnyÃºl a gyÃ³gynÃ¶vÃ©nyekbÅ‘l fÅ‘zÃ¶tt ital felÃ©, az mÃ¡r langyos. Felhajtja az egÃ©szet, mÃ¡r nagyon utÃ¡lja az Ã-zÃ©t. â€“ Addig kitalÃ¡lok valamit â€“ teszi hozzÃ¡ kisvÃ¡rtatva.

>Ennyiben maradnak.<p>

****dreki hvislarann****

Napokkal kÃ©sÅ‘bb Ã©s napokkal a snoggletog elÅ‘tt az apja beront a hÃ¡zba, mind a ketten Ã¶sszerezzennek BÃ©lhangossal. Rajtakapottan pislognak a belÃ©pÅ‘kre, PlÃ©hpofa mÃ¶gÃ¶tt Astrid Ã©s HalvÃ©r jÃ¶nnek kipirultan Ã©s bÅ±nbÃ¡natos arccal. Hablaty nem tudja mire vÃ©lni a jelenetet, de remÃ©nyei szerint BÃ©lhangos legalÃ¡bb Ã©szrevÃ©tlenÃ¼l rejti az asztal alÃ¡ a kardot, amit eddig nÃ©zegettek.
>A csend egy pillanatig tapinthatÃ³, majd az apja rÃ¡villantja a tekintetÃ©t BÃ©lhangosra, Ã©s annyit mond:
- Dolgunk van â€“ ezzel mÃ¡r fordul is ki az ajtÃ³n, Astrid Ã©s HalvÃ©r ijedten rebbennek el az Ã°tjÃ¡bÃ³l. OdakintrÅ‘l mÃ©g visszaszÃ³l: â€“ BeszÃ©lj velÃ¼k! â€“ MÃ©rgesnek tÅ±nik, Ã©s a parancson Hablaty annyira meglepÅ‘dik, hogy nincs ideje visszakÃ©rdezi, _mÃ©gis mirÅ‘l. _VÃ¡ltanak egy gyors pillantÃ¡st BÃ©lhangossal, aki felugrik Ã©s az apja utÃ¡n biceg. Finomabban teszi be az ajtÃ³t maga utÃ¡n, mint vÃ¡rnÃ¡.
>- Mi folyik itt? â€“ kÃ©rdezi vÃ©gÃ¼l a megilletÅ‘dÃ¶tt csendbe.
- KilÃ³gtunk Ã©s lebuktunk â€“ feleli Astrid. â€“ Hogy vagy?

>- Ãšgy nÃ©z ki, megmaradok â€“ von vÃ¡llat. A lÃ¡ny rÃ¡mosolyog.
- A sÃ¡rkÃ¡nyok! â€“ jajdul fel HalvÃ©r hirtelen. â€“ EltÅ±ntek!
>- Mondtam, hogy csak elrepÃ¼ltek. Hablaty, mondd meg neki â€“ fordul hozzÃ¡ segÃ©lykÃ©rÅ‘en.
- A-azt hiszem, Ã-gy van â€“ mondja bÃ³logatva. â€“ DÃ©lre repÃ¼lnek Ã©s majd tavasszal visszatÃ©rnek a fiÃ³kÃ¡ikkal.
>- Fogatlan is elment? â€“ kÃ©rdez rÃ¡ Astrid. Lassan bÃ³lint egyet. Nem tud mÃ¡sra gondolni, hiszen reggel nem Ã©rt haza. â€“ SajnÃ¡lom.
- Ugyan, ki tudja, lehet, hogy egy fÃ©szekaljnyi Ã©jfÃºriafiÃ³kÃ¡val Ã©r vissza. Az nagy dolog lenne. â€“ PrÃ³bÃ¡l lelkesnek tÅ±nni, de biztos benne, hogy Astrid lÃ¡tja, mÃ©g sincs Ã-gy. â€“ MindjÃ¡rt jÃ¶vÃ¶k â€“ szÃ³l, Ã©s elÅ‘halÃ¡ssza a kardot az asztal alÃ³l, felnyalÃ¡bolja, a lÃ©pcsÅ‘ felÃ© indul vele. MeglepÅ‘en nehÃ©znek Ã©rzi, tÃºlsÃ¡gosan legyengÃ¼lt a betegsÃ©gtÅ‘l. KorÃ¡bban mÃ©g fel tudott emelni egy ekkora fegyvert minden gond nÃ©lkÃ¼l.
>A szobÃ¡ban kÃ¶rÃ¼lnÃ©zve nehezen talÃ¡l alkalmas rejtekhelyet, hiszen az apja tÃºl sokat van fent, nem akarja, hogy kiszÃºrja mÃ©g az Ã¼nnep elÅ‘tt. Egy rÃ©gi takarÃ³ba bugyolÃ¡lja, Ã©s az Ã¡gy alÃ¡ rejti. FelkÃ¶hÃ¶g kÃ¶zben, csak azutÃ¡n indul vissza, hogy a lÃ©gzÃ©se helyreÃ¡ll. Astrid Ã©s HalvÃ©r Ã©rdeklÅ‘dve nÃ©znek rÃ¡.
- De miÃ©rt mennek el? â€“ teszi fel a kÃ©rdÃ©st HalvÃ©r.

>- Nyugodtabb kÃ¶rnyÃ©k nekik a fÃ©szkelÅ‘hely â€“ feleli lassan, elgondolkodva. A miÃ©rtek nem mÃ©g nem Ã©rdeklik annyira, hiszen a tÃ©nyeket is elÃ©g nehÃ©z Ã¶sszegyÅ±jteni. â€“ Ã‰s a tojÃ¡sok felrobbannak kikelÃ©skor. Az itt elÃ©g veszÃ©lyes lenne.
- Felrobbannak? â€“ meresztik rÃ¡ a szemÃ¼ket mindketten.
>- VÃ-zbe lÃ¶kdÃ¶sik Å‘ket a kikelÃ©s pillanata elÅ‘tt, Ã-gy kerÃ¼lik el a rÃ¶pkÃ¶dÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nybÃ©bik okozta kÃ¡rt â€“ mesÃ©li pÃ¡r emlÃ©ken elmosolyodva. HalvÃ©r izgatott arccal lÃ©p az asztalhoz, hogy kÃ©nyelembe helyezze magÃ¡t.
- Komolyan?
>- ApÃ¡d megengedte, hogy beszÃ©lj errÅ‘l â€“ jelenti ki Astrid meglepetten-mosolyogva, mire Å‘ csak bÃ³lint rÃ¡.
- Ã•rtam jegyzeteket a SÃ¡rkÃ¡nyok KÃ¶nyvÃ©hez â€“ jegyzi meg mintegy mellÃ©kesen.
>- MegnÃ©zhetem? â€“ ragyognak fel HalvÃ©r szemei.
- HalvÃ©r nagyon lelkes lett a sÃ¡rkÃ¡nyok irÃ¡nt â€“ szÃ³lal meg Astrid mosolyogva.
>- BÃ¼tyÃ¶k a vilÃ¡g leggyÃ¶nyÃ¶rÅ±bb sÃ¡rkÃ¡nya â€“ jelenti ki Ã¶nÃ©rzetesen a fiÃ³.
- BÃ¼tyÃ¶k?
>- A gronkel, amit talÃ¡ltÃ¡l neki â€“ feleli a lÃ¡ny.
- SzÃ³val kaptak nevet? â€“ vonja fel az egyik szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t kÃ©rdÅ‘n.
>- TakonypÃ³c KampÃ³nak nevezte el a szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©get. Az ikrek cipzÃ¡rhÃ¡tja BÃ¶f Ã©s TÃ¶f lett.
- Zajlott az Ã©let, mÃ-g Ã©n az Ã¡gyat nyomtam...
>- Ã‰s elmentek tojÃ¡st rakni... â€“ kesereg tovÃ¡bb a szÅ‘ke fiÃ³.
- VisszajÃ¶nnek â€“ mondja Hablaty hatÃ¡rozottan. Nem akar arra gondolni, hogy Fogatlan esetleg Ã¶rÃ¶kre ment el. Hogy kÃ¶szÃ¶nÃ©s nÃ©lkÃ¼l tÃ¡vozott. â€“ A-amÃºgy is SÃ¡rkÃ¡nysziget az otthonuk, vissza kell jÃ¶nniÃ¼k...
>- Persze â€“ vÃ¡gja rÃ¡ a lÃ¡ny.
Kis idÅ‘re csend lesz, vÃ©gÃ¼l Hablatynak eszÃ©be jut az apja parancsa.
>- SzÃ³val, mi tÃ¶rtÃ©nt? KilÃ³gtatok, Ã©s?
- A FÅ‘nÃ¶k Ã©szrevett, mikor visszajÃ¶ttÃ¼nk â€“ vallja be HalvÃ©r. â€“ ElÃ©g mÃ©rges lett...
>- Mondta, hogy ne menjetek ki, igaz? â€“ kÃ©rdez rÃ¡.
- Mondta, de...
>- SrÃ¡cok, veszÃ©lyes kint ilyenkor.
- Ezt nem mondod komolyan... â€“ rÃ¡zza a fejÃ©t Astrid.

>- De igen â€“ feleli nagyon is komolyan. â€“ A sÃ¡rkÃ¡nyok sem tudnak megvÃ©deni mindentÅ‘l, Ã©s ha megprÃ³bÃ¡ljÃ¡k, megsÃ©rÃ¼lhetnek kÃ¶zben. â€“ Elhallgat egy pillanatra. â€“ A sÃ¡rkÃ¡nyok nem tudnak erÅ‘s szÃ©lben repÃ¼lni, lezuhanhatnak, vagy nekilÃ¶kheti Å‘ket a szÃ©l a hegyeknek. A hÃ³vihar nem a kedvencÃ¼k, Ã©s a hideget sem szeretik, ami itt van tÃ©len.
- JÃ³l van, jÃ³l van, megÃ©rtettÃ¼k â€“ emeli fel a kezeit vÃ©dekezÅ‘n Astrid. â€“ Nem csinÃ¡ljuk tÃ¶bbet.
>- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ mosolyog rÃ¡juk megnyugodva, Ã©s jÃ¶n a felismerÃ©s: az apja pontosan ezt vÃ¡rja tÅ‘le. A sÃ¡rkÃ¡nyos problÃ©mÃ¡t kezelje Å‘. BeszÃ©lje le Å‘ket az ostobasÃ¡gokrÃ³l. Hiszen pontosan tudja, milyen odakint a sÃ¡rkÃ¡nyokkal.
- LÃ¡thatom a jegyzeteket? â€“ kÃ©rdezi HalvÃ©r, mire bÃ³lint, Ã©s beterÃ-ti az asztalt a pergamenekkel. Az este azzal telik, hogy beszÃ©lgetnek rÃ³luk, Ã©s egy idÅ‘re elfelejti, hogy Fogatlan elment.

****dreki hvislarann****

PlÃ©hpofa halkan teszi be maga utÃ¡n az ajtÃ³t, arra szÃ¡mÃ-t, hogy Hablaty mÃ¡r alszik, de mÃ©g a tÅ±z mellett Ã¼l. Felkapja a fejÃ©t, rÃ¡nÃ©z Ã©s nagy levegÅ‘t vesz, mielÅ‘tt azt mondanÃ¡:
>- MegkÃ©rtem Astridot Ã©s HalvÃ©rt, hogy ne menjenek ki tÃ¶bbet engedÃ©ly nÃ©lkÃ¼l.
- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ feleli rÃ¡, Ã©s valÃ³ban hÃ¡lÃ¡s. BÃ-zik benne, hogy Hablaty jobban szÃ³t Ã©rt a kortÃ¡rsaival, mint ahogyan Å‘ tennÃ©. Ã‰s sokkal Ã©rettebben Ã¡ll a problÃ©mÃ¡hoz, mint vÃ¡rta volna. MÃ©g Å‘t is meglepi, hogy mindennek ellenÃ©re Hablaty azt szeretnÃ©, ha a lehetÅ‘ legÃ³vatosabban kÃ¶zelÃ-tenÃ©k meg egymÃ¡st a sÃ¡rkÃ¡nyokkal, hogy egyik oldalon se legyen sÃ©rÃ¼lÃ©s a dologbÃ³l. Egyszerre akar vigyÃ¡zni mindenkire, Ã©s ez egy vezetÅ‘hÃ¶z illÅ‘ gondolat.
>- SemmisÃ©g. â€“ Feldereng az arcÃ¡n valami mosolyfÃ©le, Ã©s Ã¶rÃ¼l, hogy Ã-gy lÃ¡tja. EgyÃ¡ltalÃ¡n, hogy jobban van, hogy elfoglalja magÃ¡t. Nem akarja kiengedni mÃ-g kÃ¶hÃ¶g, Ã©s a betegsÃ©g ezen rÃ©sze makacsul ragaszkodik Hablatyhoz.
Kis gondolkodÃ¡s utÃ¡n Å‘ vesz nagy levegÅ‘t, hogy mondjon valamit. Valamit, ami nagyon fontos.

>- Bejelentettem, a falu harcosai elÅ‘tt hogy nincs tÃ¶bbÃ© hÃ¡borÃº a sÃ¡rkÃ¡nyokkal. â€“ A fiÃº meglepetten nÃ©z rÃ¡. â€“ Mire tavasszal visszatÃ©rnek, senki nem fogja bÃ¡ntani Å‘ket a szigeten. â€“ A meglepettsÃ©g dÃ¶bbenettÃ© vÃ¡ltozik a szeplÅ‘s arcon.
- D-de...

>- Igazad van, nem akarunk Ã¶rÃ¶kkÃ© hÃ¡borÃºt. Ã‰s ha a sÃ¡rkÃ¡nyok sem, akkor ez megvalÃ³sulhat. Ã‰s ezt neked kÃ¶szÃ¶nhetjÃ¼k. â€“ Mert ValkÃ¡Ã©rt mÃ¡r nem tehet semmit, de a fiÃ¡Ã©rt mÃ©g igen. Ã‰s akkor nem szÃ¡mÃ-that egy fÃ©l emberÃ¶ltÅ‘nyi bosszÃºvÃ¡gy vagy lÃ¡zas gyÅ±lÃ¶let.
Hablaty nem vÃ¡laszol, lesÃ¼ti a szemeit, mÃ©ly levegÅ‘t vesz, de vÃ©gÃ¼l csak kifÃºjja Ã©s Ã³vatosan felpillantva megrÃ¡ntja a vÃ¡llait. A csend elnyÃºlik, mire a fiÃº megkÃ¶szÃ¶rÃ¼li a torkÃ¡t. LÃ¡thatÃ³an kÃ¼zd, hogy meg tudjon szÃ³lalni.
>- Ã–rÃ¼lÃ¶k â€“ suttogja, mintha nem is tudnÃ¡ hangosabban mondani. â€“ Ã‰n tÃ©nyleg... nagyon Ã¶rÃ¼lÃ¶k.
RÃ¡mosolyog, a fia Ã³vatos-csÃ¡lÃ©n vissza Ã©s a szemei ragyognak. Mindig Ã-gy szeretnÃ© lÃ¡tni. Mindig Ãºgy, hogy boldog. Mindig Ãºgy, hogy minden rendben. Hablaty kÃ¶hÃ¶g egy kicsit, aztÃ¡n felszedelÅ‘zkÃ¶dik a tÅ±z mellÅ‘l.

>- Lefekszem â€“ jelenti be a nyilvÃ¡nvalÃ³t.
- JÃ³ Ã©jszakÃ¡t, fiam.
>- JÃ³ Ã©jszakÃ¡t, apa.
Hallja mÃ©g, hogy mocorog, recseg az Ã¡gy alatta, biztos benne, hogy nem alszik mÃ©g jÃ³ ideig.

Hablaty reggel rÃ¡mosolyog, csak a gyÃ³gyfÅ‘zet miatt fintorog, de a szemei szomorkÃ¡sak Ã©s hallgatag. AttÃ³l tart, megint belesÃ¼pped abba az Ã¡llapotba, mint mikor a sÃ¡rkÃ¡nya hetekig volt tÃ¡vol. RÃ¡adÃ¡sul most mÃ©g ki sem engedheti, hogy a tÃ¶bbi gyerekkel legyen, nem akarja, hogy megint Ã¡gynak essen.
>- Biztos vagyok benne, hogy a barÃ¡tod visszajÃ¶n â€“ szÃ³lal meg vÃ©gÃ¼l, hogy mondjon valami bÃ-ztatÃ³t.
- Persze â€“ biccent rÃ¡. â€“ Csak mÃ¡ris hiÃ¡nyzik, pedig csak most ment el.
>- MegÃ©rtem â€“ hagyja rÃ¡ csendesen dÃ¶rmÃ¶gve. Csakhogy arra esÃ©ly sincs, hogy Å‘ viszontlÃ¡ssa azt, akit annyira hiÃ¡nyol. A fiÃ¡nak legalÃ¡bb szerencsÃ©je van. Akit vÃ¡r, nem egy mÃ¡sik vilÃ¡gban van, Ã©s jÃ³ esÃ©llyel csak egy Ã©vszakra tÃ¡vozott.
- SajnÃ¡lom â€“ mormolja Hablaty. â€“ Ã–rÃ¼lnÃ¶m kellene.. â€“ MÃ©lyet sÃ³hajt, felhajtja a gyÃ³gyitalt Ã©s felÃ¡ll az asztaltÃ³l.
>- Biztos vagyok benne, hogy Fogatlan is alig vÃ¡rja, hogy visszajÃ¶hessen hozzÃ¡d. â€“ Hablaty rÃ¡mosolyog.
- RemÃ©lem â€“ feleli, Ã©s felkocog a lÃ©pcsÅ‘n. â€“ MegkÃ©rnÃ©d BÃ©lhangost, hogy nÃ©zzen be, ha rÃ¡Ã©r?
>- Min Ã¼gykÃ¶dtÃ¶k? â€“ kÃ©rdez rÃ¡. A vÃ¡lasz kÃ©sik nÃ©hÃ¡ny pillanatig.
- M-mi csak beszÃ©lgetÃ¼nk... Ã©-Ã©n e-elfelejtettem n-nÃ©hÃ¡ny dolgot... â€“ hadarja kapkodÃ³san, dadogva.
>- SzÃ³lok neki â€“ feleli elmosolyodva. AmÃºgy is meg kell nÃ©znie nÃ¡la valamit.
- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m! â€“ kiÃ¡lltja le az emeletrÅ‘l.

****dreki hvislarann****

A snoggletog reggelÃ©n Hablaty korÃ¡n Ã©bred, mÃ©g sÃ¶tÃ©t van kint, persze ez nem jelent sokat, hiszen az Ã©jszakÃ¡k egyre hosszabbodnak, Ã©s a hÃ¡zban semmi nem mozdul. PrÃ³bÃ¡l nyugton maradni, de alig vÃ¡rja, hogy vÃ©gre Ã¡tadhassa az ajÃ¡ndÃ©kot az apjÃ¡nak. Szeretett volna valami olyasmit adni neki ami hasznos, amivel Ã¶rÃ¶met okozhat neki. Persze BÃ©lhangos elÃ©g egyszerÅ± Ã¶tlettel Ã¡llt elÅ‘ az Å‘ megsegÃ-tÃ©sÃ©re, de mit is vÃ¡rhatna egy kovÃ¡cstÃ³l, no meg neki sem akadt jobb Ã¶tlete. BÃ©lhangos szerint amÃºgy is kinÃ©z egy Ãºj kard PlÃ©hpofÃ¡nak, Ãºgyhogy ez az Ã¶tlet tÃ©nyleg jÃ³nak tÅ±nt. Ã‰s persze, a fegyver maga igazi mestermunka. Hablaty nagyon sajnÃ¡lja, hogy egyÃ¡ltalÃ¡n nem segÃ-thetett benne a betegsÃ©g miatt. De Ãºgy gondolja, hogy a kovÃ¡csnak kÃ©szÃ-tett ajÃ¡ndÃ©ka majd kÃ¡rpÃ³tolja ezÃ©rt.
>Fogatlanra gondol, hogy Å‘ kimarad az Ã¼nnepbÅ‘l â€“ neki mÃ¡s Ã¼nnep jut idÃ©n. Annyira remÃ©li, hogy talÃ¡l mÃ¡sik Ã©jfÃºriÃ¡kat, hogy talÃ¡n most ott lesznek Å‘k is, Ã©s Fogatlan vÃ©gre megint megtalÃ¡lja a csalÃ¡djÃ¡t, vagy Ãºj barÃ¡tokra tesz szert. SzeretnÃ©, ha nem Å‘ lenne az egyedÃ¼li, ha legalÃ¡bb a sÃ¡rkÃ¡ny talÃ¡lna magÃ¡hoz hasonlÃ³akat. MÃ©lyet sÃ³hajt, ahogy az oldalÃ¡ra fordul. MiÃ©rt van az, hogy Å‘k ketten annyira jÃ³l megÃ©rtik egymÃ¡st, Ã©s Å‘ket mÃ©gsem Ã©rti meg senki? Persze, ennek kÃ¶ze van a kapcsolathoz kÃ¶ztÃ¼k â€“ Hablaty nem ismeri a jÃ³ szÃ³t rÃ¡ â€“, Ã©s nÃ©ha mÃ¡r gondolkodik, hogy szÃ³t ejt rÃ³la, de tart tÅ‘le, hogy ezt vÃ©gkÃ©pp nem Ã©rtenÃ©k meg. TalÃ¡n kÃ©sÅ‘bb, talÃ¡n ha mÃ¡r biztonsÃ¡gban tudhatja a sÃ¡rkÃ¡nyokat Ã©s az embereket egymÃ¡stÃ³l.
Az idÅ‘ lassan vÃ¡nszorog, de hallja, hogy az apja odalent Ã©bredezik, Ã©s kiugrik az Ã¡gybÃ³l, amikor meghallja a deszkÃ¡k recsegÃ©sÃ©t a lÃ©ptei alatt. Lesiet a lÃ©pcsÅ‘n, miutÃ¡n becsukÃ³dik a bejÃ¡rati ajtÃ³, Ã©s nekilÃ¡t begyÃºjtani. Csendesen szÃ¶szÃ¶l, a lÃ¡ngok vÃ-gan lobognak, mire PlÃ©hpofa visszaÃ©r. Meglepetten nÃ©z rÃ¡, majd elmosolyodik.
>- Nem tudtam aludni â€“ jegyzi meg felegyenesedve. â€“ Ãšgyhogy

boldog snoggletogot, apa.
Nem kap vÃ¡laszt, csak odajÃ¶n hozzÃ¡, Ã©s egy pillanatig nem tudja mire vÃ©lni az egÃ©szet. VÃ©gÃ¼l az apja lehajol hozzÃ¡ Ã©s megÃ¶leli. A mozdulat annyira hirtelen Ã©ri, hogy levegÅ‘t venni is elfelejt. Lehunyja a szemeit, mÃ©ly levegÅ‘t vesz, Ã©s â€“ Ã©s fellobban mellette egy tÃºlcsordulÃ³ Ã©rzelemhullÃ¡m. Nem szokott embereket Ã©rezni, nincs rÃ¡ sok pÃ©lda, de most teljesen biztos, hogy ez nem Ã¡rtalmas; hogy ez szeretet Ã©s hÃ¡la, amiÃ©rt itt van. Ã‰s talÃ¡n az apja nem fogja tudni, hogy beleolvasott az Ã©rzÃ©seibe egy pillanatra, Ã©s talÃ¡n jobb is, ha soha nem is tudja meg, de azaz egy pillanat pont elÃ©g, hogy soha tÃ¶bbÃ© ne legyenek kÃ©tsÃ©gei.
>MielÅ‘tt mÃ©g Ã©szrevehetnÃ©, hogy valami a torkÃ¡t szorÃ-tja, minden elÅ‘zetes jel nÃ©lkÃ¼l BÃ©lhangos ront be az ajtÃ³n.
- Boldog snoggletogot! â€“ kiÃ¡ltja lelkesen. â€“ LÃ¡ttam, hogy begyÃºjtottatok â€“ teszi hozzÃ¡ valamivel halkabban, Ã©s bevÃ¡gja maga utÃ¡n az ajtÃ³t. Csak ezutÃ¡n vet rÃ¡juk egy rendes pillantÃ¡st, nÃ©ma csend hull a hÃ¡zra nÃ©hÃ¡ny lÃ©legzetvÃ©telnyi idÅ‘re.

>Hablaty felnevet, ahogy elkÃ©pzeli magukat kÃ-vÃ¼lrÅ‘l. KibÃºjik az Ã¶lelÃ©sbÅ‘l Ã©s a lÃ©pcsÅ‘ felÃ© ugrik.
- Lehozom az ajÃ¡ndÃ©kokat ne mozduljatok! â€“ veti hÃ¡tra vidÃ¡man Ã©s majdnem beesik a szobÃ¡ba a nagy sietsÃ©gben.
>- Nem kell annyira sietned â€“ szÃ³l utÃ¡na az apja, a hangjÃ¡ban vidÃ¡m rezzenÃ©s Ã©s BÃ©lhangos felnevet.<p>

_Dehogynem, _feleli csak magÃ¡ban, mÃ-g elÅ‘hÃºzza a kardot az Ã¡gy alÃ³l, Ã©s az Ã¶sszetekert pergament az asztalÃ¡rÃ³l. A rengeteg jegyzet kÃ¶zt azt nem kellett fÃ©ltenie, hogy a kovÃ¡cs kiszÃºrja. FelkÃ¶hÃ¶g, belesajdul a torka, meg kell Ã¡llnia egy pillanatra. Vesz nÃ©hÃ¡ny mÃ©ly levegÅ‘t. Minden rendben. Most mÃ¡r hamarosan meggyÃ³gyul. Meg _kell_ gyÃ³gyulnia. Nem hagyhatja megint egyedÃ¼l az apjÃ¡t.
>- Hablaty?
- JÃ³l vagyok â€“ vÃ¡laszol, Ã©s erÅ‘t vesz magÃ¡n.

>EzÃºttal Ã³vatosabban egyensÃºlyoz a lÃ©pcsÅ‘n, a kard sÃºlya lefelÃ© hÃºzza, nem akar leesni vagy elbotlani. A tÅ±z felett ott melegszik a vÃ-z a gyÃ³gyitalnak, most az egyszer hÃ¡lÃ¡san gondol rÃ¡, szomjas, Ã©s jÃ³l fog esni a forrÃ³sÃ¡ga. Az asztalon pedig egy kupac valami ami leginkÃ¡bb ruhaanyagra emlÃ©kezteti. BÃ©lhangos odainti magÃ¡hoz. A lÃ©pcsÅ‘nek tÃ¡masztja a kardot, Ã©s egyelÅ‘re pergament is otthagyja.
>- A rÃ©giek Ãºgyis nagyon elnyÅ±ttek, jÃ³l jÃ¶n az Ãºj. Ã‰s persze, mintha kinÅ‘tted volna Å‘ket â€“ mondja vigyorogva, Ã©s felnyalÃ¡bolja a ruhakupacot, hogy a kezÃ©be nyomja egy vÃ¡llveregetÃ©s kÃ-sÃ©retÃ©ben. Visszamosolyog, Ã©s szÃ©tbontja a kupacot. Ãšj tunika, nadrÃ¡g, mÃ©g mÃ¡sik mellÃ©ny is kerÃ¼l elÅ‘ belÅ‘le, hasonlÃ³ak a rÃ©giekhez persze, de a tapintÃ¡suk mÃ©g egÃ©szen mÃ¡s, egÃ©szen Ãºj, Ã©s talÃ¡n valamivel melegebbek is. Az utolsÃ³ darab egy kÃ¶peny, amibe az egÃ©sz csomagolva volt, Ã©s ezt nem egÃ©szen Ã©rti, hiszen azt csak az igazi hÅ‘sÃ¶k hordhatnak, nem olyanok, mint Å‘... Zavartan az apjÃ¡ra nÃ©z, aki csak egy biztatÃ³ pillantÃ¡st kÃ¼ld felÃ©, Ã©s ez a nap mÃ¡r most egÃ©szen felfoghatatlan. â€“ Majd elfelejtettem! â€“ ezzel lehajol, Ã©s az asztal alÃ³l elÅ‘kerÃ-t egy pÃ¡r Ãºj bakancsot is.
- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ mondja, talÃ¡n tÃºl egyszerÅ±en, Ã©s gondosan visszahajtogat mindent, egyelÅ‘re nem lesz rÃ¡juk szÃ¼ksÃ©ge.
>Visszasiet a lÃ©pcsÅ‘hÃ¶z, felemeli a kardot, Ã©s odaviszi az apjÃ¡nak. SutÃ¡n nyÃºjtja Ã¡t, Ã©s nagy levegÅ‘t vÃ©ve hadarni kezd hozzÃ¡:
- I-igaz, hogy Ã©-Ã©n nem tudtam benne segÃ-teni, de... â€“ PlÃ©hpofa olyan kÃ¶nnyed mozdulattal rÃ¡ntja ki a pengÃ©t a

tokbÃ³l, amirÅ‘l Å‘ mÃ©g csak Ã¡lmodni sem mer â€“ aztÃ¡n felnevet. Ã–blÃ¶s hangon, hogy belereszket az egÃ©sz hÃ¡z, Ã©s BÃ©lhangos csatlakozik hozzÃ¡. Hablaty nem Ã©rti, mi olyan vicces, Ã©s egyre zavartabban pillant egyikrÅ‘l a mÃ¡sikra, vajon mi ennyire nevetni valÃ³ a helyzeten, mÃ-g csak az apja felÃ© nem nyÃºjtja az Å‘ ajÃ¡ndÃ©kÃ¡t. Ekkor Å‘ is felnevet, megkÃ¶nnyebbÃ¼lten Ã©s megnyugodva, Ã©s BÃ©lhangos hahotÃ¡ja a leghangosabb, hiszen Å‘ vÃ©gig tudta, mit terveznek, Ã©s mÃ©gsem Ã¡rulta el egyikÃ¼ket sem, hogy meglepetÃ©s legyen. â€“ Boldog snoggletogot, apa â€“ mondja vÃ©gÃ¼l, Ã©s Ã©rdeklÅ‘dve vÃ©gigsimÃ-t a rÃ¶vid pengÃ©jÅ± kard bÅ‘rtokjÃ¡n.
>- Neked is, fiam â€“ feleli, a tekintetÃ©ben Ã¶rÃ¶m Ã©s hÃ¡la, az, amit korÃ¡bban Ã©rzett felÅ‘le.
- HÃ¡t-hÃ¡t, vÃ-vni mÃ©g nem nagyon tudok... â€“ jegyzi meg kissÃ© zavartan. â€“ De ki tudja, mÃ©g az is lehet, hogy valami izmot is nÃ¶vesztek magamra, mÃ-g megtanulom... â€“ von vÃ¡llat. â€“ HÅ±, ez ijesztÅ‘. â€“ Ã‰s megint felnevetnek. VÃ©gÃ¼l odalÃ©p BÃ©lhangoshoz is, hogy Ã¡tnyÃºjtsa a pergament neki.
>- De ha megint valami sÃ¡rkÃ¡nyos Ã©rtekezÃ©s, Ã©n... oh, ez nem sÃ¡rkÃ¡nyos Ã©rtekezÃ©s. De pontosan mi is ez? â€“ kÃ©rdezi rÃ¡pillantva.
- SÃ¡rkÃ¡nysziget kÃ¶rÃ¼l van pÃ¡r hajÃ³roncs Ã©s... arra a kÃ©t jobb Ã¡llapotÃº hajÃ³ra gyÅ±jtÃ¶ttem minden fegyvert meg... hÃ¡t, sok mÃ¡st, ami mÃ©g hasznÃ¡lhatÃ³ volt, Ã©s nekem nem kellett. Igaz, most nem tudsz elmenni Ã©rte, de majd tavasszal... â€“ Persze, a fegyverek nagy rÃ©sze rozsdaette, de mÃ¡r amikor Ã¶sszegyÅ±jtÃ¶tte Å‘ket, is arra gondolt, hogy BÃ©lhangos talÃ¡n tud mit kezdeni velÃ¼k. AmÃºgy is folyton morog, hogy nincs elÃ©g fÃ©m a faluban, de a KalmÃ¡r fegyverei semmit nem Ã©rnek.
>- Na ez mÃ¡r valami, igazi kincsestÃ©rkÃ©p â€“ bÃ³lint elÃ©gedetten a kovÃ¡cs, Ã©s megint megveregeti a vÃ¡llÃ¡t, de Ãºgy, hogy majdnem Ã¶sszeesik belÃ©, majd felugrik az asztal mellÅ‘l, Ã©s az ajtÃ³ felÃ© biceg. â€“ Este talÃ¡lkozunk â€“ szÃ³l mÃ©g hÃ¡tra, aztÃ¡n otthagyja Å‘ket.
Hablaty Ã©szre sem vette, hogy kÃ¶zben felforrt a vÃ-z, Ã©s most gÅ‘zt okÃ¡dva bugyog a tÅ±z felett. Leakasztja az edÃ©nyt, a padlÃ³ra teszi Ã©s beleszÃ³rja a gyÃ³gynÃ¶vÃ©nyeket.
>- Ã€nnepeltek este? â€“ kÃ©rdezi csak, hogy megtÃ¶rje a csendet. A szeme sarkÃ¡bÃ³l lÃ¡tja, hogy az apja mÃ©g mindig a kardot nÃ©zegeti. BÃ©lhangos Ã©rti a dolgÃ¡t, azt meg kell hagyni.
- JÃ¶ssz te is â€“ mondja erre, mire meglepetten fordul felÃ©.
>- Ã‰n? D-de azt mondtad, ne menjek ki mÃ©g... â€“ rÃ¡zza a fejÃ©t.
- EnnyitÅ‘l nem lesz bajod, Ã©s nem Ã¡rt kimozdulnod kicsit â€“ hangzik a vÃ¡lasz. â€“ MegkÃ©rdeztÃ¼k Gothit Ã©s csak a Nagyteremig megyÃ¼nk â€“ teszi hozzÃ¡.
>- Rendben â€“ bÃ³lint rÃ¡, Ã©s jÃ³lesÅ‘ izgatottsÃ¡g zubog Ã¡t rajta a gondolatra, hogy vÃ©gre maga mÃ¶gÃ¶tt hagyhatja a hÃ¡zat, ha csak egy estÃ©re is.
PlÃ©hpofa fÃ©szkelÅ‘dik a szÃ©kÃ©n, mintha mondani akarna mÃ©g valamit, csak Ã©ppen nem tudja, hol kezdje. VÃ©gÃ¼l mÃ©gis odafordul hozzÃ¡.
>- Van itt mÃ©g valami. â€“ FelÃ© tart egy sisakot, az elsÅ‘ pillantÃ¡sra biztos benne, hogy nagy neki. â€“ Ã‰desanyÃ¡dÃ© volt.
Megrezzen. Soha nem emlÃ-tik az anyjÃ¡t. Amikor kisebb volt, Ã©s megkÃ©rte az apjÃ¡t, hogy mesÃ©ljen rÃ³la, nem mindig kapott vÃ¡laszt. Semmit nem tud rÃ³la, Ã©s eddig meg sem fordult a fejÃ©ben, hogy lehetnek olyan tÃ¡rgyak a hÃ¡zban, amik hozzÃ¡ tartoztak valamikor.
>- Nagyon fogok rÃ¡ vigyÃ¡zni â€“ Ã-gÃ©ri, Ã©s komolyan gondolja, kicsit talÃ¡n tÃºl komolyan.<p>

A nap tÃ¶bbi rÃ©sze aprÃ³bb meglepetÃ©sekkel Ã©s az estÃ©re valÃ³ kÃ©szÃ¼lÃ©ssel telik. Amint elkortyolja a fÅ‘zetet, mÃ¡ris jobban

Ã©rzi magÃ¡t. NekilÃ¡tnak fÃ¼rdÅ‘vizet melegÃ-teni, Ã©s mÃ©g a fÃ¼rdÃ©s elÅ‘tt HalvÃ©r beÃ¡llÃ-t egy adag gÅ‘zÃ¶lgÅ‘ rÃ¡kpitÃ©vel, amit az Ã©desanyja kÃ¼ldÃ¶tt neki. Szebb reggelit el sem tudna kÃ©pzelni, holott ekkorra mÃ¡r dÃ©lelÅ‘ttre jÃ¡r. VÃ©gÃ¼l eljutnak a fÃ¼rdÅ‘ig, ami utÃ¡n nÃ©hÃ¡nyszor vÃ©ghÃºzza az apja fÃ©sÅ±jÃ©t a hajÃ¡n. KelletlenÃ¼l Ã¡llapÃ-tja meg, hogy a haja egyszerÅ±en csak tÃºl hosszÃº, Ã©s kerÃ-tenie kell valakit, aki majd levÃ¡gja. BelebÃºjik az Ãºj ruhÃ¡kba, Ã©s azok kellemesen melegek Ã©s passzolnak rÃ¡. Fogalma sincs, BÃ©lhangos hogy csinÃ¡lta, vagy kit kÃ©rt meg, de egyszerÅ±en csak tÃ¶kÃ©letes minden.
>EgyedÃ¼l azt bÃ¡nja, hogy nem kÃ©rte meg HalvÃ©rt, hogy szÃ³ljon Astridnak is, hogy nÃ©zzen be hozzÃ¡ â€“ nem tervezte, hogy az egÃ©sz falu elÅ‘tt adja Ã¡t, amit neki kÃ©szÃ-tett, ha mÃ©goly aprÃ³sÃ¡grÃ³l is van szÃ³, aminek majdnem mindegy. De elfelejtette megkÃ©rni, az apjÃ¡t pedig nem akarta ilyesmivel zaklatni, amikor elindult kÃ¶rÃ¼lnÃ©zni a faluba.<p>

A Nagyterem sokkal szebb, mint ahogyan az emlÃ©keiben Ã©lt az Ã¼nneprÅ‘l, egÃ©szen magÃ¡val ragadÃ³, ahogy fel van dÃ-szÃ-tve, ahogy a fÃ©nyek kÃ¶rÃ¼lfutnak, Ã©s minden sarokban zÃ¶ld nÃ¶vÃ©nyek, vagy fenyÅ‘facsemetÃ©k Ã¡llnak. MÃ¡r akkor vidÃ¡m kacagÃ¡s hallatszik ki, amikor megÃ©rkeznek, de egy pillanatra csend Ã¼l a helyre, amikor Ã©szreveszik Å‘ket. Valaki lelkesen felkurjant, Ã©s a hangzavar ÃºjrakezdÅ‘dik. Hablatynak szinte jÃ³l esik, zavartan elmosolyodik a szavakra, amik a hogylÃ©tÃ©t firtatjÃ¡k, Ã©s szÃ¡mlÃ¡lhatatlanul sokszor elhadarja az este folyamÃ¡n, hogy mÃ¡r sokkal jobban van, csak kÃ¶hÃ¶g egy kicsit. Beletelik pÃ¡r kÃ-nos pillanatba, mÃ-g megpillantja HalvÃ©rt a teremben, odasiet hozzÃ¡, Ã©s a fiÃº lelkesen Ã¼dvÃ¶zli.
>- RemÃ©ltÃ¼k, hogy apÃ¡d elenged â€“ mondja vidÃ¡man.
- LÃ¡tom, mÃ¡r nem vagy letÃ¶rt a sÃ¡rkÃ¡nyok miatt â€“ jegyzi meg halkan, mire HalvÃ©r megvonja a vÃ¡llÃ¡t.
>- Ez a termÃ©szet rendje. â€“ RÃ¡bÃ³lint, Ã©s a kÃ¶vetkezÅ‘ ajtÃ³nyitÃ¡ssal megÃ©rkeznek az ikrek.
- NahÃ¡t, te mÃ©g mindig nem haltÃ¡l meg? â€“ pislog rÃ¡ Ã©rdeklÅ‘dve Fafej. â€“ Vagy mÃ©g mindig kÃ-sÃ©rtet vagy?
>- Nem vagyok kÃ-sÃ©rtet â€“ csÃ³vÃ¡lja a fejÃ©t, de valahogy most nem veszi magÃ¡ra az ilyen aprÃ³sÃ¡gokat.
- De lehetnÃ©l. Olyan unalmas ez Ã-gy â€“ jegyzi meg KÅ‘fej sÃ³hajtva. VÃ©gÃ¼l befut Astrid is, de nem Ã©r el az asztalukig, mikor Å‘ felugrik.
>- MindjÃ¡rt jÃ¶vÃ¼nk â€“ mondja, Ã©s elÃ© siet, a lÃ¡ny messzirÅ‘l integet neki. Astrid valami kÃ¼lÃ¶nleges, Ã¼nnepi fonatba rendezte a hajÃ¡t, Ã-gy mÃ©g annyira sem lÃ¡tszik milyen hosszÃº, Ã©s egÃ©szen lÃ©legzetelÃ¡llÃ-tÃ³an szÃ©p. â€“ Sz-sz-szia, Astrid, szia, Ã©n...
- Rendben vagy? â€“ kÃ©rdez kÃ¶zbe a lÃ¡ny, mire csak bÃ³lint egyet. â€“ Tudom, hogy Fogatlan megint nincs itt, de nÃ©zd a jÃ³ oldalÃ¡t: tavasszal a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nnyal tÃ©rhet majd vissza.

>- TÃºl fogom Ã©lni, azt hiszem â€“ feleli erre, Ã©s most tÃ©nyleg Ã-gy Ã©rzi. Persze, hiÃ¡nyzik a legjobb barÃ¡tja, de... sok minden vÃ¡ltozott azÃ³ta, hogy utoljÃ¡ra kÃ©nytelenek voltak hosszabb idÅ‘t kÃ¼lÃ¶n tÃ¶lteni. Nagyon-nagyon sok minden.
- Akkor jÃ³ â€“ mosolyog rÃ¡ Astrid. â€“ MenjÃ¼nk oda a tÃ¶bbiekhez.
>- VÃ¡rj egy percet â€“ kapja el a vÃ¡llÃ¡t, mire a lÃ¡ny kÃ©rdÅ‘n pillant rÃ¡. â€“ Ã‰-Ã©n... szÃ³val csak hoztam neked... Ã¶mh... boldog snoggletogot! â€“ ezzel Ã¡tnyÃºjtja az Ã¶sszekÃ¶tÃ¶tt pergamentekercset. A tekercsen egy rajz van ViharbogÃ¡rrÃ³l. A lÃ¡ny szemei Å‘szinte Ã¶rÃ¶mmel ragyognak fel, hirtelen lendÃ¼lettel karolja Ã¡t Ã©s ad puszit az arcÃ¡ra.
- Ez igazÃ¡n gyÃ¶nyÃ¶rÅ±, kÃ¶szÃ¶nÃ¶m! â€“ Ã‰s karon ragadja, hogy az asztalhoz hÃºzva

mindenkinek megmutathassa.
>Az este nagyobb meglepetÃ©sei kÃ¶zÃ¼l az elsÅ‘, hogy amikor TakonypÃ³c is megÃ©rkezik, kÃ¶szÃ¶nÃ©s utÃ¡n fÃ©lrehÃ-vja Hablatyot egy kissÃ© kÃ³kadt fenyÅ‘ mellÃ© egy sarokba. Hablatynak persze van Ã¶tlete, mirÅ‘l akar beszÃ©lni vele, csak a vÃ©gkimenet kÃ©tsÃ©ges szÃ¡mÃ¡ra.
- SzÃ³val Ã©n csak... â€“ fut neki a fiÃº, Ã©s az arckifejezÃ©sÃ©bÅ‘l mÃ¡r lÃ¡tja, mi lesz. Ã‰s megnyugszik. â€“ Nem tudtam, mit akar apÃ¡m, Ã©s...
>- Te nem akartad ezt az egÃ©szet â€“ segÃ-ti ki.
- Ne vÃ¡gj a szavamba! â€“ mordul rÃ¡, mire elmosolyodik Ã©s a kezÃ©t nyÃºjtja felÃ©. Mert TakonypÃ³cra egyÃ¡ltalÃ¡n nem haragszik. MÃ©g akkor sem biztos, hogy haragudna, ha tudott volna bÃ¡rmit az apja tervÃ©rÅ‘l. MÃ©g MorgÃ³pÃ³cot sem tudja annyira megvetni a tettÃ©Ã©rt, amennyire az apja teszi, de a legjobb szÃ³ arra, amit felÃ© Ã©rez, az a fÃ©lelem. Soha tÃ¶bbÃ© nem akarja Ã¡tÃ©rezni a felÃ© irÃ¡nyulÃ³ dÃ¼hÃ¶t, ami olyan volt, mintha kÃ©pes lenne megfojtani, hogy mÃ©g a vÃ-z sem kell hozzÃ¡. Tart tÅ‘le, hogy megismÃ©tlÅ‘dik.
>- Nem haragszom â€“ jelenti ki hangosan is.
- Nem mintha annyira Ã©rdekelne â€“ vÃ¡gja rÃ¡, Ã©s mÃ¡r lendÃ¼l is vissza a tÃ¶bbiekhez. Hablaty megrÃ¡zza a fejÃ©t, de utÃ¡na indul. Ennyivel is be kell Ã©rnie, ha TakonypÃ³crÃ³l van szÃ³.

- A FÅ‘nÃ¶k szÃ³lni fog! â€“ dÃ¶rgi BÃ©lhangos hangja vÃ©gig a termen, mire a csend egyÃ¶ntetÅ± Ã©s hirtelen. PlÃ©hpofa felemelkedik, a csend feszÃ¼lttÃ© Ã©s tiszteletteljessÃ© vÃ¡lik, mÃ-g meg nem szÃ³lal. A hangja betÃ¶lti a termet, pedig nem is igyekszik kiabÃ¡lni. Hablaty pedig lehunyja a szemeit, mÃ-g hallgatja.
>Itt a helye, Ã©s ehhez kÃ©tsÃ©g sem fÃ©rhet tÃ¶bbÃ©.
- Az idei Ã¼nnepkor senki sem lehet hÃ¡lÃ¡sabb nÃ¡lam az isteneknek azÃ©rt, amit kapott. Ã‰s senki sem lehet nÃ¡lam boldogabb, amiÃ©rt az istenek Ã©psÃ©gben hazavezettÃ©k a fiamat. TalÃ¡n nem Ã©rtettÃ¼k meg elsÅ‘re, de Hablaty hÅ±en Ã¶rÃ¶ksÃ©gÃ©hez Ã©s a csalÃ¡di hagyomÃ¡nyainkhoz szÃ¶vetsÃ©get kÃ¶tÃ¶tt a sÃ¡rkÃ¡nyokkal, lezÃ¡rva egy hÃ¡romszÃ¡z Ã©ves hÃ¡borÃºt. Ã•gy most bÃ©kÃ©ben Ã¼nnepelhetÃ¼nk! â€“ Hangos Ã©ljenzÃ©s hullÃ¡mzik fel, amit visszavernek a falak is, kupÃ¡k koccannak Ã¶ssze Ã©s a tartalmuk jÃ³cskÃ¡n megcsappan, mire az asztalokra csapjÃ¡k Å‘ket. PlÃ©hpofa rÃ¡pillant, Ã¶sszemosolyognak a tÃ¶megen Ã¡t â€“ Ã©s sÃ¡rkÃ¡nyÃ¼vÃ¶ltÃ©s hallatszik odakintrÅ‘l.

>Hablaty egÃ©sz testÃ©ben Ã¶sszerezzen, ahogy egÃ©szen kÃ¶zelrÅ‘l Ã©rzi meg Fogatlan kutakodÃ³ jelenlÃ©tÃ©t. A sÃ¡rkÃ¡ny kÃ-vÃ¡ncsi, hol lehet, ha nem a hÃ¡zban, de eddig nem talÃ¡lta.
- Ã‰jfÃºria! â€“ rikkant valaki, amikor Fogatlan Ãºjabb hÃ-vÃ³kiÃ¡ltÃ¡st hallat.

>Az apja csak bÃ³lint egyet felÃ©, Å‘ mÃ¡ris sarkon fordul Ã©s rohanni kezd az emberek kÃ¶zÃ¶tt cikÃ¡zva. Ãšgy tÃ©pi fel az ajtÃ³t, hogy az visszacsapÃ³dik mÃ¶gÃ¶tte a lendÃ¼lettÅ‘l Ã©s a Nagyterem bejÃ¡ratÃ¡ban mÃ¡r egyszerre fÃ¼tyÃ¼l Ã©s kÃ¼ld a sÃ¡rkÃ¡ny felÃ© Ã¼dvÃ¶zlÅ‘ Ã©rzÃ©seket. Fogatlan visszarikkant, a lÃ©pcsÅ‘ aljÃ¡t cÃ©lozza meg leszÃ¡llÃ³helyÃ¼l, Ã©s Å‘ kettesÃ©vel szedi a lÃ©pcsÅ‘fokokat lefelÃ©, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyra vesse magÃ¡t az utolsÃ³ pÃ¡r fokrÃ³l.
Fogatlan sÃ¡rkÃ¡nyos nevetÃ©st hallat, megszaglÃ¡ssza a hajÃ¡t, Ã©s rÃ¶vid, nevetÅ‘s birkÃ³zÃ¡sba kezdenek a havon, mÃ-g csak Hablaty rÃ¡ nem jÃ¶n, hogy nem kÃ©ne mÃ©g elÃ¡znia, mikor Ã©ppen lÃ¡bal ki a betegsÃ©gbÅ‘l. Felkapaszkodik a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡ra, a nyereg helyÃ©re, kÃ¶zben megvakarja a pikkelyeket, ahol annyira szereti, Ã©s ekkor veszi csak Ã©szre, hogy a Nagyterem ajtaja kitÃ¡rult, Ã©s a falusiak kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©zik Å‘ket a kiÃ¡ramlÃ³ fÃ©nyben. Csendes szavakkal, Ã©s a hozzÃ¡juk fÅ±zÅ‘dÅ‘ Ã©rzÃ©sekkel igyekszik elmagyarÃ¡zni Fogatlannak, hogy amitÅ‘l eddig annyira

fÃ©ltette, hogy az emberek kÃ¶zelÃ©be menjen, azon kÃ-vÃ¼l, hogy belÃ³g hozzÃ¡ minden hajnalban, megszÅ±nt. Hogy az emberek nem fogjÃ¡k tÃ¶bbÃ© bÃ¡ntani, ha a kÃ¶zelÃ¼kbe megy. Nincsen veszÃ©ly rÃ¡juk nÃ©zve. Fogatlan lelkesen kocog fel a lÃ©pcsÅ‘n, ugyanolyan kÃ-vÃ¡ncsi az emberekre, mint azok Å‘rÃ¡. AzÃ©rt tisztes tÃ¡volban Ã¡ll meg, Ã©s hagyja, hogy Hablaty lecsÃºsszon a hÃ¡tÃ¡rÃ³l. UtÃ¡na nyÃºjtja a nyakÃ¡t, amikor tesz elÅ‘re kÃ©t lÃ©pÃ©st, de a tenyere a fejÃ©n marad mintegy biztatÃ¡sul.
>- Å• itt Fogatlan, a legjobb barÃ¡tom. Ha... Ha nem ijesztitek meg, senkit nem fog bÃ¡ntani.
- Egy sÃ¡rkÃ¡nyt meg lehet ijeszteni? â€“ kÃ©rdezi valaki, mire HalvÃ©r valahonnan hÃ¡tulrÃ³l felidÃ©z valamit a jegyzeteibÅ‘l az angolnÃ¡krÃ³l meg a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l. KÃ¶zben Astrid elÅ‘re furakszik a tÃ¶megben, Ã©s Å‘ meg Fogatlan Ã¶rÃ¶mmel Ã¼dvÃ¶zlik egymÃ¡st.
>- Hogyhogy visszajÃ¶tt?
- Nem tudom â€“ von vÃ¡llat. â€“ Nem talÃ¡ltÃ¡l barÃ¡tokat? â€“ fordul a sÃ¡rkÃ¡nyhoz. Fogatlan helyesel, aztÃ¡n csak odahajtja a fejÃ©t a hasÃ¡hoz Ã©s feldorombol. â€“ Ã‰n mindig itt leszek neked â€“ Ã-gÃ©ri elmosolyodva, Ã©s annyira boldogan, hogy az szavakkal leÃ-rhatatlan.
>Ã‰s a falusiak egyre kÃ¶zelebb merÃ©szkednek, hogy megnÃ©zzÃ©k maguknak a sÃ¡rkÃ¡nyt, aki megmentette a falu Ã¶rÃ¶kÃ¶sÃ©t a vÃ-zbefÃºlÃ¡stÃ³l, Fogatlan pedig csak Ã©lvezi a figyelmet, mÃ©g azt is nyugodtan tÅ±ri, hogy a kisebbek a szÃ¡rnyait fogdossÃ¡k Ã©s a hÃ¡tÃ¡ra mÃ¡sszanak kÃ©sÅ‘bb, amikor a Nagyterem egyik sarkÃ¡ba hever hogy pihenjen egy kicsit. Hablaty ott marad mellette, prÃ³bÃ¡l bÃ-zni az emberekben, de biztosabbnak Ã©rzi, ha vÃ©gig szemmel tarthatja az esemÃ©nyeket, az aggodalma azonban alaptalan. A bÃ©kÃ©nek mindenki Ã¶rÃ¼l, senki nem akarja megtÃ¶rni valami meggondolatlan cselekedettel. MÃ©g a vikingek is lehetnek olykor azok az emberek, akik bÃ©kÃ©ben szeretnÃ©nek Ã¼nnepelni a szeretteikkel.<p>

****dreki hvislarann****

A tÃ©l lassan tovÃ¡bbÃ¡ll, az istenek kegyelmÃ©bÅ‘l a tavasz hamar megmutatja az elsÅ‘ jeleit, Ã©s mire a napsugarak Ã©rezhetÅ‘en megmelegÃ-tik a levegÅ‘t, mÃ¡r Hablaty sem kÃ¶hÃ¶g hetek Ã³ta. AzÃ©rt PlÃ©hpofa mÃ©g mindig tÃºl aggodalmas, csak a mÅ±helyig engedi, Ã©s repÃ¼lÃ©srÅ‘l egy ideig szÃ³ sem lehetett, de a szakadatlan gyÅ‘zkÃ¶dÃ©snek meglett azaz eredmÃ©nye, hogy Hablaty egy dÃ©lelÅ‘ttje azzal telik, hogy hasznÃ¡lhatÃ³ Ã¡llapotba hozza a nyerget, amirÅ‘l mindenki megfeledkezett a tÃ©l alatt, azutÃ¡n, hogy azon a reggelen lekerÃ¼lt FogatlanrÃ³l. SzerencsÃ©re mÃ©gsem ment teljesen tÃ¶nkre, bÃ¡r a fiÃº mÃ¡r tervezi a kÃ¶vetkezÅ‘t.
>- Na, mit szÃ³lsz, pajti? â€“ pillant vÃ©gig rajta elÃ©gedetten. Fogatlan mocorog egy kicsit, kinyÃºjtÃ³ztatja a szÃ¡rnyait. EgyÃ©rtelmÅ±en azzal a pillantÃ¡ssal nÃ©z rÃ¡, ami azt Ã¼zeni, ezÃºttal neki is muszÃ¡j vele tartania. â€“ Apa pontosan tudta, hogy nem fogom tudni megÃ¡llni... â€“ mormogja maga elÃ©, Ã©s azzal a lendÃ¼lettel felugrik a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡ra. Fogatlan mÃ©g csak meg sem vÃ¡rja, hogy elhelyezkedjen, fellendÃ¼l Ã©s minden erejÃ©vel az Ã©gre tÃ¶r, a vilÃ¡g felgyorsul kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼k. Hablaty imÃ¡dja ezt az Ã©rzÃ©st, egyÃ¼tt rikoltanak fel.
A falu pillanatok alatt aprÃ³ra zsugorodik alattuk, a levegÅ‘ harapÃ³s hideggÃ© vÃ¡lik, a sebessÃ©g pedig szÃ©dÃ-tÅ‘vÃ©. MÃ©gis lelassulnak, elfogy a sajÃ¡t lendÃ¼letÃ¼k, egy szemrebbenÃ©snyi mozdulatlansÃ¡g, Ã©s zuhanni kezdenek visszafelÃ©, Fogatlan szÃ¡rnyai szorosan a testÃ©hez simÃ-tva, akÃ¡r egy lÃ¡ndzsa, Å‘rÃ¼lt sebessÃ©ggel kÃ¶zeledik az Orom, Ã©s az emberek egyre sokasodnak a mÃ©g hÃ³katag fÃ¼vÃ¶n, ahogy Å‘ket nÃ©zik. Fogatlan az utolsÃ³ pillanatban tÃ¡rja ki a szÃ¡rnyait fÃ©kezni a zuhanÃ¡st, elhÃºznak a falu felett nem sokkal, vÃ©gÃ¼l

simÃ¡n suhannak csak, Ã©s Hablaty elÅ‘bb a nyeregbe kapaszkodva, majd anÃ©lkÃ¼l Ã¡ll fel a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡n. Az egyensÃºly mÃ©g a rÃ©gi, Fogatlan rÃ¶pte annyira biztos, hogy semmilyen szÃ©llÃ¶kÃ©s nem billentheti meg. Fordul egyet a tengelye kÃ¶rÃ¼l, Ã©s Å‘ a pikkelyeken lÃ©pdelve kÃ¶veti ezt a mozgÃ¡st, majd berepÃ¼lnek a hÃ¡zak Ã©s mÃ¡s Ã©pÃ-tmÃ©nyek kÃ¶zÃ©, a fordulÃ¡sok gyorsabbak, de nem veszti el az egyensÃºlyÃ¡t, vÃ©gÃ¼l ismÃ©t meredeken tÃ¶rnek fel, hogy alig van ideje elkapni a nyereg szÃ-jÃ¡t. A sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡ra kuporodik, Ã©s eszÃ©be jut mÃ©g valami, ami csak ilyenkor. Fogatlan kivÃ©telesen nem gondolja azt, hogy akkora ostobasÃ¡g, mint mÃ¡skor. TalÃ¡n csak Ã¶rÃ¼l, hogy egyÃ¼tt repÃ¼lhetnek. Mindenesetre Hablaty felhÃºzza a tÃ©rdeit, talpai alatt a nyereg, Ã©s elengedi a szÃ-jakat ahogy hÃ¡traugrik.
>EgyedÃ¼l, Ã¶nmagÃ¡ban zuhanni mÃ©g szÃ©dÃ-tÅ‘bb Ã©lmÃ©ny, mint egyÃ¼tt. Fogatlan pillanatok alatt hozzÃ¡igazÃ-tja a sajÃ¡t zuhanÃ¡sÃ¡t, felkiÃ¡lt, Ã©s mÃ©g azelÅ‘tt mozdul vissza alÃ¡, hogy tÃºl kÅ¶zel kerÃ¼lnÃ©nek a tengerhez. Hablaty zihÃ¡l, de a maradÃ©k levegÅ‘jÃ©vel mÃ©g felkacag, aztÃ¡n csak fÃ¡radtan borul a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡ra. FÃ¡radtan, de boldogan.<p>

A Beyond the Clouds instrumentÃ¡lis dal az Audiomachine-tÃ³l, Ã©s a mÃ¡sodik film egyik trailere alatt volt hallhatÃ³.

End
file.